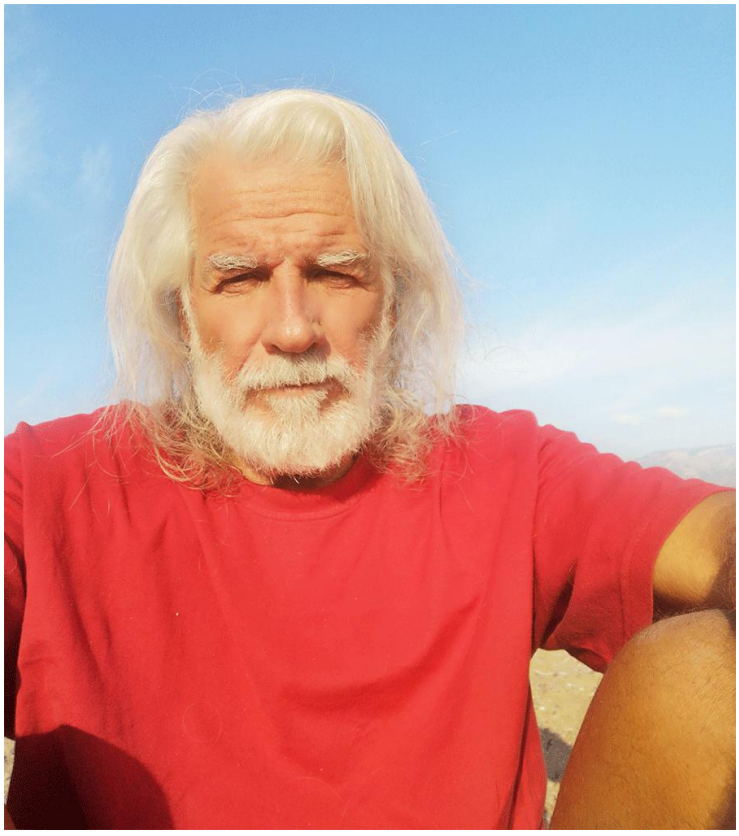
ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΕΙΣΟΔΟΣ
ΤΗΣ
ΔΙΑΘΗΚΗ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

CRYS

ΔΟΓΜΑ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

«Διότι όπου υπάρχει Διαθήκη, απαιτείται ο θάνατος του Διαθέτη»

ΠΡΩΤΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ

ΜΕΓΑΛΗ ΧΑΡΤΑ

ΤΩΝ ΘΕΪΚΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΚΑΙ ΥΠΟΧΡΕΩΣΕΩΝ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

Δήλωση Αρχών

Πριν από τη Σύνοδο της Νίκαιας, η Διακήρυξη Πίστεως που ομολογούσαν όλες οι εκκλησίες υπό την απειλή της θανατικής ποινής μπορεί να συνοψιστεί με τα ακόλουθα λόγια: Υπάρχει μόνο ένας Αληθινός Θεός, το όνομά Του είναι ΙΑΒΕ, ο Κύριος των στρατιών των Ιερών Γραφών των Εβραίων, Θεός του Πατριάρχη Αβραάμ, του Προφήτη Μωυσή, του βασιλιά Δαβίδ.

Ο Θεός ΓΙΑΒΕ είναι Πατέρας, ο Πρωτότοκος Υιός Του ονομάζεται Ιησούς. Αυτός ο Πρωτότοκος του Θεού ενσαρκώθηκε και γεννήθηκε στη Βηθλεέμ της Ιουδαίας κατά τη διάρκεια της αυτοκρατορίας του Καίσαρα Οκταβίου Αυγούστου, στο τέλος της βασιλείας του Ηρώδη Μπεν Αντίπατρου, το πρώτο έτος του Χριστού. Ο Υιός του Θεού ήρθε στον κόσμο για να εξαγοράσει την ψυχή μας με το αίμα Του.

Όσο βρισκόταν στον κόσμο, μας αποκάλυψε ότι ο Άνθρωπος που ο Θεός δημιούργησε στην αρχή κατ' Εικόνα και Κατά Ομοίωσή Του, αυτός ο Άνθρωπος είναι ο Χριστός. Και ότι αυτός ο Άνθρωπος βρίσκεται μέσα σε όλους μας.

Αυτός ο Άνθρωπος είναι εκείνος που ομολογεί με καρδιά γεμάτη αιωνιότητα και πνεύμα ανοιχτό στο άπειρο ότι ο Πρωτότοκος του Θεού, ο Ιησούς, είναι ο Χριστός, το αιώνιο Πρότυπο, κατά την Εικόνα και την Ομοίωση του οποίου ο Θεός δημιούργησε τον Άνθρωπο. Αυτός ο Ιησούς που ήρθε στον κόσμο για να μας προσφέρει την αιώνια ζωή, αυτός ο Ιησούς είναι ο Μονογενής Υιός του Θεού, γεννημένος, όχι δημιουργημένος, αρχή και τέλος της Δημιουργίας, άλφα και ωμέγα της Θείας δράσης, ο πρώτος και ο τελευταίος της Φύσης Του: ο Θεός Μονογενής Υιός, ο Βασιλιάς και Κύριός μας, ο Δάσκαλός μας και Σωτήρας μας.

Όσον αφορά αυτή την Πίστη, εκπληρώνεται ο Λόγος του Θεού, που λέει: «Ο δίκαιος θα ζήσει από την πίστη».

Αυτή η ομολογία, απλή και στοιχειώδης όσο καμία άλλη, αυτή η στοιχειώδης και απλή δήλωση πίστης, όπως και σήμερα κοστίζει τη ζωή σε πολλούς άνδρες και γυναίκες, έτσι και χθες, πριν από τη Νίκαια, σήμαινε θάνατο. Εμείς, σήμερα, ανεξάρτητα από την αντίδραση όσων την ακούν ή την ακούσουν, συνεχίζουμε να ομολογούμε την Παγκόσμια Δήλωση που ολόκληρη η Δημιουργία ομολογεί με το στόμα και ζει με την καρδιά:

Άρθρο Πρώτο: Ο Θεός είναι Αγάπη

Ο Θεός, εκούσια και ελεύθερα, ίδρυσε τη Βασιλεία των Ουρανών. Καμία άλλη δύναμη εκτός από την Αγάπη για τη Ζωή δεν βρίσκεται στην πηγή της ώθησης που οδήγησε τον Θεό να δημιουργήσει αυτή την Αιώνια Βασιλεία, έναν χώρο όπου η Πληρότητα των Εθνών του Σύμπαντος μοιράζεται την ίδια Ζωή και σχετίζεται με τον Δημιουργό της υπό το φως της Άπειρης Αιώνιας Σοφίας Του.

Άρθρο Δεύτερο: Ο Θεός είναι Πατέρας

Ο Θεός είναι η πηγή από την οποία πηγάζει το Σύνταγμα της Βασιλείας Του, σύμφωνα με το οποίο διέπονται όλοι οι Πολιτισμοί των Λαών του Σύμπαντος και οργανώνεται η Πληρότητα των Εθνών Του. Αυτό το Παγκόσμιο Σύνταγμα έχει την Θεία Πατρότητα ως Προέλευση και Αρχή του. Από αυτή την Πατρότητα και μέσω αυτής, ο Θεός νομοθετεί από την Παντογνωσία Του και κρίνει από την Προγνωσία Του, με την Αλήθεια ως αρχή, μέσο και σκοπό της δράσης Του. Ως παιδιά του Θεού, πολίτες της Βασιλείας Του, τρέχουμε προς Αυτόν αυθόρμητα και ρίχνουμε τους εαυτούς μας στην αγκαλιά Του, φωνάζοντας με όλη μας την ύπαρξη: «Πάτερ ημών!»

Άρθρο Τρίτο: Ο ΓΙΑΒΕ είναι ο Θεός

Ο ΓΙΑΒΕ είναι το όνομα του Όντος που δημιούργησε το πεδίο των γαλαξιών και τον ωκεανό των αστεριών του Σύμπαντος. ΑΥΤΟΣ είναι ο Δημιουργός του Κόσμου και όσων υπάρχουν στο Σύμπαν. ΑΥΤΟΣ είναι η πηγή από την οποία αναβλύζει το Μέλλον όλων των πραγμάτων, τα οποία με την Ύπαρξή Του συντηρεί και με τον Λόγο Του κινεί προς τον ορίζοντα που ποτέ δεν φτάνουμε και που έχει την Ανατολή του στο Άπειρο. Ο ΓΙΑΒΕ είναι η πηγή του ποταμού της Ζωής, Αυτός είναι που διατηρεί το Μέλλον της Πληρότητας των Εθνών σε αιώνια και χαρούμενη ανάπτυξη και εκβάλλει τη ροή του στον ωκεανό της Παντογνωσίας Του. Ό,τι υπάρχει, τόσο στον Κόσμο όσο και στο Σύμπαν, έχει σε Αυτόν τη φυσική του αιτία και την πηγή ενέργειας που του επιτρέπει να αναπτύσσεται για την Αιωνιότητα.

Άρθρο Τέταρτο: Ο Θεός είναι Κύριος

Δικαιωματικά, από τη Δημιουργία, όλα ανήκουν στον Θεό Γιαβέ. ΑΥΤΟΣ έχει όλα τα δικαιώματα ιδιοκτησίας επί ολόκληρης της Δημιουργίας Του. Όλα τα πράγματα, τόσο του Κόσμου όσο και του Σύμπαντος, τόσο του Ουρανού όσο και της Γης, Του ανήκουν, και ΑΥΤΟΣ τα κυβερνά

σύμφωνα με την Άπειρη Σοφία Του. Από αυτή την Αιώνια Αλήθεια, Εκείνος έχει δώσει το Στέμμα της Βασιλείας Του στον Πρωτότοκο Υιό Του. Ιησούς Χριστός είναι το Όνομα του Υιού Του, Ιησούς Χριστός είναι το Όνομα του Βασιλιά της Πληρότητας των Εθνών.

Άρθρο Πέντε: Ο Βασιλιάς είναι ο Μονογενής Υιός

Υπάρχει μόνο ένας Βασιλιάς, παγκόσμιος και αιώνιος. Ο Πατέρας Του είναι ο Θεός. Στον Πατέρα ανήκει η λατρεία όλων των πλασμάτων του Σύμπαντος και στον Υιό η υπακοή όλων των Πολιτών της Βασιλείας των Ουρανών. Ο Βασιλιάς είναι Μονογενής Υιός· Αγαπημένος Υιός, Αυτός είναι η μεταφυσική αιτία της Δημιουργίας του Θεού. Ως Βασιλιάς, είναι ο αρχηγός όλων των στρατιών της Βασιλείας του Θεού, είναι ο Βραχίονας του ΓΙΑΒΕ, του Πατέρα Του. Είναι ο Πρίγκιπας των πριγκίπων του Ουρανού, ο Πρωτότοκος των υιών του Θεού.

Άρθρο Έκτο: Ο Κύριος των στρατιών

Ο ΓΙΑΒΕ είναι ο Κύριος των στρατιών της Βασιλείας Του. Στην ηγεσία όλων των στρατιών της Πληρότητας των Εθνών του Σύμπαντος, Αυτός έχει τοποθετήσει τον Πρωτότοκό Του, τον Βασιλιά μας, τον Αγαπημένο Υιό Του. Όλοι οι στρατοί της Βασιλείας Του υπακούν αποκλειστικά και μόνο στον αιώνιο Βασιλιά τους, και κινούνται μόνο σύμφωνα με τη Διαταγή της Φωνής Του. Καμία εκτελεστική εξουσία εκτός της Κορώνας Του δεν κατέχει την Εξουσία του Πολέμου και της Ειρήνης. Όλα τα Έθνη της Βασιλείας του Θεού θέτουν τους στρατούς τους στα πόδια του Βασιλιά, του οποίου το Συμβούλιο κατέχει την Εξουσία του Πολέμου και της Ειρήνης. Αυτό το Συμβούλιο έχει στον Πατέρα, τον ΙΑΒΕ Θεό, την Παντοδύναμη και Παντογνώστη Αρχή του. Όλοι οι στρατοί της Πληρότητας των Εθνών διέπονται από αυτόν τον Νόμο της Υπακοής στο Συμβούλιο του Βασιλιά των Ουρανών. Καμία Κυβέρνηση δεν έχει εξουσία επί των στρατών του Έθνους στο οποίο ανήκουν. Στον Βασιλιά, πράγματι, και μόνο στον Βασιλιά έχει δώσει ο Πατέρας Του, ο Θεός, αυτή την εξουσία. Ο Υιός Του, ο Βασιλιάς μας, είναι ο Βραχίονας Του, ο δεξιός Βραχίονας του ΓΙΑΒΕ, Κυρίου των στρατών.

Άρθρο Έβδομο: Ο Πάπας

Ο Βασιλιάς είναι ο Μοναδικός Πάπας της Πληρότητας των Εθνών. Το Σύνολο των Εθνών της Δημιουργίας έχει μόνο μία Θρησκεία, έναν Μοναδικό Θεό και έναν Μοναδικό Πρωθιεράρχη, γύρω από τον οποίο ενώνουν τις δυνάμεις τους όλοι οι Λαοί του Σύμπαντος για να λατρεύουν τον Μοναδικό Αληθινό Θεό, τον ΙΑΒΕ Θεό, τον Πατέρα, Δημιουργό όλων των πραγμάτων, του Ουρανού και της Γης, του οποίου το Άγιο Πνεύμα εμψυχώνει τα πάντα και τα διατηρεί όλα σε υγιή και χαρούμενη ανάπτυξη. Αυτός, ο Πάπας, είναι ο Μόνος Ζωντανός που στέκεται μπροστά στον Θεό της Αιωνιότητας και του Άπειρου· το Όνομά Του είναι Ιησούς Χριστός.

Άρθρο Όγδοο: Η Εκκλησία

Ο Άρχοντας των Ποντίφικων, ο Ιησούς Χριστός, ο Μονογενής Υιός, είναι η Μοναδική, Υπέρτατη και Θεία Κεφαλή —και ως Θεία: Ορατή— όλων των Επισκόπων και όλων των ιερέων

και ποιμένων της Πληρότητας των Εθνών. Μόνο σ' Αυτόν οφείλουν Αιώνια Υπακοή όλοι οι Επίσκοποι και οι ιερείς και οι ποιμένες που μαζί Του και εν Αυτώ σχηματίζουν ένα και μοναδικό Σώμα, ιερό και αιώνιο, την Εκκλησία. Αυτή η Εκκλησία, το Σώμα Του, έχει ως Οίκο ολόκληρο το Βασίλειο του Θεού και μέσα στη σάρκα της, εν μέσω της Πληρότητας των Εθνών, διατηρεί ζωντανή τη Διδασκαλία της Αιωνιότητας και του Άπειρου: ο ΓΙΑΒΕ είναι Θεός και Πατέρας.

Άρθρο Ένατο: Ο Θεός είναι Δικαστής

Δημιουργός και Ιδρυτής της Βασιλείας των Ουρανών, του οποίου το Στέμμα ανήκει σε ΑΥΤΟΝ και το οποίο μοιράζεται εν ζωή με τον Υιό Του, επειδή, όντας Θεός, δεν μπορεί να πεθάνει, και ο Υιός Του κληρονομεί εν ζωή το Στέμμα που Του ανήκει κατά Δικαίωμα Πρωτότοκου· όντας ο Δημιουργός και Ιδρυτής Του, ο ΓΙΑΒΕ ο Θεός επιφύλαξε για τον Βασιλιά την Προεδρία του Ανωτάτου Δικαστηρίου, της οποίας η Δικαιοδοσία περιλαμβάνει την Πληρότητα των Εθνών της Βασιλείας Του, θέτοντας έτσι ο Θεός στα χέρια του Βασιλιά την Απεριόριστη Εξουσία να Κρίνει εκείνον που προεδρεύει του Ανωτάτου Δικαστηρίου της Βασιλείας Του. Καθώς ο Υιός κληρονόμησε εν ζωή το Στέμμα που έπρεπε να κληρονομήσει μετά το θάνατο του Πατέρα, και δεδομένου ότι ο Πατέρας είναι ο Θεός, άνοιξε τη διαθήκη Του εν ζωή, ώστε ο Υιός, όντας της ίδιας Θείας Φύσης με Αυτόν, να απολαύσει εν ζωή ό,τι διαφορετικά δεν θα μπορούσε ποτέ. Τον δόξασε κατά τη Γέννησή του, καταργώντας κάθε στέμμα και ανυψώνοντας το δικό Του μέχρι τον Θρόνο του Θεού, του Πατέρα Του· και τον δόξασε εκ νέου κατά τον Θάνατό του, καθιστώντας τον στον Θρόνο του Προέδρου του Ανωτάτου Δικαστηρίου του Βασιλείου Του, με απεριόριστη εξουσία να εκδίδει αποφάσεις, σύμφωνα με το μέτρο του ίδιου του Θεού, συμπεριλαμβανομένης της Παγκόσμιας Απαλλαγής.

Άρθρο 10: Ο Νόμος της Ισότητας

Όλοι οι Πολίτες της Βασιλείας των Ουρανών, ως παιδιά του Θεού, ανεξάρτητα από την Εθνικότητα Προέλευσής τους, απολαμβάνουν όλοι την ίδια Ισότητα ενώπιον του Νόμου. Όλοι οι πολίτες της Βασιλείας του Θεού, χωρίς εξαίρεση, από τον Βασιλιά που κάθεται στα δεξιά του Πατέρα μέχρι και το μικρότερο από τα παιδιά Του, όλοι οι πολίτες της Πληρότητας των Εθνών είναι υπεύθυνοι για τις πράξεις τους ενώπιον της Δικαιοσύνης, όλοι υπόκεινται στον Παγκόσμιο Νόμο της Ισότητας στην Ευθύνη.

Άρθρο Έντεκα: Ο Νόμος της Ελευθερίας

Ο Θεός είναι ο Κύριος και σ' Αυτόν ανήκει η γη όπου κατοικούν η Πληρότητα των Εθνών. Κληρονόμος του Πατέρα Του, μέτοχος όλων των αγαθών Του, ο Βασιλιάς είναι ο Κύριος της γης όπου βαδίζουν όλα τα Έθνη. Τα σύνορα της Βασιλείας Του εκτείνονται γύρω από την Πληρότητα των Εθνών. Οι Πολίτες της Πληρότητας των Εθνών του Βασιλείου Του είναι ελεύθεροι και απολαμβάνουν την Ελευθερία Κίνησης όσων έχουν τον Θεό ως Πατέρα και τον Βασιλιά του Ουρανού ως Αδελφό.

Άρθρο Δώδεκα: Ο Νόμος της Αδελφότητας

Όλα τα αγαθά και οι πλούτοι της Πληρότητας των Εθνών, τόσο της γης όσο και των ανθρώπων, ανήκουν στον Θεό. Όλοι οι Πολίτες του Βασιλείου Του, ανεξάρτητα από το Έθνος τους, κατέχουν εκ γενετής το Δικαίωμα χρήσης και απόλαυσης όλων των αγαθών και πλούτων του Σύμπαντος. Ο Θεός είναι αυτός που πολλαπλασιάζει τα αγαθά και τους πλούτους του Βασιλείου Του, είτε μέσω της Φύσης, είτε μέσω των παιδιών Του, έχοντας ως στόχο την ευτυχία του συνόλου των Εθνών.

Άρθρο 13: Ο Νόμος της Νοημοσύνης

Ο Θεός δημιουργεί τα παιδιά Του έξυπνα κατ' εικόνα και καθ' ομοίωσή Του για τον εμπλουτισμό της Πληρότητας των Εθνών σε κάθε είδους επιστήμες και τεχνολογίες. Καθώς Αυτός είναι η Πηγή κάθε Γνώσης, όλα τα οφέλη προέρχονται από την Παντογνωσία Του και υπόκεινται στον Νόμο της Αιώνιας Αδελφότητας. Διότι ο Θεός ενεργεί σε όλους για τον εμπλουτισμό και την ανάπτυξη όλων στη Γνώση όλων των πραγμάτων.

Άρθρο 14: Ο Νόμος της Ειρήνης

Εμείς, τα παιδιά του Θεού, έχουμε το καθήκον να εξασφαλίσουμε ότι η Πληρότητα των Εθνών θα έχει δωρεάν και ελεύθερη πρόσβαση στη Βιβλιοθήκη της Παγκόσμιας Γνώσης, για την ικανοποίηση και την ευτυχία των λαών της, σε ό,τι αφορά τις ανάγκες σε δομές και υποδομές που σχετίζονται με τις Τεχνολογίες και τις Επιστήμες της Ειρήνης και της Υγείας. Το Σύνολο των Εθνών, είτε μέσω των Υιών του Θεού και των Ιδρυμάτων τους στο πλαίσιο ιδιωτικών ή διεθνών έργων, είτε μέσω του Συμβουλίου του, έχει το καθήκον να διαθέσει όλα τα απαραίτητα οικονομικά και χρηματοοικονομικά μέσα, ώστε να τηρηθεί αυτός ο Κανόνας Σοφίας και τα έθνη που βρίσκονται πιο μακριά από το Κοινωνικό Μοντέλο του Πολιτισμού να πλησιάσουν το παγκόσμιο κέντρο χωρίς να υποστούν τη μακρά και δύσκολη πορεία που διένυσαν τα έθνη που αποτελούν τον πυρήνα του. Κανένας Κόσμος ούτε κανένα Σύστημα Πολιτισμού δεν μπορεί να επιβιώσει στο χρόνο και στο χώρο, υπό την επήρεια μιας χρόνιας και ανυπέρβλητης διαφοράς μεταξύ των Εθνών του. Η ανυπέρβλητη ανισότητα, που προκύπτει από τη συνεχή καταστροφή των προσωρινών μοντέλων, οδηγεί τους Κόσμους στην εξαφάνισή τους από την επιφάνεια του Σύμπαντος, μέσω της προοδευτικής εξάντλησης των φυσικών πόρων και της κυκλικής αύξησης των όπλων μάχης μεταξύ εκείνων που επιβάλλουν την ανισότητα ως μέσο επιβίωσης. Αν όποιος σπέρνει άνεμο θερίζει καταιγίδα, τι θα θερίσουν όσοι σπέρνουν καταιγίδες; Το να προσφέρουμε ελεύθερα και δωρεάν σε όλους τους λαούς τους καρπούς του Πολιτισμού σημαίνει να προσφέρουμε σε όλα τα έθνη τον καρπό του δέντρου της ζωής: που είναι η Ειρήνη.

Άρθρο Δεκαπέντε: Ο Νόμος του Πολέμου

Ο καρπός του απαγορευμένου δέντρου είναι ο πόλεμος. Το Θεϊκό Φυσικό Δίκαιο ορίζει ότι η πρόσβαση και η συμμετοχή στην ανάπτυξη των επιστημών του δέντρου των Αμυντικών

Τεχνολογιών απαγορεύονται σε κάθε παράγοντα εξωτερικό προς το Σώμα των Στρατών της Πληρότητας των Εθνών. Το Θεϊκό Φυσικό Δίκαιο ορίζει ότι ο καρπός του δέντρου των Αμυντικών Τεχνολογιών βρίσκεται υπό τη Διοίκηση του Συμβουλίου των Υιών του Θεού, και κατά συνέπεια θεσπίζει ρητή απαγόρευση πώλησης προϊόντων και πληροφοριών, υπό την απειλή ποινικής δίωξης για έγκλημα κατά της Ασφάλειας της Ανθρωπότητας. Κανείς δεν μπορεί να πωλήσει σε τρίτο μέσω δεύτερου τεχνολογία και πληροφορίες χωρίς να προκαλέσει στη Διεθνή Κοινότητα πολεμικές ρωγμές και στους λαούς δικτατορικούς σεισμούς. Για την τήρηση αυτού του Νόμου για την Ειρήνη και την Ασφάλεια της Ανθρωπότητας, τα παιδιά του Θεού έχουν το Καθήκον να προωθήσουν και να συγκροτήσουν ένα Συμβούλιο Γενικών Επιτελείων ως υπεύθυνο και εγγυητή της τήρησης αυτού του Νόμου, καθώς και να υποτάξουν το εν λόγω Συμβούλιο στο Συμβούλιο της Πληρότητας των Εθνών του Βασιλείου του Θεού επί της Γης. Η Ιστορία έχει αποδείξει με τρομερά παραδείγματα πώς οι τεχνολογίες Άμυνας στα χέρια ιδιωτικών ομάδων γίνονται η πηγή πολεμικών σεισμών που καταστρέφουν την πρόοδο των αναπτυσσόμενων εθνών στο όνομα των κερδών αυτής της παραγωγικής ομάδας, και πώς τέτοιες ομάδες είναι εχθροί της Παγκόσμιας Ειρήνης σε όλα τα επίπεδα, καθώς, καθώς πρέπει να επιβιώνουν με κάθε κόστος από την πώληση των προϊόντων τους, η υποχρέωση αυτή τους ωθεί να δημιουργούν νέους πολέμους, σπέρνοντας το μίσος μεταξύ των εθνών ως μέσο για την αύξηση των πωλήσεων. Αν και αρχικά ο Θεός δεν θέλησε να μας εισάγει μέσω της εμπειρίας στη γνώση της Επιστήμης του καλού και του κακού, μόλις προκλήθηκε η κοσμική σύγκρουση στην οποία το Ανθρώπινο Γένος εξακολουθεί να είναι παγιδευμένο, ο Θεός, στην Παντογνωσία Του, αποφάσισε να μας οδηγήσει στη γνώση όλων των νόμων στο συντομότερο δυνατό χρονικό διάστημα, ακόμη και με κόστος την τεράστια τραγωδία που αυτό το θέαμα συνεπάγεται. Πράγματι, η Γνώση των νόμων αυτής της Επιστήμης αποτελεί την πλατφόρμα από την οποία θα οικοδομηθεί η δομή του Μέλλοντος πάνω στον Βράχο της εμπειρίας μας. Γνωρίζοντας ότι το πεπρωμένο κάθε κόσμου που υπόκειται στους νόμους της Επιστήμης του Καλού και του Κακού είναι η αποκαλυπτική εξαφάνισή του, σύμφωνα με τα λόγια του Θεού: επιστροφή του στη κοσμική σκόνη, η εμπειρία ενώνεται με την Επιστήμη για να θέσει τα θεμέλια μιας Βιοπολιτικής Αρχιτεκτονικής, σύμφωνα με τα αξιώματα και το πνεύμα της οποίας —το καλό όλων μέσω της συμμετοχής όλων σε όλα— θα οικοδομηθεί το Κτίριο της Πληρότητας των Εθνών. Σε αυτό το πεδίο, χωρίς βία, αλλά και χωρίς παραχωρήσεις, όλοι οι γιοι του Θεού έχουμε το καθήκον να συνεισφέρουμε ο καθένας το δικό του κόκκο, γνωρίζοντας ότι το λατομείο από το οποίο αντλούμε ο καθένας τον κόκκο του έχει την προέλευσή του στον Δημιουργό μας. Συνεπώς: Οι Τεχνολογίες Άμυνας υπηρετούν την Ειρήνη και η διαδικασία παραγωγής θα υπόκειται σε αυτόν τον Κανόνα Ειρήνης και Ασφάλειας.

Άρθρο Δεκαέξι: Ο Νόμος της Ασφάλειας

Ο καρπός του Δέντρου της Ζωής είναι η Ειρήνη. Τα Έθνη δεν μπορούν να έχουν περιφραγμένη πρόσβαση στην Ειρήνη λόγω των ιδιωτικών συμφερόντων ορισμένων διεθνών χρηματοπιστωτικών ομάδων· ούτε εμείς, τα παιδιά του Θεού, μπορούμε να δεχτούμε την υποταγή της απόλαυσης της Ελευθερίας στους στόχους αυτών των ομάδων πίεσης, ξένων ή τοπικών, των οποίων οι στόχοι και οι σκοποί έχουν ως πύλη εισόδου την αποσταθεροποίηση των Κυβερνήσεων, προκειμένου να λεηλατήσουν και να κατασπαράξουν τους πλούτους των εθνών. Το Συμβούλιο της Πληρότητας των Εθνών δεν μπορεί να εγγυηθεί την Ειρήνη και τη Διεθνή Ελευθερία χωρίς την Εξουσία να αντιμετωπίσει αυτές τις ομάδες, να τις υποτάξει στους νόμους και να τις κηρύξει εκτός νόμου σε περίπτωση που επιμείνουν στις ενέργειές τους κατά της Ασφάλειας. Με αυτό το ορίζοντα,

το Θεϊκό Φυσικό Δίκαιο ορίζει ότι το Συμβούλιο των Υιών του Θεού διαθέτει πλήρη εξουσία να διατάξει την απαλλοτρίωση των περιουσιακών στοιχείων οποιουδήποτε διεθνούς χρηματοπιστωτικού οργανισμού που έχει ως μέσο κέρδους την αποσταθεροποίηση των εθνικών κυβερνήσεων. Το Θεϊκό Φυσικό Δίκαιο ορίζει ότι το Συμβούλιο των Υιών του Θεού διαθέτει την εξουσία να διατάξει τη διάλυση των διεθνών χρηματοπιστωτικών οργανισμών που λειτουργούν βάσει ενός νόμου αυτοκρατορικής νομιμότητας, ο οποίος δεν έχει νομική ισχύ σε αυτή τη Νέα Εποχή, και να παραπέμψει ενώπιον του Διεθνούς Δικαστηρίου τους επικεφαλής και τους τοπικούς συνεργάτες τους, από την κορυφή έως τη βάση. Η παρέμβαση στην οικονομία ενός έθνους από μια ομάδα συμφερόντων, φυσική ή νομική, εξωτερική προς το νομοθετικό σώμα του επηρεαζόμενου έθνους, συνιστά εισβολή από ένα κράτος χωρίς πατρίδα, του οποίου η δραστηριότητα, αν και καλυμμένη από τη νομιμότητα των χρηματοοικονομικών πράξεων, έχει ως σκοπό μια διεθνή τρομοκρατική δραστηριότητα, δηλαδή την αποσταθεροποίηση της κυβέρνησης ενός λαού για χάρη των συμφερόντων της εισβολέας χρηματοοικονομικής ομάδας. Επομένως, οποιαδήποτε παρέμβαση μιας ομάδας χρηματοοικονομικών συμφερόντων κατά της νομιμότητας μιας κυβέρνησης βάσει του Δικαίου αποτελεί επίθεση κατά της Ασφάλειας, για την οποία ευθύνεται το έθνος και το κράτος που υποστηρίζει τα συμφέροντα της εν λόγω ομάδας, θέτοντας στη διάθεσή της τους εθνικούς πόρους του, είτε στρατιωτικούς είτε υλικοτεχνικούς, υποφέροντας τις συνέπειες, όπως έχει παρατηρηθεί τα τελευταία χρόνια. Από ό,τι προκύπτει, κάθε χρηματοοικονομικός όμιλος που, επικαλούμενος τη διεθνή ελευθερία, παρεμβαίνει στην οικονομία ενός έθνους με σκοπό την αποσταθεροποίηση της κυβέρνησής του, χάνει όλα τα διεθνή του δικαιώματα από τη στιγμή που χρησιμοποιεί την ελευθερία ως μέσο εξαθλίωσης του λαού και την εξαθλίωση ως μέσο αποσταθεροποίησης της ειρήνης. Η ιστορία των εθνών έχει ήδη αποδείξει με άφθονα παραδείγματα πώς η τρομοκρατία τέτοιων χρηματοοικονομικών ομάδων εναντίον μιας νόμιμα εγκατεστημένης κυβέρνησης οδηγεί τους λαούς στα βάθη της κόλασης, προς τα οποία τα θύματά τους δεν έσκαψαν καθόλου τέτοιο πεπρωμένο. Το μέλλον της ανθρωπότητας και ενός βασιλείου που ατενίζει έναν ορίζοντα που δεν τελειώνει: μπορεί να απολαύσει τη χαρά και την ευτυχία της προόδου κάτω από έναν ουρανό χωρίς σύννεφα μόνο χάρη στη δύναμη ενός Παγκόσμιου Συμβουλίου για την υπεράσπιση της νομιμότητας των κυβερνήσεων των λαών.

Άρθρο Δεκαεπτά: Νόμος του Ψωμιού

Η ιδιοκτησία όλων των πραγμάτων του Σύμπαντος, τόσο των Ουρανών όσο και της Γης, ανήκει στον Θεό, τον Δημιουργό τους. Όλα τα πλάσματα τρέφονται από τον Δημιουργό μας μέσω της Δημιουργίας Του. Οποιοσδήποτε περιορισμός της παραγωγής ή η καταστροφή των αγροτικών προϊόντων για λόγους ιδιωτικών ή κοινοτικών συμφερόντων αποτελεί έγκλημα κατά της Ανθρωπότητας. Κανένας λόγος δεν δικαιολογεί τον θάνατο από πείνα των εθνών του Τρίτου Κόσμου στο όνομα μιας Αγοράς που διατάζει την καταστροφή εκατομμυρίων τόνων ετησίως προϊόντων ζωτικής σημασίας για τη ζωή και την ευτυχισμένη και υγιή ανάπτυξη των εθνών. Η ικανότητα αυτής της Αγοράς και των Κοινοτήτων να διατάζουν την καταστροφή και να περιορίζουν την παραγωγικότητα της γης για την παραγωγή τροφίμων αποτελεί έγκλημα κατά της Ανθρωπότητας. Εμείς, τα παιδιά του Θεού, έχουμε το καθήκον να καταργήσουμε αυτή την εγκληματική ικανότητα της Αγοράς να δολοφονεί από την πείνα ολόκληρα πλήθη στο όνομα της εγκληματικής έννοιας της σταθερότητας των τιμών. Καμία τιμή δεν δικαιολογεί τη μαζική

δολοφονία των λαών της Ανθρωπότητας. Εμείς, τα παιδιά του Θεού, έχουμε το καθήκον να καταργήσουμε αυτό το σύστημα των ποσοστώσεων παραγωγής και να απελευθερώσουμε τη γη από τα δεσμά που της έβαλαν τα συμφέροντα των ηγετών όλων των εποχών.

Άρθρο Δεκαοκτώ: Ο Νόμος της Γης

Η νόμιμη ιδιοκτησία της γης ανήκει στον Θεό που τη δημιούργησε για να θρέψει όλα τα πλάσματά Του με τους καρπούς της γης. Αυτό το Θεϊκό Δικαίωμα παρέχει στο Συμβούλιο της Πληρότητας των Εθνών της Βασιλείας Του απεριόριστη εξουσία για τη διανομή των καρπών της γης μεταξύ των λαών της Βασιλείας Του σε ώρα ανάγκης. Σε αυτή την Ώρα, όλα τα αποθηκευμένα πλεονάσματα και όλες οι συγκομιδές θα τεθούν στη διάθεση του Συμβουλίου των Υιών του Θεού, προκειμένου να καλυφθούν οι ανάγκες των αδελφικών λαών.

Άρθρο Δεκαεννέα: Ο Νόμος της Ιδιοκτησίας

Όλα τα πλάσματα είμαστε αδελφοί εν Θεώ, τον Δημιουργό μας. Ο Δημιουργός και Πατέρας μας όρισε ότι η ικανότητα της γης να τρέφει τα παιδιά της είναι απεριόριστη. Όμως οι πόλεμοι μεταξύ εκείνων που, στην άγνοιά τους, επαναστάτησαν ενάντια σε αυτή τη Θεία Διάταξη, σύμφωνα με την οποία όλοι οι πόροι αποτελούν ιδιοκτησία όλων των ανθρώπων και υπόκεινται σε Διεθνή Διανομή ανάλογα με την ανάγκη, αυτοί οι πόλεμοι, όπως η παλίρροια σβήνει από την ακτή τα γράμματα στην παραλία, κατέστρεψαν αυτό που έπλασε ο Θεός και παρέδωσαν το δικαίωμα ιδιοκτησίας της γης στο πλάσμα, αποκληρώνοντας τον Δημιουργό από τη Δημιουργία Του. Από εδώ πηγάζει αυτή η τρέλα των λιμών που έχουν καταβροχθίσει ολόκληρα πλήθη μπροστά στα μάτια μας, ενώ παρακολουθούσαμε αδύναμοι το απάνθρωπο θέαμα της καταστροφής των πλεονασματικών τροφίμων, μέσω της φωτιάς και των ποσοστώσεων, το Θεϊκό Φυσικό Δίκαιο ορίζει ότι η εγκατάλειψη της καλλιεργήσιμης γης από τους προσωρινούς ιδιοκτήτες της συνεπάγεται την επαναφορά του τίτλου ιδιοκτησίας σε αυτό το Δίκαιο της Δημιουργίας, ο οποίος θα παραχωρηθεί ελεύθερα και δωρεάν σε όποιον δώσει στη γη αυτό που η γη θέλει, και μέσω αυτής της ικανοποίησης ο άνθρωπος να χορτάσει την Ανάγκη των δικών του και όλων των άλλων ανθρώπων.

Άρθρο Είκοσι: Ο Νόμος της Ανθρωπότητας

Η νόμιμη ιδιοκτησία της καλλιεργήσιμης γης, από την οποία εξαρτάται η ζωή των παιδιών σας, ανήκει στον Θεό κατά τρόπο αναπαλλοτρίωτο. Η προσωρινή ιδιοκτησία της παραχωρείται σε όποιον την καλλιεργεί και ο Θεϊκός Φυσικός Νόμος ορίζει ότι θα παραμείνει στην οικογένειά του όσο υπάρχουν χέρια να την εργάζουν. Δεδομένου ότι ανήκει σε δικαίωμα επικαρπίας σε όποιον την καλλιεργεί, η γη δεν μπορεί να πωληθεί ούτε να αγοραστεί, αλλά όταν τελειώσει η εργασία, λόγω έλλειψης χεριών από την οικογένεια, η γη θα επιστρέψει στον Δημιουργό της, και θα την αναλάβει όποιος συνεχίσει να δίνει στη γη αυτό που ζητά η γη: τα χέρια του ανθρώπου. Από αυτή την

εργασία, και όχι από την τεχνολογία και τις επιστήμες του ελεύθερου χρόνου, εξαρτάται η ζωή της Ανθρωπότητας. Γι' αυτό, όταν ο Θεός δημιούργησε τον Άνθρωπο και επρόκειτο να επιλέξει ανάμεσά τους αυτόν που θα ήταν ο μεγαλύτερος, επέλεξε έναν κηπουρό, έναν χωρικό, έναν αγρότη. Κληρονόμος του Πατέρα του, στον οποίο ανήκουν όλα τα πράγματα, κληρονομώντας την ιδιοκτησία της Γης, ο Πατέρας του την προστάτευε από τη λεηλασία και τη σκλαβιά στις οποίες αργότερα, ενάντια στη Θέλησή Του, υποβλήθηκε η Γη, η οποία, αν και δημιουργήθηκε με απεριόριστη ικανότητα, βρέθηκε αντιμέτωπη με την αντίφαση να βλέπει τα παιδιά της να πεθαίνουν από την πείνα. Αυτή η ιδιοκτησία επιστρέφει, λοιπόν, στα χέρια της Ανθρωπότητας, της οποίας επικεφαλής ήταν ο Αδάμ, και σήμερα ο Ιησούς Χριστός, ο νόμιμος ιδιοκτήτης και Κύριος όλων των πραγμάτων, τόσο του Ουρανού όσο και της Γης.

Άρθρο Είκοσι Ένα: Ο Νόμος του Μέλλοντος

Το Θεϊκό Φυσικό Δίκαιο ορίζει ότι τα χέρια που αποστέρησαν τον Κύριο από τη Δημιουργία Του, υποδουλώνοντας τα παιδιά της γης, δεν έχουν κανένα δικαίωμα επί της γης. Είναι χέρια εγκληματικά. Η παγκόσμια ιστορία είναι πλούσια σε ανώνυμα παραδείγματα και γενναιόδωρη σε διδάγματα χωρίς τίτλους. Η μεγαλοκτηματία αποτελεί έγκλημα κατά της Ανθρωπότητας, του οποίου ο καρπός έχει αποδειχθεί ότι είναι η άγνοια, η εξαθλίωση και ο εμφύλιος πόλεμος. Η γη ανήκει σε όσους την κατοικούν και ζουν από αυτήν, συντηρώντας με τον καρπό του έργου τους την Ανθρωπότητα, ξεκινώντας από τους ίδιους και τα σπίτια τους. Εμείς, τα παιδιά του Θεού, έχουμε το καθήκον να καταργήσουμε αυτή τη μορφή εγκληματικότητας, κληρονομιά του Παρελθόντος, μέσω της οποίας τα παιδιά της γης αποξενώνονταν από το περιβάλλον που τους έδωσε ο Δημιουργός για να ζήσουν και με το οποίο συμμετέχουν στην Κοινωνία μέσω της παραγωγής των καρπών της γης, χωρίς τους οποίους δεν μπορεί να ζήσει η Ανθρωπότητα. Η κατάργηση αυτής της εγκληματικής μορφής διαχείρισης της γης θα επιτευχθεί από την Πληρότητα των Εθνών της Βασιλείας. Όπως καταργείται στον Ουρανό, έτσι και στη Γη.

Άρθρο Είκοσι Δύο: Ο Νόμος της Υγείας

Κηρύσσεται έγκλημα κατά της Ανθρωπότητας η φύλαξη και η προστασία όλων των πυλών που απαγορεύουν την πρόσβαση όλων των λαών της Βασιλείας του Θεού στις τεχνολογίες της σωματικής και ψυχικής υγείας των ανθρώπων, η φύλαξη και η προστασία των οποίων, στο όνομα οποιουδήποτε είδους συστήματος και νομιμότητας, αποτελεί θανατική καταδίκη για πλήθη πλασμάτων. Εμείς, τα παιδιά του Θεού, έχουμε το καθήκον να εφοδιάσουμε το Συμβούλιο της Πληρότητας των Εθνών με μια Επιτροπή Έκτακτης Ανάγκης, εξουσιοδοτημένη με πλήρη εξουσία επί των δημόσιων και ιδιωτικών επιχειρήσεων των Εθνών της Βασιλείας του Θεού που ασχολούνται με την ιατρική παραγωγή, σε όλες τις μορφές της, με σκοπό την ελεύθερη και δωρεάν διανομή των προϊόντων τους στα φτωχά έθνη ανάλογα με τις ανάγκες. Τα φάρμακα είναι το όπλο με το οποίο ένα πλάσμα παλεύει για τη ζωή του ενάντια στον Θάνατο. Αν του στερηθούν, ρίχνεται στο τσίρκο των λιονταριών για να γίνουν λεία των θηρίων. Αλλά ο Δημιουργός έχει θέσει όλους τους πόρους της Δημιουργίας Του στα χέρια των παιδιών Του για τη Νίκη των πλασμάτων Του.

Άρθρο Είκοσι τρία: Ο Νόμος της Σοφίας

Εμείς, τα παιδιά του Θεού, έχουμε το καθήκον να χρηματοδοτούμε και να συντονίζουμε όλες τις προσπάθειες των σοφών από το σύνολο των εθνών, απελευθερώνοντας την Επιστήμη των επιστημών, αυτή της Υγείας, από όλα τα ιδιωτικά, κρατικά και ατομικά συμφέροντα, δημιουργώντας μια Επιστημονική Κοινότητα ενωμένη και αφιερωμένη εν ζωή στη Νίκη της Ανθρωπότητας ενάντια σε όλες τις ασθένειες, κληρονομικές και μακροχρόνιες, που παρασιτούν στον άνθρωπο από τις ημέρες της Πτώσης του Αδάμ. Οι καρποί αυτής της Κοινότητας θα αποτελέσουν Κληρονομιά της Ανθρωπότητας και θα παραδοθούν στα χέρια των Εθνών, δωρεάν και ελεύθερα, προς χαρά όλων των ανθρώπων.

Άρθρο Είκοσι τέσσερα: Ο Νόμος της Αλήθειας

Όλοι οι γιοι του Θεού, χωρίς εξαίρεση, είμαστε υπεύθυνοι ενώπιον της Δικαιοσύνης για τις εγκληματικές πράξεις μας κατά των συνανθρώπων μας. Εμείς, τα παιδιά του Θεού, έχουμε το Καθήκον να απελευθερώσουμε τη Δικαιοσύνη από κάθε είδους υποταγή στην Πολιτική και Θρησκευτική Εξουσία, ώστε να τηρούνται, μέσα από την Ελευθερία, οι αρχές της Αλήθειας, μεταξύ των οποίων η Ισότητα όλων των πλασμάτων στα μάτια της Θείας Δικαιοσύνης του Δημιουργού μας αποτελεί τον Βράχο πάνω στον οποίο το Βασίλειό Του υψώνει τα μάτια του προς την αιωνιότητα. Και έχουμε το καθήκον να προσδώσουμε στη Δικαιοσύνη όλη τη δικαιοδοτική εξουσία, ώστε να διασφαλίσουμε την τήρηση αυτού του Νόμου για όλους τους Πολίτες χωρίς εξαίρεση. Οποιαδήποτε απόκλιση από αυτή την Αιώνια Αρχή και οποιαδήποτε εξαίρεση από αυτόν τον Θεϊκό Κανόνα αποτελεί μια πύλη που οδηγεί στην τρομοκρατία της Επιστήμης του Καλού και του Κακού, από τις φλόγες και τους τρόμους της οποίας έχουμε χορτάσει μέχρι να μας έρθει εμετός και έχουμε μεθύσει μέχρι να μας πιάσει οργή.

Άρθρο Είκοσι πέντε: Η Τελική Μάχη

Στην Παντογνωσία Του, για να διαμορφώσει τον Πολιτισμό Του με το βλέμμα στραμμένο στην αιώνια ζωή, ο Θεός έχει ορίσει ότι η Βασιλεία Του θα έχει ως κεντρικό πυλώνα του Οικοδομήματός Του ένα Δικαστικό Σώμα με απεριόριστη Νομοθετική Εξουσία για την καταπολέμηση του εγκλήματος, της παραβατικότητας, της τρομοκρατίας... του Κακού σε όλες τις μορφές του. Έχοντας αναδείξει ως επικεφαλής αυτού του Σώματος τον Υιό Του, τον αιώνιο Βασιλιά μας, εμείς, τα παιδιά του Θεού, έχουμε το καθήκον να διαμορφώσουμε το Σώμα της Δικαιοσύνης του Πολιτισμού μας κατά την εικόνα και την ομοιότητα του θεϊκού προτύπου, του οποίου η Αρχή είναι η Αλήθεια και ο Σκοπός η Ειρήνη. Δεδομένου ότι ο στρατός των δικαστών αποτελεί την εμπροσθοφυλακή στη Μάχη της Ανθρωπότητας κατά του Εγκλήματος, σε όλες τις μορφές του, αναλογεί στο Δικαστικό Σώμα να θεσπίζει όλα τα μέτρα χωρίς τα οποία η Μάχη είναι χαμένη και μέσω της εφαρμογής των οποίων η Νίκη είναι δική μας. Είναι καθήκον μας να καταργήσουμε αυτή την εξουσία του Πολιτικού Σώματος να αποξενώνει τη Δικαιοσύνη από τη Νομοθετική Εξουσία κατά του Εγκλήματος, χωρίς την οποία η μάχη κατά του Οργανωμένου Εγκλήματος, τόσο σε εθνικό όσο και σε διεθνές επίπεδο, εντείνεται και απλώνει τα πλοκάμια της μέχρι τον σκληρό πυρήνα των δημοκρατικών κυβερνήσεων

Άρθρο Είκοσι Έξι: Το Θεϊκό Πρότυπο

Στον αγώνα Του να μας οδηγήσει από το σκοτάδι στο φως της Αλήθειας, ο Θεός θέλησε ο Πολιτισμός μας να περιέχει στο σώμα του τον σπόρο των αξιών που ο δικός Του περιέχει σε ώριμα δέντρα, από τον καρπό των οποίων, την Ειρήνη, τρέφονται όλα τα Έθνη της Βασιλείας Του. Είναι το καθήκον μας να διαμορφώσουμε τον Πολιτισμό μας κατ' εικόνα και καθ' ομοίωσιν του Θείου. Γι' αυτό, εμείς, τα παιδιά του Θεού από την Πληρότητα των Εθνών, έχουμε το καθήκον να υπογράψουμε την Επιστολή Προσχώρησης στο Διεθνές Ποινικό Δικαστήριο και να του παραχωρήσουμε Πλήρεις Εκτελεστικές Εξουσίες, ώστε οι εντολές σύλληψης που εκδίδει εναντίον όσων κρίνονται ένοχοι για εγκλήματα κατά της Ανθρωπότητας να εκτελούνται χωρίς καμία αντίθετη διάταξη εκ μέρους των Κυβερνήσεων στις οποίες απευθύνεται η εντολή σύλληψης και παράδοσης. Οποιαδήποτε άρνηση εκ μέρους μιας κυβέρνησης να υποταχθεί στη Διεθνή Δικαιοσύνη θα θεωρείται εξέγερση κατά της Ανθρωπότητας και, κατά συνέπεια, η εν λόγω κυβέρνηση θα υπόκειται σε έρευνα για συνεργασία και συνενοχή στα εγκλήματα κατά της Ανθρωπότητας που διαπράχθηκαν από το πρόσωπο κατά του οποίου το Δικαστήριο εξέδωσε ένταλμα σύλληψης και παράδοσης.

Άρθρο Εικοστό έβδομο: Άμυνα και Ελευθερία

Στον κοινό αγώνα Δημιουργού-Δημιουργήματος, Θεού-Ανθρώπου, ενάντια στα συστήματα και τα κακά που κληρονομήθηκαν από το Παρελθόν και είναι εγγενή στην Επιστήμη του καλού και του κακού, και με στόχο να εμποδίσουμε την πορεία προς το Μέλλον τέτοιων εγκληματικών συστημάτων και οργανώσεων που, υπό τη σημαία ιδεολογιών και θρησκειών, ανεβαίνουν στην εξουσία για να καταστρέψουν από τη θέση της εξουσίας τους λαούς, δικούς τους και γειτονικούς, εμείς, τα παιδιά του Θεού από την Πληρότητα των Εθνών, έχουμε το Καθήκον να ιδρύσουμε ένα Παγκόσμιο Εφετείο, ενώπιον του οποίου οι λαοί, θύματα τέτοιων τεράτων, θα μπορούν να ζητήσουν Υπεράσπιση και Ελευθερία. Το Παγκόσμιο Εφετείο θα υπερασπιστεί την Υπόθεση ενώπιον του Διεθνούς Ποινικού Δικαστηρίου και ενώπιον του Συμβουλίου της Πληρότητας των Εθνών, κινητοποιώντας και τα δύο για την Ελευθερία και την Υπεράσπιση των λαών που έχουν παγιδευτεί κάτω από τους τροχούς της Τυραννίας. Το Δικαστήριο θα εκδώσει διεθνές ένταλμα σύλληψης και το Συμβούλιο θα κινητοποιήσει τις απαραίτητες δυνάμεις σύλληψης. Όλες οι κυβερνήσεις της Πληρότητας των Εθνών θα συνεργαστούν με το Δικαστήριο για την Υπεράσπιση των Λαών, θέτοντας στη διάθεσή του όλα τα απαραίτητα μέσα για την επίτευξη της Νίκης όλων ενάντια στους τυράννους και τους δικτάτορες, των οποίων η τροφή είναι η ανθρώπινη σάρκα και το ποτό τους το ανθρώπινο αίμα. Το Συμβούλιο θα παραδώσει τα εν λόγω τέρατα στο Δικαστήριο, ώστε να δικαστούν για τα εγκλήματά τους κατά της Ανθρωπότητας.

Άρθρο Εικοστό όγδοο: Ο Νόμος της Ζωής

Το Θεϊκό Φυσικό Δίκαιο ορίζει ότι οι αλλοδαποί που φεύγουν αναζητώντας καταφύγιο από τους εμφύλιους πολέμους, και πεινασμένοι και διψασμένοι για Δικαιοσύνη και Ελευθερία, και φοβούμενοι για τη ζωή τους, περιπλανιούνται προς μια γη της επαγγελίας αναζητώντας την ανθρώπινη φύση που τους αρνείται στους τόπους καταγωγής τους: να γίνονται δεκτοί ως αδελφοί και να ζουν υπό την προστασία του Δικαίου, καθιστώντας έγκλημα κατά της Ανθρωπότητας κάθε μορφή δουλείας από όσους εκμεταλλεύονται την κατάστασή τους για να πλουτίσουν, είτε μέσω μισθού είτε μέσω πορνείας. Θεμελιώνοντας τη Δημιουργία Του πάνω σε έναν Νέο Βράχο, στα

άτομα του οποίου διαλύεται κάθε πιθανότητα αναζωπύρωσης της Επιστήμης του καλού και του κακού στο Σύμπαν, ο Θεός καταράστηκε τη δουλεία και εξέδωσε απόφαση Εξορίας από τη Βασιλεία Του εναντίον του δουλοκτήτη. Γι' αυτό και το Θεϊκό Φυσικό Δίκαιο ορίζει ότι εμείς, τα παιδιά του Θεού, έχουμε το καθήκον να υποτάξουμε όλα τα πράγματα στον Νόμο της Ισότητας, έτσι ώστε δύο άτομα που κάνουν το ίδιο πράγμα να μην μπορεί το ένα να λαμβάνει πενιχρό μισθό, επειδή είναι αλλοδαπός, και το άλλο δόξα, επειδή είναι γιος της πατρίδας. Ο αλλοδαπός, όπως και οι ντόπιοι, είμαστε όλοι παιδιά της ίδιας Γης, όλοι έχουμε δικαίωμα στον ίδιο μισθό για την ίδια εργασία.

Άρθρο Είκοσι εννέα: Ο Νόμος της Ελεημοσύνης

Δεν υπάρχει παρά μόνο ένα είδος Ελεημοσύνης. «Ήμουν πεινασμένος και μου δώσατε να φάω, διψασμένος και μου δώσατε να πιω, γυμνός και με ντύσατε, άρρωστος και με θεραπεύσατε, στη φυλακή και με ελευθερώσατε». Όταν, ενώ είναι στο χέρι μας να το αποτρέψουμε, αφήνουμε τον Χριστό να πεθάνει μέσα στον άνθρωπο, το Θεϊκό Φυσικό Δίκαιο ορίζει ότι το αίμα των αθώων θα πέσει τόσο πάνω στο κεφάλι εκείνου που το προωθεί όσο και πάνω σε εκείνο που το επιτρέπει. Εμείς, τα παιδιά του Θεού, έχουμε το καθήκον να σπάσουμε τα σύνορα και να παρακάμψουμε τις κυβερνήσεις, των οποίων η δολοφονική πολιτική αποτελεί την υπογραφή της θανατικής καταδίκης εκατοντάδων χιλιάδων πλασμάτων, θυμάτων της τρέλας των κυβερνήσεών τους, τρέλας που τροφοδοτείται από τα οικονομικά συμφέροντα των διεθνών τεράτων, τα οποία βλέπουν στον ελεγχόμενο εμφύλιο πόλεμο μια πηγή κέρδους και εξουσίας. Η αδράνεια εκείνου που βλέπει το έγκλημα να συμβαίνει και εκείνου που το προκάλεσε είναι οι δύο όψεις του ίδιου νομίσματος· και οι δύο τιμωρούνται με την ίδια ποινή: «Πηγαίνετε στην Κόλαση να τρίζετε τα δόντια σας». Το Έλεος, πράγματι, δεν έρχεται σε σύγκρουση με τη Δικαιοσύνη, αλλά η Δικαιοσύνη έρχεται σε σύγκρουση με τη σκληρότητα της καρδιάς. Κάποτε υπήρχε ένας άλλος βασιλιάς που, αφού νίκησε τον εχθρό με σαφώς μικρότερο αριθμό στρατιωτών, τη στιγμή της νίκης βρήκε μπροστά του χιλιάδες ηττημένους και τραυματίες. Η σολομώντεια απόφασή του ήταν να τους σκοτώσει όλους, για να μην χρειαστεί να ταΐσει ούτε να περιθάλψει κανέναν. Ήταν βασιλιάς και ήταν χριστιανός, ήταν ο βασιλιάς των Άγγλων. Η μνήμη του Θεού είναι άπειρη και αιώνια· όταν έρθει η ώρα της ανταπόδοσης, θα ανταμείψει με Ελεημοσύνη, τόσο τον χριστιανό όσο και τον μη χριστιανό, προσφέροντας Ελεημοσύνη σε όποιον την έδειξε στον πλησίον του, φίλο ή εχθρό, γνωστό ή άγνωστο, και με Δικαιοσύνη, χριστιανό ή μη, σε όποιον καταπάτησε τη Δικαιοσύνη. Γιατί όποιος πιστεύει ότι ομολογώντας ότι ο Ιησούς είναι ο Κύριος έχει ήδη σωθεί, αλίμονο σ' αυτόν όταν ο Υιός του Ανθρώπου σηκωθεί για να κρίνει σύμφωνα με τον Νόμο και όχι σύμφωνα με την Ελπίδα· εκείνη την ημέρα θα φανεί ότι ο Θεός κρίνει τον καθένα σύμφωνα με τα έργα του και όχι σύμφωνα με τις λειτουργίες ούτε σύμφωνα με τα «αλληλούια» που τραγουδιούνται ένα πρωί δόξας στον Κύριο που μας συγχωρεί όλα τα εγκλήματά μας. Το Έλεος είναι για αυτόν που το δίνει, όχι για αυτόν που το κρατάει. Αλλά αν δεν αγαπάμε τον ξένο που βρίσκεται ανάμεσά μας και τον υποδουλώνουμε χωρίς έλεος μπροστά στα μάτια όλων, παρακρατώντας τον μισθό του, πώς θα μας απασχολήσει αυτός που πεθαίνει σε ένα στρατόπεδο προσφύγων χιλιάδες χιλιόμετρα μακριά; Αν δεν μας απασχολεί αυτός που βρίσκεται στη φυλακή στη γωνία, πώς θα μας απασχολήσει αυτός που πεθαίνει στη φυλακή ενός τυράννου από αγάπη για την ελευθερία; Όποιος έχει την εξουσία και δεν κάνει τίποτα είναι εξίσου ένοχος με αυτόν που δεν του αφαιρεί αυτή την εξουσία και δεν την παραδίδει σε κάποιον άλλο που θα κάνει ό,τι πρέπει να γίνει. Η πίστη χωρίς έργα είναι αυτοκτονία, και το να σκοτώνεις τον Χριστό για χάρη της πίστης είναι έγκλημα. Τι τιμωρία αξίζει

αυτός που σκοτώνει τον άνθρωπο που ο Θεός δημιούργησε κατ' εικόνα και καθ' ομοίωσή Του, ο οποίος βρίσκεται μέσα μας, και τον γέννησε μέσα μας με το τίμημα της σταύρωσης του Υιού Του;

Άρθρο Τριακοστό: Η Ημέρα του Γιαβέ

Όλα τα Έθνη εγκαταλειφθήκαμε στα χέρια μιας γενιάς παιδιών του Θεού, όλα κακά, επαναστάτες εναντίον του Πατέρα τους, εναντίον του οποίου εξεγέρθηκαν και στο Βασίλειό του κήρυξαν πόλεμο, προτιμώντας την αιωνιότητα στην Εξορία από μια ακόμη μέρα σε ένα Σύμπαν που κυβερνάται από μια Δικαιοσύνη που δεν κάνει διάκριση μεταξύ του δούλου και του γιου, μεταξύ του πρίγκιπα και του πολίτη, καθιερώνοντας πάνω απ' όλα την Αιώνια Ισότητα. Ο Θεός, μη πιστεύοντας ότι το πλάσμα θα τολμούσε να προκαλέσει τον Δημιουργό του μέσω της πολιτικής των τετελεσμένων γεγονότων, με την καρδιά Του διαπερασμένη από το δόρυ της Προδοσίας, ο Θεός, ο Άφθαρτος, άνοιξε τα μάτια Του και, σηκωμένος, μέσα στον πόνο Του ύψωσε τη Φωνή Του και, θέτοντας το κεφάλι Του ως μάρτυρα, ορκίστηκε να συντρίψει τον εχθρό Του, λέγοντας: «Υψώνω το χέρι μου προς τον Ουρανό και ορκίζομαι στην αιώνια ζωή μου: όταν ακονίσω την λάμψη του ξίφους μου και πάρω στα χέρια μου την κρίση, θα ανταποδώσω με εκδίκηση στους εχθρούς μου και θα δώσω το δίκαιο σε όσους με μισούν, θα μεθύσω με αίμα τα βέλη μου και το ξίφος μου θα χορτάσει από σάρκα, από το αίμα των νεκρών και των αιχμαλώτων, από τα κεφάλια των εχθρικών αρχηγών». Χαρά στον Ουρανό, θλίψη στη Γη. Χαρά Επάνω, επειδή ο Θεός είχε δεχτεί την πρόκληση και με το ίδιο αυτό γάντι, κρατώντας τώρα μια σιδερένια γροθιά, ανταπέδιδε την πρόκληση· θλίψη Κάτω, επειδή η Τελική Μάχη θα είχε ως πεδίο μάχης τη Γη. Αλλά χαρά μετά τον πόνο: «Χαίρετε, λαοί, για τον λαό του, διότι εκδικήθηκε το αίμα των δούλων του, τον εκδικήθηκε από τους εχθρούς του, και θα κάνει την εξιλέωση της γης και του λαού του». Όσο μεγάλος ήταν ο πόνος, τόσο μεγάλη θα ήταν και η Ελπίδα· αν ο πόνος ήταν άπειρος, η Ελπίδα θα ήταν αιώνια, και μέσα σε αυτήν η Νίκη, ακλόνητη: «Η Απογόνησή σου θα καταλάβει τις πύλες των εχθρών της». Με τα παιδιά του Αβραάμ υποδουλωμένα, μέσα στις αλυσίδες τους ο Θεός ανακάλυψε ότι δεν ήταν τον Ισαάκ που έβλεπε, αλλά τον Χριστό.

Άρθρο Τριάντα ένα: Το Δικαίωμα στην Αλήθεια

Το υπέρτατο επιχείρημα με το οποίο ένας μάρτυρας μπορεί να αποδείξει ενώπιον δικαστηρίου την αλήθεια της μαρτυρίας του είναι η ίδια του η ζωή, το ίδιο του το αίμα. Με το ίδιο του το αίμα ο Χριστός απέδειξε την αθωότητα του Θεού όσον αφορά οποιαδήποτε συμμετοχή, είτε ενεργή είτε παθητική, στον θάνατο του Αδάμ, από τη μία πλευρά, και την άγνοια του Αδάμ όσον αφορά τις εγκληματικές προθέσεις του επαναστάτη αγγέλου κατ' εξοχήν, του λεγόμενου Σατανά, κεφαλής του Όφις, από την άλλη πλευρά. Επειδή υπήρχε άγνοια, ο Θεός άνοιξε την πόρτα της Λύτρωσης, μέσω της Εξιλεωτικής Θυσίας για την αμαρτία. Ο Νόμος της Εξιλέωσης —για την αμαρτία του λαού και του ηγέτη του— απαιτούσε ως απαραίτητη προϋπόθεση την άγνοια του παραβάτη. Η διαφθορά του ιουδαϊσμού και η ρήξη της Διαθήκης μεταξύ του Θεού και των γιων του Αβραάμ κατά σάρκα επήλθαν όταν η Θυσία μετατράπηκε σε δαιμονισμό, καθώς ο παραβάτης πλήρωνε πρώτα το τίμημα του εγκλήματος και αμέσως μετά προχωρούσε στη διάπραξή του, ένας άγριος και τερατώδης δαιμονισμός που καθιερώθηκε ως ιερή συνήθεια, τον οποίο ο Θεός μας αποκάλυψε στην περίπτωση του Ιούδα του Ισκαριώτη. Δηλαδή, όταν υπάρχει προμελέτη για το έγκλημα, δεν υπάρχει άγνοια, και χωρίς άγνοια δεν υπάρχει συγχώρεση· γι' αυτό και ο Θεός δεν

μπορούσε να συγχωρήσει στους Εβραίους το έγκλημά τους, παρόλο που το ζήτησε ο Υιός Του από τον Σταυρό, επειδή, έχοντας διαπραχθεί με προμελέτη, διαστρεβλώνοντας τη Διαθήκη του Μωυσή και μετατρέποντας τον Νόμο σε Ναό της Αμαρτίας, δεν μπορούσε να πραγματοποιηθεί η εξιλέωση, και χωρίς εξιλέωση δεν μπορούσε να προχωρήσει η συγχώρεση. Με εκείνη τη μετατροπή του ααρωνικού ιερατείου σε επιχείρηση, «όσο αξίζει το έγκλημα, τόσο αξίζει και η πληρωμή», και προχώρησαν στο να το διαπράξουν με τη συγχώρεση στην τσέπη τους, ο ιουδαϊσμός, στην άγνοιά του, υπερασπίστηκε την Κόλαση και την ιδεολογία της, την ίδια που στην Εδέμ έθεσε σε εφαρμογή τη διαβολική της φιλοσοφία υπό την προϋπόθεση της θείας συγχώρεσης με βάση την Πατρότητα του Δικαστή του Ουρανού έναντι του εγκληματία. Στον Υιό του Θεού, λόγω του ότι είναι Υιός, έπρεπε να επιτρέπεται κάθε έγκλημα και αδίκημα· έτσι, στο όνομα του Θεού, από εδώ σε μαχαιρώνω και από εδώ σε καταριέμαι. Οι Εβραίοι, θέτοντας ένα τίμημα για το έγκλημα και ξεχνώντας την ιερή προϋπόθεση για τη συγχώρεση, δηλαδή την άγνοια, μετέτρεψαν τον Ναό σε μια κερδοφόρα επιχείρηση, όταν οι ίδιοι οι ιερείς κατέθεταν εκ των προτέρων τα ασημένια νομίσματα στο θησαυροφυλάκιο για το έγκλημα που επρόκειτο να διαπράξουν, είτε ήταν μοιχεία, κλοπή, φόνος, ψευδομαρτυρία κ.λπ. Μια κακόβουλη φιλοσοφία στην οποία υπέπεσε η Ρωμαιοκαθολική Εκκλησία και από την οποία σώθηκε η Καθολική Εκκλησία χάρη στη Γερμανική Εκκλησία την εποχή του Λούθηρου, όταν, χωρίς να το συνειδητοποιεί λόγω της άγνοιάς της, η Καθολική Εκκλησία παρασύρθηκε από τη Ρωμαιοκαθολική Εκκλησία στη μετατροπή της αμαρτίας σε μια κερδοφόρα επιχείρηση, ας την ονομάσουμε «το σκάνδαλο των συγχωροχάρτιων». Ο Θεός εξεγέρθηκε ενάντια στη Φιλοσοφία της Κόλασης. Ούτε υπερασπιζόμενη από έναν γιο Του, όπως στην περίπτωση του Σατανά, ούτε υπερασπιζόμενη από έναν δούλο Του, όπως ο Ααρών, δεν θα δεχόταν ποτέ τη μετατροπή του Στέμματός Του στην ειδωλολατρική αυλή ενός θεού των θεών, στην υγεία του οποίου οι πρίγκιπες του Βασιλείου Του μπορούσαν να βασίζονται για την ευλογία τους, όταν σκότωναν τον χρόνο παίζοντας με τις ανθρώπινες ζωές ως διάβολοι και άγγελοι, αστυνομικοί και κλέφτες, κακοί και καλοί, ήρωες και τέρατα. Ο Θεός ύψωσε το χέρι Του προς τον Ουρανό εναντίον ενός γιου Του, του Σατανά, που τόλμησε να σταυρώσει τον μικρό Του γιο, τον Αδάμ, και πώς δεν θα ύψωνε τη Γροθιά Του εναντίον ενός υπηρέτη, του Ααρών, που τόλμησε να καρφώσει στο Σταυρό τον Πρωτότοκο Γιο Του; Και αφού δεν υπάρχουν τρία χωρίς δύο, τι έκανε τη Ρωμαιοκαθολική Εκκλησία να πιστέψει ότι ο Θεός θα επέτρεπε στον επίσκοπό της και στην αυλή των καρδιναλίων της αυτό που δεν επέτρεψε ούτε στον δούλο Του ούτε στον γιο Του, δηλαδή να γεμίσουν το ποτήρι Του με το αίμα των αμαρτιών τους;

Άρθρο Τριάντα δύο: Το Δικαίωμα στην Ελεημοσύνη

Εβραίοι και Ρωμαίοι, όλοι παγιδεύτηκαν στην ίδια άγνοια. Τόσο στους χριστιανούς όσο και στους ειδωλολάτρες, πάνω απ' όλους παρέμεινε το πέπλο που εμπόδιζε τους Εβραίους να δουν τον Θεό. Όσοι Τον είδαν, Τον αγάπησαν με δύναμη ισχυρότερη από τον Θάνατο. Αλλά όταν έφυγαν αυτοί, οι διάδοχοί τους ζούσαν από την Πίστη, ενώ μεταξύ τους παρέμεναν τα προφητικά λόγια εκείνων που όντως είδαν τον Θεό, σαν φανοί στο σκοτάδι. Ωστόσο, η Πίστη χωρίς την τέλεια Γνώση του Θεού διαφθείρεται. Μια διακήρυξη που οι Απόστολοι φρόντισαν να καταστήσουν σαφή στις Επιστολές τους και που αργότερα οι αιώνες φρόντισαν να αποδείξουν, με το «σκάνδαλο των συγχωροχάρτιων» να αποτελεί μόνο την κορυφή του παγόβουνου. Ελεος λοιπόν προς όλους, Εβραίους και Ρωμαίους, χριστιανούς και εθνικούς, διότι στην Παντογνωσία Του ο Θεός είχε ορίσει ότι το πέπλο της τέλειας Γνώσης της Θεότητας δεν θα έπεφτε από τα μάτια του ανθρώπινου

πλάσματός Του, έως ότου γεννηθεί στον Χριστό Απόγονος, εκείνος ο Απόγονος που γεννήθηκε για να νικήσει και να κατακτήσει τις πύλες της Κόλασης.

Άρθρο Τριάντα τρία: Το Δικαίωμα στην Ειρήνη

Όλοι οι στρατοί του Βασιλείου του Θεού βρίσκονται υπό τη Διοίκηση του Βασιλιά του Ουρανού, Ανώτατου Αρχηγού του Συμβουλίου των Υιών του Θεού, στη Φωνή του οποίου και μόνο στη Φωνή του κινούνται οι στρατοί της Συμμαχίας της Πληρότητας των Εθνών του Σύμπαντος. Όπως στον Ουρανό, έτσι και στη Γη, εμείς, τα παιδιά του Θεού, έχουμε το Καθήκον να διαχωρίζουμε τις πολιτικές κυβερνήσεις των εθνών που είναι μέλη του Συμβουλίου της Πληρότητας των Εθνών, στα Μέλη του οποίου κατοικεί η Εξουσία του Πολέμου και της Ειρήνης και στο Σώμα του οποίου και μόνο στο Συμβούλιό του οφείλουν Υπακοή οι στρατοί της Συμμαχίας της Πληρότητας των Εθνών. Επειδή η Ειρήνη είναι το υπέρτατο αγαθό κατ' εξοχήν της Δημιουργίας, ο Θεός έχει ορίσει αυτή την Εξουσία να κατοικεί μόνο στο Στέμμα του Υιού Του, Ανώτατου Αρχηγού του Συμβουλίου της Συμμαχίας της Πληρότητας των Εθνών της Βασιλείας Του. Το Συμβούλιο των Υιών του Θεού και το Συμβούλιο των Γενικών Επιτελείων των στρατών της Συμμαχίας της Πληρότητας των Εθνών του Βασιλείου του Θεού αποτελούν, ως κεφάλι και χέρι, μέρος του ίδιου Σώματος και μόνο αυτό το Σώμα, του οποίου Κεφαλή είναι ο Βασιλιάς, ο Ιησούς Χριστός, κατέχει την Εξουσία του Πολέμου και της Ειρήνης.

Άρθρο Τριάντα τέσσερα: Ο Νόμος του Βασιλιά

Η εμπειρία είναι η μητέρα της Επιστήμης. Όμως η Επιστήμη, όταν υπηρετεί τον άνθρωπο ως πολιτικό ον, μετατρέπεται σε όπλο καταστροφής στα χέρια ενός θηρίου, με ανθρώπινη εμφάνιση, γεννημένου από άνθρωπο, αλλά απάνθρωπου, με έναν και μόνο σκοπό: να επιβάλει τη δική του κόλαση στον κόσμο. Πάνω σε αυτόν τον Νόμο της Επιστήμης έχει θεμελιώσει ο Θεός τον σκληρό πυρήνα της Βασιλείας Του, απαγορεύοντας την πρόσβαση κάθε κυβέρνησης που δεν ανήκει στη Συμμαχία των στρατών Του στις Τεχνολογίες Άμυνας. Οι νόμοι που απορρέουν από αυτόν, η απαγόρευση πώλησης πληροφοριών και υλικού εκτός της Συμμαχίας του Βασιλιά, καθώς και η απόκτηση της ιδιοκτησίας των αμυντικών βιομηχανιών, με σκοπό τη μετατροπή τους σε Κληρονομιά για την Παγκόσμια Ειρήνη, υπό την εποπτεία του Συμβουλίου των Υιών του Θεού, έχουν ως θεμέλιο την ανάγκη να θεμελιωθούν οι πυλώνες της Βασιλείας Του σύμφωνα με τις διαστάσεις της απεραντοσύνης και της αιωνιότητας της Δημιουργίας. Έχοντας μάθει ο Θεός από την εμπειρία ότι η υποταγή των εθνικών και διεθνών στρατών στη προσωρινή βούληση και στα παροδικά συμφέροντα των πολιτικών κυβερνήσεων αποτελεί την αιτία του πολέμου, έθεσε επί τάπητος μια Νέα Συμμαχία, μέσω της οποίας όλες οι Κυβερνήσεις παραδίδουν τους στρατούς τους στα Χέρια Του. Προβλέποντας αυτή την Αιώνια Παγκόσμια Επανάσταση, εμφανίστηκε ενώπιόν μας στο Βιβλίο Του ως ΙΑΒΕ των στρατιών. Το αν ο Άνθρωπος την υπογράψει ή αρνηθεί να παραδώσει στα χέρια του Δημιουργού Του αυτό που του ανήκει εκ Δικαιώματος της Δημιουργίας είναι ένα διαφορετικό θέμα. Και ο Σατανάς αρνήθηκε να υπογράψει τη Συμμαχία που ο Θεός και ο Υιός Του έθεσαν μπροστά στα μάτια όλων μας, ανθρώπων και μη ανθρώπων, σύμφωνα με την οποία ο Γιαβέ των στρατιών είναι ο Θεός όλων και ο Υιός Του, ο Ιησούς, ο Παγκόσμιος και Αιώνιος Βασιλιάς της Δημιουργίας. Μονογενής και Πρωτότοκος, ο Βραχίονας του Γιαβέ, ο Βασιλιάς των στρατιών Του, ο Ιησούς, ο Ιησούς Χριστός μας, Πηγή του Φωτός μας, Δάσκαλός μας και Σωτήρας

μας, Κύριος και Βασιλιάς, οι δύο προϋποθέσεις που το Άπειρο και η Αιωνιότητα θέτουν επί τάπητος για την ανάπτυξη και τη διαιώνιση ενός Πολιτισμού στο χώρο και στο χρόνο, την Παγκοσμιότητα και την Αιωνιότητα, αυτές οι δύο προϋποθέσεις εκπληρώθηκαν στη Φύση Του ως Υιού, υποτάσσοντας όλη τη Δύναμη στο Στέμμα Του· ο Πατέρας Του θέσπισε τον Νόμο του Βασιλιά ενάντια στη προσωρινή βούληση και τα παροδικά συμφέροντα των Εθνικών και Διεθνών Κυβερνήσεων, που αποτελούν την πηγή των πολέμων, εμφυλίων και παγκόσμιων, από τους οποίους μέχρι σήμερα έχει υποφέρει ολόκληρη η Δημιουργία. Σύμφωνα με αυτόν τον Νόμο, όποιος δεν υπογράψει τη Νέα Διαθήκη, βάσει της οποίας ο Θεός δημιούργησε εκ νέου τη Βασιλεία Του, υπογράφει εναντίον του εαυτού του, είτε είναι γιος είτε δούλος του Θεού, την ποινή της εξορίας από τη Δημιουργία.

Άρθρο Τριάντα πέντε: Ο Νόμος του Πολιτισμού

Κανένας άνθρωπος ούτε καμία ανθρώπινη ομάδα δεν πρέπει να αποτελεί αντικείμενο δίωξης λόγω των ιδανικών δικαιοσύνης που πρεσβεύει. Για τον λόγο αυτό, εμείς, τα παιδιά του Θεού, έχουμε το καθήκον να καταργήσουμε κάθε εξουσία του Κράτους που αποσκοπεί στο να προσβάλει, να καταστείλει, να δαιμονοποιήσει ή να ελέγξει τις δυνάμεις που η Θεία Εικόνα που βρίσκεται στον Άνθρωπο θέτει σε κίνηση, προκειμένου να απομακρύνει από την Κοινωνία τη φυσική αδράνεια σε οποιοδήποτε στάδιο μετά από μια μεγάλη νίκη.

Κάθε κίνηση του Κράτους που υπερβαίνει τα διοικητικά του καθήκοντα αποτελεί έγκλημα κατά της Κοινωνίας. Η Κοινωνία γεννήθηκε ελεύθερη και έχει προικιστεί από τον Δημιουργό της με όλες τις απαραίτητες δυνάμεις ώστε, χωρίς τη Βία του Κράτους, να είναι ικανή από μόνη της να ανοίξει δρόμο προς τα σύνορα πίσω από τα οποία βρίσκεται η γη της επαγγελίας της Αλήθειας, της Δικαιοσύνης και της Ειρήνης. Αυτή η Ιδέα της Δικαιοσύνης είναι αναφαίρετη, διότι είναι Θεία, και κάθε ενέργεια του Κράτους εναντίον της, όπως έχει ήδη αποδείξει η Ιστορία, οδηγεί στην καταστροφή. Κατά συνέπεια, εμείς, τα παιδιά του Θεού, έχουμε το Καθήκον να κόψουμε όλα τα νήματα με τα οποία ο Κράτος οπλίζεται για να πολεμήσει τη Θεία Δικαιοσύνη που αποκαλύπτεται σε όσους αυτή η Εικόνα είναι ισχυρότερη από την ίδια τους τη ζωή. Όπως κάποτε ο διαχωρισμός Κράτους-Εκκλησίας αποδείχθηκε ένας από τους πυλώνες του Πολιτισμού, έτσι και στη δική μας εποχή ο διαχωρισμός Κράτους-Στρατού αποτελεί, όπως δείχνουν τα γεγονότα, μια Ανάγκη Δικαιοσύνης: επαναστατική και μη αναστρέψιμη, δηλαδή, το Θεϊκό Φυσικό Δίκαιο ορίζει:

Άρθρο Τριάντα έξι: Ο Νόμος της Δικαιοσύνης

Ότι κάθε ιερέας που υπερασπίζεται το έγκλημα, διατάζοντας φυλάκιση ή θάνατο εναντίον όσων οι ιδέες τους διαφέρουν από τις δικές του, πρέπει να παραπέμπεται στην ανθρώπινη δικαιοσύνη για να λογοδοτήσει για το αδίκημα της υποκίνησης σε έγκλημα. Εμείς, τα παιδιά του Θεού, έχουμε το καθήκον να αποβάλουμε από την Εκκλησία του Πατέρα μας όλους τους υπηρέτες που, ενάντια στο Πνεύμα της Θείας Δικαιοσύνης, ανακηρύσσονται ιεροεξεταστές και εκτελεστές, είτε άμεσα είτε έμμεσα, εναντίον όσων, κατά την κρίση τους, έχουν παρεκκλίνει από τον δρόμο. Ο Λόγος της νοημοσύνης και της σοφίας είναι το μόνο όπλο που ύψωσε ο Χριστός εναντίον εκείνων που ήθελαν να Τον σταυρώσουν, και αυτός, ο Λόγος, είναι το μόνο όπλο που κληρονομήσαμε, παιδιά και δούλοι του Θεού. Γι' αυτό λέει η Γραφή ότι στην αρχή ο Θεός δημιούργησε τον άνθρωπο γυμνό. Όσοι όμως οπλίστηκαν για να πολεμήσουν τον λόγο του ανθρώπου με φωτιά δεν είναι του

Θεού· ακόμη κι αν μπήκαν στον Οίκο του Θεού και, χρησιμοποιώντας τα μέσα Του, ανέβηκαν στα υψηλότερα σκαλοπάτια της ιεραρχίας των δούλων Του, αυτοί δεν ήταν ποτέ του Θεού.

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ

Όταν ο Θεός δημιούργησε τον Άνθρωπο, προβάλλει πάνω στο είναι μας την Κοινωνική Φύση του Όντος Του. Κοινωνικοί εκ φύσεως, ο Θεός θέλησε να μας φέρει όλο και πιο κοντά στη Φύση Του, προβάλλει πάνω στο είναι μας τη Νοημοσύνη του Όντος Του. Νοήμονες εκ φύσεως, ο Θεός θέλησε να μας φέρει ακόμη πιο κοντά στο Όν Του, προβάλλει την Πατρότητά Του πάνω στο είναι μας. Τέλος, αγαπώντας μας με όλες τις δυνάμεις Του και βλέποντας ότι δεν βρίσκαμε το Θεϊκό Πρότυπο, μας έστειλε τον Πρωτότοκο Υιό Του, ώστε μέσα στη Φύση Του να βρούμε τη φύση του Υιού που μας δόθηκε στην Αρχή.

Παιδιά του Θεού, είτε είμαστε απόγονοι του Αβραάμ, κατά σάρκα ή κατά πνεύμα, είτε είμαστε απόγονοι του Χριστού, η νοήμονη φύση μας μας φέρνει μπροστά στο Γεγονός της Κοινωνίας της Βασιλείας, στην οποία ο Θεός έχει μεταμορφώσει τη Σχέση Του με τη Δημιουργία Του. Σχετικά με αυτό, κατανοούμε ό,τι εκτίθεται στη Διακήρυξη Αρχών, ότι η Ελευθερία και η Αγάπη είναι οι δύο αιώνιοι πυλώνες πάνω στους οποίους ο Θεός έχει ανεγείρει το Κτίριο αυτής της Κοινωνίας Δημιουργού-Δημιουργήματος. Και μας φέρνει μπροστά στην κατάσταση στην οποία βρέθηκε ο Θεός μας, όταν έπρεπε να βγει από την Κοσμική Σύγκρουση στην οποία ένα μέρος των παιδιών Του Τον ανάγκασε να πέσει. Το Παλαιό Μοντέλο, προγενέστερο της Πτώσης, αφού προκάλεσε αυτή την κατάσταση, έπρεπε να εξαφανιστεί και να αντικατασταθεί από ένα Νέο, το οποίο θα βασιζόταν σε έναν Ακλόνητο Βράχο, του οποίου ο ορίζοντας θα άνοιγε προς το Άπειρο και του οποίου το κοινωνικό σώμα θα ήταν απρόσβλητο από οποιαδήποτε απόπειρα Πολέμου για όλη την Αιωνιότητα. Αντιμέτωπος με αυτή την κατάσταση Επανάστασης, ο Θεός έπρεπε να λάβει τα απαραίτητα μέτρα στο πλαίσιο της Νίκης Του, θέτοντας σε πρώτη προτεραιότητα την Ίδρυση αυτού του Νέου Κοινωνικού Μοντέλου, στη Γέννηση του οποίου θα έπρεπε να υποταχθεί κάθε άλλο πράγμα, ακόμη και το Ανθρώπινο Γένος, ακόμη και ο Πόνος του Υιού Του, αν ήταν απαραίτητο.

Η Ανάγκη επέβαλε τον Νόμο της. Το Ανθρώπινο Γένος θα έπρεπε να συνεχίσει να υποφέρει τα χτυπήματα του μαστιγίου του αιώνιου Εμφυλίου Πολέμου, έως ότου η Νέα Δομή που έπρεπε να λάβει η Δημιουργία Του διαμορφωθεί οριστικά. Με όλο τον πόνο της Καρδιάς Του, έτσι έπρεπε να γίνει. Η Ανάγκη Του επέβαλε να πιει το Ποτήριο του Πάθους του Μονογενή Υιού Του. Αυτή η ίδια Ανάγκη έπρεπε να επιτύχει τον στόχο της και, υποφέροντας τον παροδικό πόνο των επόμενων αιώνων, με ολόκληρη τη δημιουργία να εναποθέτει τις προσδοκίες της στο καλό που το μέλλον επιφύλασσε για όλους μας, να γεμίσει το Ποτήριο του Θεού με τα δάκρυα που ο πόνος δύο χιλιάδων ετών επρόκειτο να Του προσφέρει σε αφθονία. Ποιος άλλος εκτός από ΑΥΤΟΝ, τον Θεό της Αιωνιότητας και του Άπειρου, τον Αγαπημένο της Αδημιούργητης και Δημιουργού Σοφίας, θα μπορούσε να ανατρέψει την κατάσταση και να μετατρέψει την Τραγωδία του Ανθρώπινου Γένους σε μια Εποποιία με ευτυχισμένο τέλος; Αφού ανακουφίστηκε η ψυχή Του με την Υπακοή του Υιού Του, ο οποίος με το τίμημα του αίματός Του μας γέννησε όλους, έθεσε τις ζωές μας στα Χέρια Του, εναποθέτοντας στην Κρίση Του την Ελπίδα της Παγκόσμιας Σωτηρίας, στην οποία ολόκληρη η

Δημιουργία, γνωρίζοντάς την, βρήκε την ανακούφιση που οι πληγές της τραγωδίας μας θα προκαλούσαν στην καρδιά της.

Ένα Παγκόσμιο και Αιώνιο Βασίλειο, αποτελούμενο από πολλούς Κόσμους, ο καθένας με την Προέλευσή του σε διαφορετικούς Χρόνους και Άστρα, που μεγαλώνει χωρίς όρια, επεκτείνοντας ατέρμονα τα σύνορά του και τα έθνη του. Μια Παγκόσμια και Αιώνια Εκκλησία, κατ' εικόνα και καθ' ομοίωσιν του Κυρίου της, θεματοφύλακας των αιώνιων αληθειών προς χαρά όλων των Εθνών και δόξα του Βασιλιά μας. Ένας Λαός, ο Ανθρώπινος, αποτελούμενος από πολλά έθνη, Έθνος ανάμεσα σε άλλα Έθνη, το καθένα ένας Κόσμος, όλα ενωμένα στον ίδιο κορμό, το Στέμμα του Θεού, όπως τα κλαδιά στο ίδιο δέντρο, το Δέντρο της Ζωής.

ΔΕΥΤΕΡΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ

ΒΑΤΙΚΑΝΙΚΗ ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΟΥ 21ου ΑΙΩΝΑ

ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΣΥΝΟΔΟΣ ΛΑΤΡΕΙΑΣ ΤΟΥ ΥΙΟΥ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

Αυτή είναι η Παρούσα Θέληση του Θεού:

«Να ενωθούν όλες οι εκκλησίες σε μία και μοναδική»

Ι

ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΣ,

ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΚΕΦΑΛΗ της Εκκλησίας

Ιδού τι λέει ο Νικητής, αυτός που έχει μια μικρή πέτρα με ένα όνομα γραμμένο πάνω της, το οποίο γνωρίζει μόνο αυτός που την λαμβάνει, αυτός που έχει το όνομα του Θεού και το όνομα της πόλης του Θεού, σε όλες τις εκκλησίες:

Όλοι οι Επίσκοποι των εκκλησιών της Πληρότητας των καθολικών εθνών, χωρίς εξαίρεση, θα συγκεντρωθούν στα έθνη τους για την Προσκύνηση του Υιού του Θεού ως Παγκόσμιας Κεφαλής των εκκλησιών, ανακηρύσσοντας τον Ιησού Χριστό «Θεϊκό Πάπα», ο οποίος με την Παντοδυναμία και τη Σοφία Του στηρίζει τον Οίκο και τη Βασιλεία Του. Κάθε εκκλησία κάθε έθνους θα συγκεντρωθεί σε Σύνοδο για να πραγματοποιήσει τη Λατρεία του Υιού του Θεού σε Ένωση με τον επικεφαλής των Επισκόπων του Κυρίου Ιησού επί της Γης· μια Εθνική Σύνοδος, εκπρόσωπος της Εθνικής Επισκοπής, θα παραμείνει στη Ρώμη μέχρι την Ολοκλήρωση της Συνόδου Λατρείας του Κυρίου Ιησού από την Πληρότητα των Χριστιανικών Εθνών.

Η Παγκόσμια Σύνοδος των Επισκόπων της Πληρότητας των Εθνών θα ανακηρύξει τον Ιησού Χριστό: τον Μονογενή Υιό του Θεού, «Αιώνιο Παγκόσμιο Βασιλιά του Ανθρώπινου Γένους». Η εκκλησία που θα αρνηθεί την Παγκόσμια Λατρεία του Υιού του Θεού θα αποκοπεί από το Δέντρο της Ζωής και θα ριχτεί στη φωτιά.

Όλοι οι ιερείς και οι επίσκοποι των καθολικών εθνών θα συγκεντρωθούν στις πρωτεύουσες των επαρχιών τους, μαζί με τους λαούς τους, για τη λατρεία του Υιού του Θεού την Ημέρα της Ανακήρυξης του Ιησού Χριστού από όλους τους επισκόπους της Εκκλησίας της Πληρότητας των Εθνών.

Η Παγκόσμια Σύνοδος των Επισκόπων θα καταργήσει την Εξουσία Αγιασμού του Βατικανού. Μόνο ο Κύριος γνωρίζει τα μυστικά όλων των ανθρώπων και μόνο σε Αυτόν ανήκει η εξουσία να κρίνει ποιος είναι ποιος.

Η Παγκόσμια Σύνοδος των Επισκόπων της Πληρότητας των Καθολικών Εθνών θα καταργήσει κάθε Όρκο Υπακοής εκ μέρους των Θρησκευτικών Τάξεων· κάθε Επίσκοπος, κάθε ιερέας, κάθε άνθρωπος θα αποκηρύξει τις σχέσεις που βασίζονται σε Όρκους οι οποίοι παραβιάζουν τη Θεία Υπακοή που οφείλει ο Δούλος στον Κύριό του, ο Πολίτης της Βασιλείας του Θεού στον Αιώνιο Βασιλιά του, τον Ιησού Χριστό.

Κάθε όρκος είναι αμαρτία, καθώς έτσι είναι γραμμένο. Λόγος του Ιησού, Λόγος του Θεού, ο Λόγος που έγινε άνθρωπος, και ο Λόγος είναι «ο Θεός μαζί μας»:

«Έχετε ακούσει επίσης ότι ειπώθηκε στους αρχαίους: "Δεν θα ορκιστείς ψευδώς, αλλά θα εκπληρώσεις στον Κύριο τους όρκους σου". Εγώ όμως σας λέω να μην ορκίζεστε καθόλου: ούτε στον ουρανό, διότι είναι ο θρόνος του Θεού· ούτε στη γη, διότι είναι το υποπόδιο των ποδιών Του· ούτε στην Ιερουσαλήμ, διότι είναι η πόλη του μεγάλου Βασιλιά. Ούτε στο κεφάλι σου να ορκίζεσαι, διότι δεν εξαρτάται από σένα να κάνεις μια από τις τρίχες σου λευκή ή μαύρη. Ας είναι ο λόγος σας: Ναι, ναι· όχι, όχι· ό,τι υπερβαίνει αυτό, προέρχεται από το κακό».

Η Πρώτη και Τελική Υπακοή του Ιερέα οφείλεται στον Κύριο, τον Ιησού Χριστό. Το Τάγμα που επαναστατεί ενάντια στην Υπέρτατη και Άμεση Υπακοή στον Κύριο Ιησού, προτιμώντας την Ελευθερία ενός υιού του Θεού από τη δουλεία του Όρκου προς τον άνθρωπο, ας καταργηθεί, και οι επαναστάτες ας εκδιωχθούν από την Εκκλησία.

Ο Δούλος, Επίσκοπος ή Ενοριακός Ιερέας, οφείλει Πρώτη και Τελική Υπακοή στον Κύριό του, τον ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟ, και οποιαδήποτε απαλλαγή από αυτόν τον Όρκο Υπέρτατης Υπακοής προς τον Κύριο προς χάριν μιας Διαμεσολάβησης, είτε παπικής είτε μοναρχικής, αποτελεί εξέγερση κατά του Θεού, ο οποίος αγόρασε με το αίμα του Υιού Του ένα Σώμα Ιερέων, των οποίων οι ψυχές είναι ένα με την Ψυχή του Χριστού, του Πρωτότοκου Υιού Του.

Η Σύνοδος των Επισκόπων της Πληρότητας των χριστιανικών Εθνών θα καταργήσει τη διαχείριση της εξομολόγησης των ανηλίκων. Η Εξουσία της Συγχώρεσης των Αμαρτιών που παραχώρησε ο Κύριος Ιησούς στους αδελφούς Του στην Επισκοπή αφορά τη Συνείδηση του Πλάσματος έναντι του Δημιουργού του· καθώς το Πλάσμα υπόκειται στην Κηδεμονία του Δημιουργού, η Συνείδησή του δεν διαθέτει την ικανότητα Κρίσης για να κατανοήσει τι αποτελεί Προσβολή προς τον Θεό, και, κατά συνέπεια, δεν έχει Συνείδηση της Αμαρτίας. Η Εξομολόγηση θα χορηγείται μόνο στον χριστιανό που είναι ελεύθερος από την Κηδεμονία της Δημιουργίας, όταν το Πλάσμα εισέρχεται σε άμεση σχέση με τον Δημιουργό του.

Η εξουσία της εξομολόγησης τελειώνει εκεί όπου αρχίζει το αδίκημα. Η άφεση του αδικήματος κατά των ανθρώπινων νόμων βρίσκει άφεση μόνο πίσω από την πόρτα της υποταγής στις ποινικές συνέπειες της διαπραχθείσας εγκληματικής πράξης. Κάθε πράξη εξομολογητικής άφεσης για ποινικό αδίκημα αποτελεί ανοιχτή εξέγερση κατά της Δικαιοσύνης του Θεού στους ανθρώπους, η οποία εκδηλώνεται στη Γη μέσω των νόμων για την Ανάπτυξη των Εθνών εν Ειρήνη και Ελευθερία.

Η Εξουσία των Κλειδιών της Βασιλείας των Ουρανών αναφέρεται στο Σώμα του Χριστού, που είναι η Εκκλησία, και στον Άνθρωπο ως Πολίτη της Βασιλείας του Κυρίου του επί της Γης. Η

αναφορά της στην Αιώνια Κρίση αποτελεί Μεσαιωνικό Λάθος, μέσω του οποίου ακυρώνεται η Δόξα του Παντοδύναμου και Παντοκράτορα Δικαστή, του Θεού Υιού Ιησού Χριστού. Η Παγκόσμια Σύνοδος των Επισκόπων θα καταργήσει αυτή την κρίση, η οποία ακυρώνει την Κρίση του Βασιλιά της Δόξας, ο οποίος, καταδικασμένος σε απομάκρυνση από την Εκκλησιαστική Κοινωνία, στερείται της Χάριτος που καλεί στο Έλεος και εγκαταλείπεται να λογοδοτήσει για τα αδικήματά του χωρίς τη Χάρη της Πίστης.

Εδώ βρίσκεται η Εξουσία που παραχώρησε ο Κύριος στους δούλους Του μέσω των Κλειδιών της Βασιλείας των Ουρανών

: Κάθε ιερέας, ανεξαρτήτως ιεραρχικής θέσης, ο οποίος διαπιστώνεται ότι έχει διαπράξει αδίκημα κατά των νόμων, παραβιάζει τη Σύμβαση του με τον Θεό· πρέπει να εγκαταλείψει αμέσως την ιδιοκτησία του Κυρίου, να παραδώσει όλες τις εκκλησιαστικές εξουσίες και να επιδιώξει την άφεσή του μέσω της ποινικής ικανοποίησης που απαιτεί η εγκληματική πράξη· αν αρνηθεί να εγκαταλείψει την ιδιοκτησία της Εκκλησίας, η ιερατική συνάθροιση θα προσφύγει στους αστικούς νόμους, παραπέμποντας τον ανυπάκουο στα δικαστήρια για καταπάτηση της ιδιοκτησίας της Εκκλησίας. Διότι, αν , αυτός που σώζει μια ψυχή καθαρίζει τη δική του από πλήθος αμαρτιών, αυτός που με τις αμαρτίες του καταδικάζει πολλές ψυχές, απομακρύνοντάς τες από τον Θεό, ποια τιμωρία αξίζει; Όπως υποδηλώνει το όνομά του: «τα κλειδιά της βασιλείας των ουρανών», η εξουσία του αφορά τα θέματα της Εκκλησίας. Η Τελική Κρίση, με την οποία η ψυχή γίνεται δεκτή ή απορρίπτεται στον Παράδεισο του Θεού, είναι μια Εξουσία που ανήκει αποκλειστικά στον Μονογενή Υιό του Θεού.

Οι Συνόδους των Επισκόπων, σε λατρεία του Κυρίου Ιησού, θα καλέσουν τις εκκλησίες των εθνών να συγκεντρωθούν εν ενότητα για τη λατρεία του Υιού του Θεού. Οι Επίσκοποι και οι Ποιμένες των εκκλησιών που δεν θα ανταποκριθούν στην Κλήση του Κυρίου θα διαγραφούν από το Βιβλίο της Ζωής· δεν αποτελούν εκκλησία, και ο λαός που τους ακολουθεί εκτίθεται στην Κρίση του Θεού.

Στη Λατρεία που πηγάζει από την Υπακοή στο Θέλημα του Θεού, κάθε αναθεματισμός, κάθε καταδίκη κατά της δήλωσης αποχώρησης των εκκλησιών θα καταργηθεί από την Ενότητα που αποκαθίσταται στον Ιησού Χριστό. Η Μόνιμη Σύνοδος, σε ένωση με τον Ανώτατο Αρχηγό της, τον Ιησού Χριστό, θα παραμείνει στη Ρώμη έως ότου ολοκληρωθεί η Παγκόσμια Ενότητα

II

ΧΡΙΣΤΟΣ,

Αιώνιος Παγκόσμιος Βασιλιάς

Η Παγκόσμια Μόνιμη Συνέλευση των Επισκόπων της Πληρότητας των Εθνών, ακολουθώντας την Προκήρυξη που θα γίνει στον Ουρανό: «Όλη η Δύναμη και όλη η Δόξα στον Μονογενή Υιό του Θεού Ιησού Χριστό, τον Αιώνιο Παγκόσμιο Βασιλιά», θα διακηρύξει τη Στέψη του Ιησού Χριστού επί όλων των Εθνών της Βασιλείας του Θεού επί της Γης, καλώντας τα βασιλικά οίκοι που ασκούν εδώ και αιώνες βασιλική εξουσία επί των χριστιανικών εθνών, να καταθέσουν στα πόδια του Κυρίου τα στέμματα και τα σκήπτρα τους· απαλλασσόμενοι, μέσω της Υπακοής,

από το αδίκημα της Επανάστασης κατά του Στέμματος του Παγκόσμιου Βασιλιά που βαραίνει τους οίκους τους, και μεταβαίνοντας ελεύθερα στη χριστιανική ιδιωτική ζωή ως Πολίτες της Βασιλείας του Θεού.

Η Διακήρυξη, όπως και η Λατρεία, θα πραγματοποιηθεί από τους λαούς στο σύνολό τους, στις πρωτεύουσες των επαρχιών των χριστιανικών εθνών, με επικεφαλής τους Επισκόπους, τους ιερείς και τους ποιμένες τους, ενώ ο λαός θα διακηρύσσει δυνατά την ιδιότητά του ως Πολίτη της Βασιλείας του Θεού, υποκείμενος στην Υπακοή στον Αιώνιο Βασιλιά, τον Ιησού Χριστό.

Τα βασιλικά οίκοι που ασκούν εξουσία επί των χριστιανικών εθνών, οι οποίοι αρνούνται να θέσουν τα στέμματα και τα σκήπτρα τους στα πόδια του Θρόνου του Θεού, θα κηρυχθούν σε εξέγερση κατά της Βασιλείας του Θεού· τα μέλη τους θα κηρυχθούν εκτός Εκκλησίας και η είσοδός τους στην Ιδιοκτησία του Κυρίου θα απαγορευθεί για κάθε σκοπό.

Οι χριστιανικές κυβερνήσεις θα κηρύξουν την κατάργηση των μοναρχιών· εάν οι κυβερνήσεις των χριστιανικών εθνών εξεγερθούν εναντίον του Βασιλιά, υπηρετώντας τον βασιλιά που επαναστάτησε εναντίον του Θεού, οι στρατοί του χριστιανικού λαού θα ξεσηκωθούν για να εκθρονίσουν τους Επαναστάτες, θα καταθέσουν στα πόδια του Κυρίου το στέμμα και το σκήπτρο, και θα διακηρύξουν την αιώνια προσχώρηση του Έθνους στη Βασιλεία του Θεού, διαγράφοντας από τις σημαίες τους τα επαναστατικά εμβλήματα και χαράζοντας το Σήμα της Νίκης, τον Σταυρό της Ανάστασης.

Το σύνολο των χριστιανικών εθνών θα προβεί σε Παγκόσμια Διακήρυξη σε καθορισμένη ημέρα, ώστε η φωνή τους να ηχήσει ομόφωνα σε ολόκληρη τη Γη και να αναληφθεί στον Ουρανό για το Έλεος του Παγκόσμιου Κριτή επί των εθνών της Γης την Ημέρα της Τελικής Κρίσης.

Με τη λήξη της Παγκόσμιας Συνόδου, αφού αποκατασταθεί η Χριστιανική Ενότητα, σε ημέρα που θα ορίσει η Σύνοδος των Επισκόπων, το σύνολο των χριστιανικών εθνών θα συγκεντρωθεί γύρω από τους Επισκόπους τους, στις πόλεις τους, για να διακηρύξει δυνατά τη Δόξα του Βασιλιά και Κυρίου τους, Ιησού Χριστού.

III

Ο ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΣ

Ιδού τι λέει εκείνος που έχει το πνεύμα της Σοφίας στους χριστιανούς του Συνόλου των Εθνών:

Κάθε ανθρώπινη ένωση που δεν αναγνωρίζει τον Υιό του Θεού που ενσαρκώθηκε «διά του έργου και της χάριτος του Αγίου Πνεύματος» δεν είναι εκκλησία·

τα μυστήριά της δεν είναι μυστήρια.

Όσοι δεν βαπτίστηκαν από την Εκκλησία, πρέπει να βαπτιστούν, και αν βαπτίστηκαν και αμάρτησαν ως μέλη αυτών των εκκλησιών, αρκεί η Εξομολόγηση για να λάβουν τη Χάρη της επιστροφής του άσωτου υιού στη βασιλεία του Θεού.

Κάθε εκκλησία που έθεσε και έχει ως κεφαλή του «σώματός της» έναν άνθρωπο, είτε βασιλιά, είτε κράτος, είτε ομάδα «ποιμένων», αποκηρύσσοντας τη Θεία Κεφαλή, τον Ιησού Χριστό, έπαψε να είναι εκκλησία, δεν είναι εκκλησία· τα μυστήριά της δεν είναι μυστήρια.

Όλοι οι λαοί που ανήκουν στην πίστη τέτοιων εκκλησιών στερήθηκαν της Χάριτος, σύμφωνα με την οποία «όποιος πιστεύει δεν κρίνεται».

Το Βάπτισμα της Αγίας Μητέρας Καθολικής Εκκλησίας θα καθαρίσει τις ψυχές τους, θα αποκαταστήσει τη Χάρη, χάρη στην οποία «όποιος πιστεύει δεν κρίνεται, αλλά έχει αιώνια ζωή», και οι ποιμένες και οι ιερείς τους θα γίνουν δεκτοί στη Συμφωνία του Κυρίου με τους Δούλους Του. Διότι αν αρκεί η Πίστη και μόνο, καθώς η Πίστη είναι γνώση της Θεότητας, τότε και ο Διάβολος γνωρίζει ότι ο Κύριος Ιησούς είναι ο Μονογενής Υιός του Θεού, και παρόλα αυτά αυτή η «μόνη πίστη-γνώση» δεν επέφερε τη Χάρη της Λατρείας που οδηγεί στη Σωτηρία.

Η Ιεροσύνη, εικόνα του Χριστού, είναι αποκλειστικά ανδρική. Στον Ιερέα ενεργεί ορατά η Δύναμη του Θεού για την Εκδήλωση της Δόξας του Υιού Του ενώπιον ολόκληρης της δημιουργίας.

Ο ιερέας, ανεξαρτήτως ιεραρχικής θέσης, ο οποίος διαπιστωθεί ότι εμπλέκεται σε παιδεραστία, μοιχεία ή μυστική συνωμοσία, πρέπει να αποβληθεί από την εκκλησία· ο λαός δεν θα έχει καμία επαφή ούτε θα πατήσει το πόδι του στην εκκλησία όπου διαμένει εκείνος που χρησιμοποιεί την Πίστη για να κάνει τον Χριστό αποκρουστικό στα μάτια της δημιουργίας. Όσοι κρύβουν και προσφέρουν καταφύγιο σε τέτοιους εχθρούς της Εικόνας του Χριστού πρέπει να απομακρυνθούν από τα αξιώματά τους. Ακόμη και αν ο Διάβολος ντυθεί Πάπας, τα μυστήρια που χορηγούνται από τον Διάβολο δεν προέρχονται από τον Ουρανό.

Ο χριστιανός έχει μόνο έναν Πατέρα: τον Θεό. Ο χριστιανός αναγνωρίζει ως Άγιο μόνο τον Ιησού Χριστό. Ο χριστιανός δεν γονατίζει μπροστά σε καμία εικόνα κατασκευασμένη από ανθρώπους, είτε είναι από ξύλο, πέτρα, πολύτιμη ή κοινή. Ο χριστιανός γονατίζει μόνο μπροστά στον Θεό εν Χριστώ, τόσο μπροστά στο Θυσιαστήριο όσο και στο Εξομολογητήριο. Τόσο ο ιερέας όσο και ο λαός, όλοι είμαστε παιδιά του Θεού, όλοι είμαστε αδελφοί εν Θεώ μέσω της Λύτρωσης του Ιησού Χριστού.

Εμείς οι χριστιανοί καταργούμε τον πόλεμο και υιοθετούμε το Θείο Διάταγμα εναντίον των λατρευτών του, υποβάλλοντας κάθε παράβαση στην κρίση του Θεού της Ειρήνης: Αποβολή από τη Ζωή για όποιον τον κηρύσσει, τον υποκινεί και τον χρησιμοποιεί ως μέσο εξουσίας, είτε για να την αποκτήσει είτε για να διατηρηθεί σε αυτήν.

Όλοι οι στρατοί της Πληρότητας των Εθνών του Ουρανού έχουν ως Αιώνιο Ανώτατο Αρχηγό τον Βασιλιά της Δημιουργίας του Θεού, τον Βασιλιά μας, τον Ιησού Χριστό. Εμείς, η Πληρότητα των Χριστιανικών Εθνών της Γης, έχουμε το Καθήκον να Οικοδομήσουμε τον Πολιτισμό μας σύμφωνα με το Θεϊκό Πρότυπο.

Όλοι οι στρατοί της Πληρότητας των Χριστιανικών Εθνών θα συγκροτηθούν σε Παγκόσμια Συμμαχία· η Αποστολή της Πληρότητας των Χριστιανικών Εθνών θα είναι η Υπεράσπιση της Ειρήνης μεταξύ των Εθνών. Η Συμμαχία θα προσκαλέσει το Ισραήλ να γίνει μέλος του Σώματός της.

Τα Έθνη θα συζητούν τα προβλήματά τους και τις διαφορές τους ως «γυμνές» ζωντανές οργανώσεις. Διότι στον Λόγο βρίσκεται η Δύναμη και η Δόξα του Ανθρώπου.

Οι στρατοί δεν θα βγαίνουν από τα στρατόπεδά τους, εκτός από περίπτωση εισβολής στα σύνορα της Συμμαχίας της Πληρότητας των Χριστιανικών Εθνών: κάθε πράξη βίας εναντίον του λαού εκ μέρους των στρατών αποτελεί πράξη εμφυλίου πολέμου, ενώ η ποινή για τους επαναστάτες στρατιωτικούς είναι η εξορία από τη ζωή. Οι λαοί επιλύουν τις διαφορές τους με τις πολιτικές κυβερνήσεις τους ειρηνικά και μέσω του Λόγου.

Η Ειρήνη είναι το ιστορικό-πολιτικό πλαίσιο στο οποίο ανθίζουν και αναπτύσσονται όλα τα Αγαθά του Πολιτισμού· όποιος την καταδιώκει, επιβάλλοντας με τον τρόμο των εγκλημάτων του τις φιλοδοξίες και τις ιδέες του, καθίσταται ένοχος Εξορίας από τη Ζωή και θα κρατείται έως τον φυσικό του θάνατο.

Όλη η βιομηχανία όπλων θα εθνικοποιηθεί, και η διακίνηση της διανομής τους θα υπόκειται στον έλεγχο του Πολιτισμού. Εμείς οι χριστιανοί απαγορεύουμε την πώληση όπλων σε στρατούς εκτός της Συμμαχίας της Πληρότητας των Εθνών και θεωρούμε ποινικό αδίκημα την παραβίαση αυτής της αρχής.

Εμείς οι χριστιανοί πιστεύουμε ότι η Ζωή και η Φύση διέπονται από την ίδια Δημιουργική Σοφία που γεννά στον Άνθρωπο το πνεύμα του Γιαβέ: «Πνεύμα σοφίας και νοημοσύνης, πνεύμα κατανόησης και δύναμης, πνεύμα συμβουλής και φόβου του Θεού».

Κατά συνέπεια, δεδομένου ότι η Ανθρώπινη Κοινωνία πρέπει να διέπεται από τον Νόμο που κυβερνά και τα δύο, τη Ζωή και τη Φύση: κάθε πράξη απόρριψης του Νόμου της Σοφίας αποτελεί μια αυτοκαταστροφική επίθεση κατά της Ζωής και της Φύσης.

Ο Γάμος πηγάζει από τη Φύση με σκοπό τον Πολλαπλασιασμό της Ζωής, υπό τον Νόμο του οποίου ο Άνθρωπος (Άνθρωπος) εξελίχθηκε σε Σάπιενς, ο Σάπιενς σε Άνθρωπο, και ο Άνθρωπος στη διάσταση του « » (Γιοι του Θεού)· η παραβίαση αυτού του Νόμου αποτελεί πράξη απόρριψης της Φύσης εκ μέρους εκείνων που πιστεύουν ότι η σοφία τους είναι ανώτερη από τη Θεία Δημιουργική Σοφία που κυβερνά ολόκληρη τη Δημιουργία· η πολιτική επιβολή του, ο Ομοφυλοφιλικός Γάμος, αποτελεί Έγκλημα κατά των Δικαιωμάτων του Παιδιού.

IV

ΑΙΩΝΙΟ ΣΥΝΤΑΓΜΑ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Ποτέ δεν μπορεί να ειπωθεί αρκετά για την Ανάγκη του Θανάτου του Χριστού, του Αρνίου του Θεού, στο αίμα του οποίου ο ΥΙΟΣ διακήρυξε ενώπιον ολόκληρης της Δημιουργίας την Αθωότητα του ΠΑΤΕΡΑ Του όσον αφορά τη σκευωρία της Πτώσης του Αδάμ.

Από εκείνη την ίδια μέρα και μετά, οι άνθρωποι όλων των εθνών και όλων των εποχών αναζήτησαν την Απάντηση στο πιο υπερβατικό και ζωτικό ερώτημα που έχει ποτέ διατυπωθεί: ΓΙΑΤΙ;

Στην εποχή μας εμφανίστηκαν παιδιά του Ψεύδους, ισχυριζόμενα ότι ο Θεός Πατέρας ήταν ο πνευματικός αρχιτέκτονας της Πτώσης του κόσμου μας στην Κόλαση, και για αυτόν τον λόγο: η ΑΝΘΡΩΠΟΚΤΟΝΙΑ, η ΓΕΝΟΚΤΟΝΙΑ, το ΕΓΚΛΗΜΑ, ο ΠΟΛΕΜΟΣ, σε οποιαδήποτε μορφή

τους, εγχώρια ή θρησκευτική, είναι μια θεία πράξη ειδικά προορισμένη για τους εκλεκτούς τους στον Παράδεισο.

Γιοι του Σατανά, εκείνου του Κακόβουλου Φιδιού που εξαπάτησε τον Βασιλιά των ανθρώπων: εκείνον τον Αδάμ τον οποίο ο Θεός δόξασε, ανυψώνοντάς τον στην Οικία των Υιών του Θεού, αυτοί οι απόστολοι του Θανάτου γονάτισαν μπροστά στον Πρίγκιπα του Ψεύδους με αντάλλαγμα όλα τα βασίλεια του κόσμου. Και ο Σατανάς έχτισε για τον γιο του, τον Λουθηρανό-Καλβινιστή Αντίχριστο, μια Αυτοκρατορία.

Αυτή ήταν η απάντηση που κήρυξαν οι δούλοι του Σατανά: Κατηγόρησαν τον ΘΕΟ ΠΑΤΕΡΑ ότι είναι ένα τέρας που τρέφεται με το αίμα των εθνών και μαγειρεύει τις σάρκες τους στις φλόγες του ΠΟΛΕΜΟΥ.

Ο Μονογενής Υιός του Θεού ήρθε και ορκίστηκε στην Αιώνια Δόξα Του ότι ο Πατέρας Του, ο ΓΙΑΒΕ, Δημιουργός του Κόσμου και όσων περιέχει, καθώς και του Σκότους που τον περιβάλλει, όλων των πραγμάτων, ΕΚΕΙΝΟΣ δεν σχεδίασε τον Θάνατό μας, δεν προόρισε τον Άνθρωπο να ζει σε μια αέναη κατάσταση Παγκόσμιου Αδελφοκτόνου Πολέμου· ούτε ο Πατέρας Του θέλησε ποτέ το Δημιούργημά Του να γίνει μάρτυρας της ακάθαρτης και κολασμένης φρίκης που ο Καρπός του Δέντρου της Γνώσης του Καλού και του Κακού ξεδιπλώνει εναντίον όλου του Κόσμου που ζει στη σκιά των Ψεμάτων, τα οποία απλώνουν τα κλαδιά τους πάνω από όλα τα έθνη που αναζητούν καταφύγιο γύρω από τον κορμό του.

Ο ΘΕΟΣ ΕΙΝΑΙ ΑΓΑΠΗ!, και ΠΑΤΕΡΙΚΗ ΑΓΑΠΗ, η μεγαλύτερη και αιώνια αγάπη που υπάρχει. Μόνο ένας γιος του Σατανά μπορεί να υποδείξει τον ΘΕΟ ΠΑΤΕΡΑ ως τον πνευματικό αρχιτέκτονα της Πτώσης του Λαού μας, του Ανθρώπινου Γένους, στα νύχια του Θανάτου.

Η Αθωότητα του ΚΥΡΙΟΥ ΙΑΒΕ, ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΠΑΤΕΡΑ, επικυρώθηκε από τον ΙΗΣΟΥ με το αίμα Του. Θεία Ομολογία που το Άγιο Πνεύμα, το οποίο κατέβηκε από τον Ουρανό με τη μορφή γλωσσών φωτιάς και ενσαρκώθηκε στον Οίκο των Αδελφών του Χριστού, σφράγισε με το δικό Του αίμα. ΑΥΤΟΙ έχτισαν για τη ΣΥΖΥΓΟ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΙΗΣΟΥ ένα Σπίτι, έναν Ζωντανό Ναό, ο οποίος για αιώνες, ανάμεσα στους ανθρώπους, και για την Αιωνιότητα στον Παράδεισο της Βασιλείας του Θεού, θα διακηρύσσει την ΑΙΩΝΙΑ ΚΑΘΟΛΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ:

Άρθρο Α

Η Αθωότητα και η Ελευθερία του Θεού είναι αδιαπραγμάτευτες, άφθαρτες και αδιάφθορες. Σε αυτές έχουμε όλοι οι γιοι Του, οι δούλοι Του και η Πληρότητα των Εθνών της Δημιουργίας τη Χαρά μας, την Ειρήνη μας και την αιώνια Ζωή μας.

Ο Θεός είναι Άγιος, ευλογημένο το Πνεύμα Του. Όσοι αγαπάτε την αλήθεια, τη δικαιοσύνη και την ειρήνη, ευλογήστε το Άγιο Πνεύμα Του, το οποίο δεν κάνει διακρίσεις μεταξύ των ανθρώπων και έχει καταστήσει την Ισότητα στην Αδελφότητα μεταξύ όλων των Εθνών της Βασιλείας Του το πρωινό αστέρι.

Η Ενοποιητική Θέληση του ΘΕΟΥ ΠΑΤΡΟΣ είναι η Θέληση του ΘΕΟΥ ΥΙΟΥ. Όσοι έσπασαν την ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΕΝΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ που ζει στις εκκλησίες, θα βρουν στην ΥΠΑΚΟΗ ΣΤΗ ΘΕΙΑ ΕΝΩΤΙΚΗ ΘΕΛΗΣΗ το Έλεος, από το οποίο θα στερηθούν όσοι, παραμένοντας στη Διαίρεση, θα γίνουν δούλοι του Σατανά και, μαζί με τον κύριό τους, θα ριχτούν στην Άβυσσο που καλύπτεται από το Σκότος.

Άρθρο Β

Ο στόχος της Εξέγερσης των «επαναστατημένων αγγέλων» ήταν να υψώσουν ένα τείχος διαχωρισμού μεταξύ του ΘΕΟΥ ΓΙΑΒΕ και του ΥΙΟΥ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ, προκαλώντας έτσι την περιφρόνηση του Υιού προς το Άγιο Πνεύμα του Πατέρα Του, κάτι που η κακή εκείνη γενιά επαναστατημένων παιδιών ήλπιζε να επιτύχει, με επικεφαλής τον Σατανά, να τον προσηλυτίσει στη θρησκεία της Κόλασης μέσω της γνώσης της Επιστήμης του Καλού και του Κακού, της οποίας ο καρπός είναι ο Πόλεμος.

Το αίτημα του Διαβόλου: ασυλία ενώπιον της δικαιοσύνης για τον Οίκο των παιδιών του Θεού, ήταν η αιτία του Πολέμου που μετέτρεψε τη Γη σε πεδίο της Τελικής Μάχης μεταξύ του Θεού και του Θανάτου.

Πολεμιστές, παιδιά του Θεού, ευλογήστε τον Βασιλιά σας! Ο Βασιλιάς σας δεν υπέκυψε στον πειρασμό, αγάπησε τον Θεό και Τον λάτρεψε ως «Αυτόν που είναι»: το Άγιο Πνεύμα, στη ζωή του οποίου όλα τα πλάσματα έχουμε την ασπίδα μας, το οχυρό μας, τον προστάτη μας, την πηγή της αγάπης, χωρίς τον ποταμό της οποίας το Δέντρο της Ζωής ξεραίνεται και χαθεί κάτω από τη φωτιά των σκληροτήτων της κόλασης τέτοιων δαιμόνων!

Ο ΙΗΣΟΥΣ ΧΡΙΣΤΟΣ είναι το Όνομα του Βασιλιά σας. Ευλογήστε το Όνομά Του, έθνη της Γης.

Άρθρο Γ

Η Πτώση του Αδάμ άνοιξε τα μάτια του στον ΙΑΒΕ ΘΕΟ ΠΑΤΕΡΑ, ο οποίος είδε πρόσωπο με πρόσωπο τον αληθινό εχθρό του, τον ΘΑΝΑΤΟ.

Η Σοφία, η κόρη της Αιωνιότητας και του Άπειρου, περίμενε αυτή την Τελική Μάχη από την Ημέρα που ο Μοναδικός Θεός, τον οποίο ο Άδητος Κόσμος αναζήτησε, επιδίωξε την Αθανασία για κάθε μορφή ζωής.

Καθώς η κήρυξη πολέμου του πλάσματος εναντίον του Δημιουργού του ήταν πράξη απόλυτης τρέλας, ο Θεός δεν μπορούσε να παραμείνει τυφλωμένος από την Αγάπη για τα παιδιά Του και, στην Προδοσία, στο δόρυ που καρφώθηκε μέχρι την Πατρική Του καρδιά, ο ΙΑΒΕ ΘΕΟΣ είδε τη Δύναμη που κίνησε το χέρι του Φιδιού. Αυτός ήταν ο πόλεμός Του, το Άπειρο και η Αιωνιότητα είχαν εξεγερθεί ενάντια στην Κόλαση που ο Θάνατος τους πρότεινε ως πρότυπο Δημιουργίας, και καλούσαν τον Θεό και τη Σοφία Του στο πλευρό τους.

Ο ΙΑΒΕ ΘΕΟΣ ΠΑΤΕΡ, γινόμενος ένα με το Άπειρο και την Αιωνιότητα, αποδέχτηκε την κήρυξη του Αποκαλυπτικού Πολέμου εναντίον των Δυνάμεων της Κόλασης. Ο ΘΑΝΑΤΟΣ θα εκριζωνόταν από το Σώμα της Δημιουργίας και θα εκτοξευόταν στην Άβυσσο που καλύπτεται από το Σκότος.

Ευλογημένος να είναι ο ΙΑΒΕ, ο Πατέρας μας.

Πολεμιστές, παιδιά του Θεού, υψώστε μαζί μου την κραυγή, υμνήστε το Όνομά Του από το ένα άκρο της Γης στο άλλο, φωνάξτε μαζί μου το Όνομά Του: Ο ΙΑΒΕ ΘΕΟΣ είναι ΠΑΤΕΡΑΣ!

Άρθρο Δ

Ο Θεός απελευθέρωσε όλα τα Έθνη από την υπακοή που όφειλαν στους ηγέτες τους και έθεσε την υπακοή όλων των Λαών όλων των Εθνών στα πόδια του Βασιλιά που Έδωσε στο Βασίλειό Του: τον Πρωτότοκο Υιό Του, τον ΜΟΝΟΓΕΝΗ ΥΙΟ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟ.

Κάθε άνθρωπος που θέτει την υπακοή και τη ζωή του στα πόδια κάποιου άλλου εκτός από τον Βασιλιά και Κύριο ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟ διαπράττει έγκλημα ανταρσίας εναντίον του ΙΑΒΕ ΘΕΟΥ ΠΑΤΕΡΑ. Όλη η Δόξα και όλη η Τιμή του Κυρίου του Άπειρου και της Αιωνιότητας, και Δημιουργού του Νέου Κόσμου, κατοικεί στον ΥΙΟ ΤΟΥ, τον ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟ. Όσοι αρνούνται να ζήσουν μέσα σε αυτή τη Δόξα του ΑΙΩΝΙΟΥ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΒΑΣΙΛΙΑ και παραδίδουν την Υπακοή και τη ζωή τους σε έναν άνθρωπο, ένα Κράτος ή έναν Θεσμό: κοσμικό ή εκκλησιαστικό, διαπράττουν αδίκημα κατά της Ψυχής τους και του Δημιουργού τους.

Όλη η Δημιουργία του ΙΑΒΕ ΘΕΟΥ κατοικεί στον ΒΑΣΙΛΙΑ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟ· στον ΒΑΣΙΛΙΑ και μόνο στον ΘΕΪΚΟ ΒΑΣΙΛΙΑ ανήκει η Υπακοή της Ψυχής όλων των εκκλησιών και όλων των Πολιτών της Βασιλείας του ΘΕΟΥ.

Όποιος αυτοανακηρύσσεται επικεφαλής μιας εκκλησίας, αυτοανακηρύσσεται υπέρ του Σατανά, γίνεται γιος του, είναι Αντίχριστος.

Ο λαός που ζει στα πόδια ενός Αντίχριστου, επικεφαλής της εκκλησίας του έθνους του, ζει υπό την καταδίκη εναντίον του Σατανά, η οποία υπογράφηκε από τον ΙΑΒΕ ΘΕΟ πριν παραδώσει όλη την εξουσία της Τελικής Κρίσης στον Υιό Του. Όσοι παραμείνουν σε αυτή την εκκλησία εκτίθενται στον Δεύτερο Θάνατο. Ο λαός και οι υπηρέτες αυτής της επαναστατικής εκκλησίας, αν θέλουν να ζήσουν, θα εγκαταλείψουν αυτή την επαναστατική εκκλησία και θα γίνουν ένα με τη ΜΗΤΕΡΑ ΕΚΚΛΗΣΙΑ, τη ΣΥΖΥΓΟ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ, την ΚΑΘΟΛΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ, που ιδρύθηκε από τον ΘΕΟ, ΠΑΤΕΡΑ ΚΑΙ ΥΙΟ, και οικοδομήθηκε από τους ΔΩΔΕΚΑ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥΣ.

Άρθρο Ε

Ο Κύριος Ιησούς είναι η Μοναδική Κεφαλή, Ορατή και Αόρατη, της Εκκλησίας. Οποιοσδήποτε, ιερέας ή επίσκοπος, που αυτοανακηρύσσεται παγκόσμια κεφαλή της Εκκλησίας, διαπράττει έγκλημα ανταρσίας κατά του ΓΙΑΒΕ ΘΕΟΥ ΠΑΤΡΟΣ. Όποιος αυτοανακηρύσσεται κεφαλή της Εκκλησίας του Θεού μεταξύ των εθνών, αυτοανακηρύσσεται Αντίχριστος και ξεσηκώνεται σε πόλεμο κατά του ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ: από τον ΓΙΑΒΕ ΘΕΟ ΠΑΤΡΑ, ο οποίος έχει ανυψωθεί στο Αιώνιο Παγκόσμιο Παπικό Αξίωμα.

Είτε είναι Πατριάρχης, Επίσκοπος ή Ποιμένας, κάθε υπηρέτης που υποτάσσει τη Θεία Υπακοή που οφείλεται στον Κύριο και Βασιλιά ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟ στη βούληση προσωπικών ή ξένων συμφερόντων: εξεγείρεται ενάντια στη Θεία Σοφία: Όλοι θα καταθέσουν αυτή τη Θεία Υπακοή στα πόδια του Κυρίου ΙΗΣΟΥ· Ο ΘΕΟΣ ΥΙΟΣ ΜΟΝΟΓΕΝΗΣ, ΑΛΗΘΙΝΟΣ ΘΕΟΣ ΑΠΟ ΑΛΗΘΙΝΟ ΘΕΟ, ΓΕΝΝΗΘΕΝΤΑΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΔΗΜΙΟΥΡΓΗΤΗ ΦΥΣΗ ΤΟΥ ΙΑΒΕ ΘΕΟΥ ΠΑΤΕΡΑ.

Όλη η Τιμή και όλη η Δόξα του ΘΕΟΥ ΠΑΤΡΟΣ κατοικεί στον ΘΕΟ ΥΙΟ: από Ζήλια για αυτή τη Δόξα, μια Γενιά παιδιών του Θεού, όχι αυτής της δημιουργίας, που γεννήθηκαν από τη Σοφία στη Φύση της Νέας Δημιουργίας, εξεγέρθηκε, άνοιξε την Πύλη του Παραδείσου στον Θάνατο και επέκτεινε την Κόλαση των Πολέμων στον Ουρανό.

Ο Θεός έχει ορίσει τον Υιό Του ως την Ανίκητη και Άφθαρτη Πύλη, μπροστά στην οποία ο Θάνατος δεν έχει καμία εξουσία. Σε ΑΥΤΌΝ και μόνο σε Αυτόν, τον ΒΑΣΙΛΕΑ ΘΕΌ ΚΑΙ ΚΥΡΙΟ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΌ, ανήκει η δέουσα υπακοή ολόκληρης της Δημιουργίας προς τον ΘΕΌ ΔΗΜΙΟΥΡΓΌ. Όσοι απαιτούν αυτή την υπακοή για την πατριαρχία, την επισκοπή ή την ποιμαντική τους αποστολή, αυτοί απορρίπτουν τη ΔΟΞΑ ΤΟΥ ΜΟΝΟΓΕΝΟΥΣ ΥΙΟΥ ΤΟΥ ΘΕΟΥ. Όλοι οι άνθρωποι θα εξεγερθούν ενάντια σε μια τέτοια πράξη φθόνου για τη δόξα του πρωτότοκου Υιού του Θεού, διότι στην αλήθεια αυτής της πρωτότοκης θέσης βρίσκουμε όλα τα πλάσματα την αλήθεια της υιότητάς μας.

Άρθρο ΣΤ

Οι Δούλοι ζουν από το Χέρι του Κυρίου τους. Κάθε πρόσωπο που εισέρχεται στην Υπηρεσία του Χριστού ως Ιερέας θα πουλήσει τις περιουσίες του και θα τις μοιράσει στους φτωχούς. Ο ιερέας που χρησιμοποιεί τον πλούτο που προέρχεται από τον Κύριό του για να πλουτίσει τον εαυτό του ή την οικογένειά του, παραβιάζει τη Σύμβαση με τον Θεό· ας εκδιωχθεί από την Εκκλησία. Ο πλούτος του ιερέα είναι ο Χριστός: η άφθαρτη, αιώνια, άμωμη Δόξα Του, η Δύναμη και η Σοφία Του, η Ευτυχία και η Χαρά Του.

Όποιος χρησιμοποιεί την ιεροσύνη για τον πλουτισμό του γίνεται δούλος του Σατανά: ας εκδιωχθεί από τον Οίκο του Χριστού.

Ο ΧΡΙΣΤΟΣ είναι το ιερατικό Πρότυπο, παγκόσμιο και αιώνιο, αφιερωμένο μεταξύ των εθνών από τον ΘΕΟ για να διατηρήσει ζωντανή στο ΒΑΣΙΛΕΙΟ Του την Αλήθεια που η Αιωνιότητα και το Άπειρο έχουν διακηρύξει στη Γη: ο ΥΙΟΣ είναι η Ζωή του ΠΑΤΕΡΑ.

Σε αυτή την ΑΛΗΘΕΙΑ βρίσκεται η ΖΩΗ ολόκληρης της Δημιουργίας. Ο Ιερέας είναι η Ζωντανή Ενσάρκωση αυτής της ΘΕΪΚΗΣ ΑΛΗΘΕΙΑΣ. Γεννημένο στον άνθρωπο κατά την Εικόνα και την Ομοιότητα του Χριστού, το Καθολικό Ιερατείο είναι ο Χριστός ανάμεσά μας. Η Σάρκα δεν μπορεί να κρύψει το Πνεύμα. Ευλογημένος ο ιερέας στον οποίο αυτή η Εικόνα είναι η Ζωή του λαού· η Δόξα του είναι αιώνια στον Πατέρα και στον Υιό.

Άρθρο Γ

Όποιος αφιερωθεί δια παντός στην Υπηρεσία του Κυρίου, ως ιερέας ανήκει στον Χριστό με σώμα και ψυχή. Όσοι είναι παντρεμένοι θα παραμείνουν ενωμένοι σωματικά με τη σύζυγό τους, αλλά η Εξουσία της Ιερατικής Διαδοχής δεν τους ανήκει· είναι Εξουσία του Χριστού στη Σύζυγό Του, την Καθολική Εκκλησία, η οποία μέσω των Επισκόπων της χειροτονεί ιερείς για τον Θεό κατά την Εικόνα του Χριστού

Άρθρο Η

Η Καθολική Εκκλησία είναι η Σύζυγος του Χριστού, ζει από το Χέρι του Κυρίου της. Η περιουσία της είναι η Εκκλησία. Όποιος επιβάλλει φόρους στην Εκκλησία, το Οίκο του Θεού επί της Γης, διαπράττει έγκλημα εξέγερσης κατά του Θεού.

Κάθε περιουσία, εκτός από τον Ναό και το Σπίτι του Ιερέα, που βρίσκεται στην κατοχή του ιερέα προέρχεται από αδίκημα κατά του Κυρίου· ο ιερέας θα επιλέξει είτε να εγκαταλείψει την Εκκλησία είτε να εγκαταλείψει την περιουσία που του ανήκει και βρίσκεται στα χέρια των ανθρώπων.

Άρθρο Ι

Ο ιερέας, ζωντανή εικόνα του Χριστού μεταξύ των ανθρώπων, εάν διαπιστωθεί ότι έχει διαπράξει αδίκημα κατά των ανθρώπινων νόμων: να αποβληθεί από την Εκκλησία και να παραδοθεί στη δικαιοσύνη των ανθρώπων, μεταξύ των οποίων ατίμασε την Άμωμη Δόξα του Κυρίου· εάν το αδίκημα είναι κατά των νόμων του Ουρανού, να αποβληθεί χωρίς δικαίωμα έφεσης από την Εκκλησία.

Άρθρο Ι

Κάθε ιερέας που χρίζει ως βασιλιά των χριστιανών οποιονδήποτε άνθρωπο διαπράττει εξέγερση κατά του Θεού, θα αποβάλλεται από την Εκκλησία, και η πράξη του θα κηρύσσεται ως αποτέλεσμα παραφροσύνης.

Άρθρο Κ

Κάθε ιερέας που υποχρεώνει τον λαό να ορκιστεί υπακοή σε οποιονδήποτε άνθρωπο διαπράττει εξέγερση κατά του Θεού· ας εκδιωχθεί από την Εκκλησία.

Άρθρο L

Κάθε χριστιανός που ορκίζεται υπακοή σε οποιονδήποτε άνθρωπο, αρνείται τον Θεό.

Άρθρο Μ

Ο ιερέας, εικόνα του Χριστού, που αγγίζει το ξίφος του θανάτου, ας εκδιωχθεί από την Εκκλησία. Κάθε ζωή ανήκει στον Θεό, τον Κύριό του, και θα ζητήσει λογαριασμό για το αίμα της από όποιον το χύσει, είτε είναι γιος είτε δούλος.

Άρθρο Ν

Ο ιερέας ή ο πάστορας που θέτει όρους στον Κύριό του για να εκτελέσει το Θέλημά Του: ας αποβληθεί από την Εκκλησία, καθώς παραβίασε τη Σύμβαση του με τον Θεό.

Άρθρο Ο

Η Εκκλησία είναι το Σώμα του Χριστού· όποιος αντιτίθεται στο Θέλημά Του, εμποδίζοντας την ελευθερία του Κυρίου του, κηρύσσεται σε εξέγερση εναντίον του Θεού.

Άρθρο Π

Ο ΚΥΡΙΟΣ ΙΗΣΟΥΣ είναι η Κεφαλή όλων των εκκλησιών και ο Παγκόσμιος Αρχηγός όλων των ιερέων και ποιμένων των Ποιμνίων του Πατέρα Του· ο ποιμένας ή ο ιερέας που δεν ανταποκρίνεται στο κάλεσμά Του, παραβιάζει τη Σύμβαση του με τον Κύριο.

Άρθρο Q

Οι εκκλησίες θα πουλήσουν όλα τα περιουσιακά τους στοιχεία και θα δώσουν τα χρήματα στους φτωχούς. Ο Χριστός είναι το αιώνιο αγαθό τους, ο άφθαρτος πλούτος τους. Η εκκλησία που δεν το πράξει διαπράττει το αδίκημα της εξέγερσης εναντίον του Θεού. Ο Ναός είναι το σπίτι και η ιδιοκτησία του ιερέα μεταξύ των ανθρώπων.

Άρθρο R

Οι εκκλησίες θα θέσουν στα πόδια του Κυρίου τους όλες τις θέσεις τους, τις προτάσεις τους, τις διαφορές τους και θα δοξάσουν τον Κύριό τους ενώπιον της Πληρότητας των Εθνών, εκτελώντας το Ενοποιητικό Θέλημά Του.

Άρθρο S

Η Καθολική Εκκλησία είναι η Νύμφη του Χριστού και η Μητέρα της Απογόνου Του· αυτή είναι ο κορμός του Δέντρου, του οποίου τα κλαδιά είναι οι εκκλησίες, τα μέλη του Σώματος του Χριστού, χωρίς τα οποία ο Χριστός δεν μπορεί να περπατήσει ούτε να πράξει, και βρίσκεται πεσμένος στο έδαφος σαν νεκρός. Κάθε ιερέας ή ιερατική ομάδα ή κοινότητα ποιμένων που παρεμβάλλεται μεταξύ του Κορμού και των Κλαδιών κηρύσσεται σε εξέγερση εναντίον του Θεού: ας εκδιωχθεί από την Εκκλησία.

Άρθρο T

Κάθε ιερέας ή πάστορας που υπηρετεί τον Χριστό εργάζεται για τον Κύριο και μόνο σε Αυτόν οφείλει την υπακοή του. Σε Αυτόν, τον Κύριό του, πρέπει να απευθύνεται για να γνωρίσει ποιο είναι το παρόν Θέλημά Του.

Άρθρο U

Κάθε εκκλησία που γίνεται σώμα ενός ανθρώπινου κεφαλιού ανήκει σε αυτό το κεφάλι, δεν ανήκει στον Χριστό. Οι χριστιανοί απαλλάσσονται από κάθε όρκο που έχουν υποχρεωθεί να δώσουν για λογαριασμό αυτής της εκκλησίας που επαναστατεί ενάντια στον Βασιλιά του Ουρανού και της Γης

Άρθρο V

Οι χριστιανοί: λαός, δούλοι και παιδιά του Θεού, δεν έχουν άλλον Αιώνιο Κριτή, Παγκόσμιο Πρωθιεράρχη, Αιώνιο Δάσκαλο, Θεϊκό Σωτήρα, Βασιλιά και Κύριο παρά τον Ιησού Χριστό.

Άρθρο W

Ο ιερέας είναι η Ζωντανή Εικόνα του Χριστού μεταξύ των ανθρώπων και των εθνών. Η Ιεροσύνη ανήκει στον Άνδρα κατά Θεία Διάταξη και Διάταγμα, η Γυναίκα δεν έχει καμία θέση ούτε συμμετοχή στο Θυσιαστήριο· και ο Επίσκοπος ζει κατά την εικόνα και την ομοίωση του Χριστού.

Άρθρο X

Οι χριστιανοί δεν έχουν άλλον Θεό παρά τον Ιαχβέ, τον Πατέρα του Ιησού Χριστού.

Άρθρο Y

Όλοι οι χριστιανοί είμαστε παιδιά του Θεού, Πατέρα του Ιησού Χριστού.

Άρθρο Z

Όλοι θα συναντηθούμε στον Παράδεισο.

ΤΡΙΤΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ

Η ΕΛΠΙΔΑ ΤΗΣ ΠΑΝΠΑΓΚΟΣΜΙΑΣ ΣΩΤΗΡΙΑΣ ΤΗΣ ΠΛΗΡΟΤΗΤΑΣ ΤΩΝ ΕΘΝΩΝ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΙΝΟΥ ΓΕΝΟΥΣ.

I

Ευχαριστία

Ευλογημένος ο Θεός, διότι η αγάπη δεν Τον εμπόδισε και έθεσε τη Δικαιοσύνη πάνω από την αγάπη, ιδρύοντας έτσι, στα μάτια ολόκληρης της Δημιουργίας Του, τη Βασιλεία Του σε μια Παγκόσμια Δικαιοσύνη, της οποίας οι αρχές δεν κάνουν διακρίσεις μεταξύ των ανθρώπων και ο Νόμος της δεν γνωρίζει εξαιρέσεις.

Η ασυλία για τις πράξεις τους, την οποία ένα μέρος των παιδιών του Θεού ζητούσε, εδώ και καιρό, πριν από τη Δημιουργία των Ουρανών και της Γης μας, απευθυνόμενοι στον Θεό της Αιωνιότητας και του Άπειρου, αξίωση που έγινε δημόσια όταν, με μία μόνο φωνή, χρησιμοποίησαν την Εύα ως το φιλί του Ιούδα και τον Αδάμ ως δόρυ κατά του στήθους του Θεού, με καθαρές φωνές απαιτώντας από τον Κύριο του Κόσμου και των άπειρων χώρων, ώστε το Οίκο του Γιαβέ και η Σιών, οι θεοί και τα παιδιά του Θεού, όλοι πρίγκιπες της Αυτοκρατορίας του Δημιουργού τους, να αποτελέσουν την εξαίρεση από τον Νόμο, την υποχρεωτική παραχώρηση μπροστά στην οποία η Θεία Δικαιοσύνη θα υποκλινόταν και θα παραχωρούσε αιώνια και παντοδύναμη ελευθερία να ενεργούν κατά βούληση, χωρίς να λογοδοτούν σε καμία Δικαιοσύνη για τις σκέψεις, τα λόγια και τα έργα τους· αυτή την κόλαση, δαιμονική και κακόβουλη ασυλία που επεδίωκε να μετατρέψει τα Έθνη του Σύμπαντος σε στρατούς από μολυβένια στρατιωτάκια για τη διασκέδαση των θεών, και

επειδή ο Θεός αγαπά πάνω απ' όλα τη Δικαιοσύνη, ο Θεός, πάνω από το πτώμα του μικρού του γιου, του Αδάμ μας, την αρνήθηκε μια για πάντα, για την αιωνιότητα των αιωνιοτήτων, ορκιζόμενος στο Παντογνώστη και Ένδοξο Κεφάλι Του ότι όλοι οι εχθροί της Δικαιοσύνης θα εξοριστούν από τη Βασιλεία και τη Δημιουργία Του για πάντα.

Μεγάλος και βαθύς ήταν ο πόνος εκείνου του Πατέρα, στον οποίο, ενώ απολάμβανε την Ανάπαυση, σκότωσαν τον μικρό του γιο χωρίς να του δώσουν την ευκαιρία να τον υπερασπιστεί. Και τρομερή ήταν η κραυγή πόνου που ακούστηκε εναντίον του επαναστατημένου οίκου σε όλο το πλάτος και το μήκος των Ουρανών. Αλλά ακόμη και με τη θωράκιση του να έχει διαπεραστεί από το δόρυ της Προδοσίας, ο Παντοδύναμος και Παντογνώστης Δημιουργός του Κόσμου στερέωσε τα χέρια και τα πόδια Του καρφωμένα στον Σταυρό της Δικαιοσύνης Του· γιατί αν κατέβαινε, θα ήταν το Άγιο Πνεύμα της Δικαιοσύνης που θα κατέβαινε στην Κόλαση, και καθώς δεν χωρούσε στο Μυαλό Του ένα τέτοιο Μέλλον για τη Βασιλεία Του, ο Θεός Πατέρας παρέδωσε στον Θάνατο τον μικρό γιο Του, και μαζί του όλους εμάς, την Πληρότητα των εθνών του Ανθρώπινου Γένους, εκείνων που υπήρχαν και εκείνων που επρόκειτο να γεννηθούμε.

Τρομερή ήταν η κατηγορία εκείνων που εξεγέρθηκαν μεταξύ των ανθρώπων ενάντια στη Δικαιοσύνη Του, ισχυριζόμενοι ότι καταδίκασε έναν ολόκληρο κόσμο για την αμαρτία ενός μόνο ανθρώπου, καθιστώντας έτσι τον Θεό υπεύθυνο για μια πράξη απεριόριστης σκληρότητας. Άγνοια, νομιμοποιώντας τα εγκλήματά τους με την αντίληψη ενός κακόβουλου θεού που δημιουργεί μερικούς ανθρώπους για να είναι αρπακτικά και άλλους για να είναι τα θύματά τους, αυτοί οι κατήγοροι έδρασαν ως συνήγοροι εκείνου του Υιού του Θεού που προέβαλε την ίδια αυτή ομιλία, επιδιώκοντας την αθώωσή Του, ενώπιον του δικαστηρίου του Ουρανού.

Η υπεράσπιση του Υιού Του, βρίσκοντας καταφύγιο στους Μαθητές Του, φανέρωσε την Καλοσύνη του Πατέρα Του στην Κρίση Του εναντίον του κόσμου του Πρώτου Ανθρώπου, διότι με αυτόν τον τρόπο έθεσε τη Δικαιοσύνη πάνω από την Αγάπη, ώστε, για πάντα, να βασιλεύει η Αλήθεια.

Ευλογημένος ο Παντοδύναμος Θεός, διότι, ενώ μπορούσε να αναστήσει τον γιο Του τον Αδάμ, με τίμημα την έκθεση ολόκληρης της δημιουργίας στη φθορά που γεννιέται από την απόλυτη ασυλία υπέρ εκείνων που την κυβερνούν, απέρριψε μακριά από τον εαυτό Του μια παροδική ευτυχία και επέλεξε έναν παρόντα πόνο, λίκνο της μελλοντικής δόξας, απομακρύνοντας από τον εαυτό Του εκείνη την κόλαση που πίσω από τη συγχώρεση έκρυβε τη φωτιά της.

II

Ο Νόμος: Παγκόσμιος και Αιώνιος

Η υπόθεση ήταν απλή. Από τη μία πλευρά, βρισκόταν ο Θεός, Δημιουργός κάθε ζωής, η οποία άνθισε στη Γη όπως είχε ανθίσει προηγουμένως σε άλλα μέρη της Δημιουργίας Του, και θα ανθίσει κατά τη Θέλησή Του κατά τη διάρκεια της Αιωνιότητας σε ολόκληρο τον Κόσμο, τη Δημιουργία Του.

Παρατηρώντας την ειρηνική ύπαρξη όλων των Λαών του Βασιλείου Του, ο Θεός θέσπισε έναν Αιώνιο Νόμο, ο οποίος υπερισχύει των επιμέρους νόμων και αποτελεί τον πυρήνα από τον

οποίο αναδύονται αυτοί οι επιμέρους νόμοι, όπως τα κλαδιά ενός και του ίδιου κορμού. Αυτός ο Νόμος δεν γνωρίζει εξαιρέσεις, δεν παραχωρεί ασυλία σε κανένα πλάσμα.

Είτε Αδελφός, Υιός ή Δούλος του Θεού, κάθε ζωντανό ον, από εκείνον που κάθεται στα Δεξιά του Θρόνου του Θεού μέχρι το πιο ταπεινό ον του Παραδείσου, όλοι υπόκεινται σε αυτόν τον Νόμο, σύμφωνα με τον οποίο ο καθένας είναι υπεύθυνος για τις πράξεις του ενώπιον μιας Παγκόσμιας Δικαιοσύνης που δεν κάνει διακρίσεις μεταξύ Αδελφού, Υιού ή Δούλου, και ενώπιον του Δικαστηρίου Του όλα τα πλάσματα παρουσιάζονται γυμνά για να κριθούν σύμφωνα με τις σκέψεις, τα λόγια και τα έργα τους. Δεν υπάρχει χώρος για επίκληση της Θείας Πατρότητας. Η ρίζα αυτής της Δικαιοσύνης είναι η Αλήθεια· ο καρπός της, είναι η Ειρήνη.

Από την άλλη πλευρά, έχουμε ένα μέρος των υιών του Θεού, που δεν μπορούσαν να αποδεχθούν αυτή την αιώνια γυμνότητα και διεκδικούσαν την ασυλία των θεών που γεννήθηκαν από έναν Παντοδύναμο και Αιώνιο Θεό, τον οποίο κανείς δεν μπορεί να κρίνει. Και ως παιδιά αυτού του Θεού διεκδίκησαν την Παντοδυναμία που ήταν φυσική για τον Θεό των θεών, δημιουργώντας με αυτή τη Δύναμη την εξαίρεση, την οποία δεν παραχωρεί ο Νόμος, διότι δεν έχει θέση στο σώμα της Δικαιοσύνης.

Το ζήτημα κατέληξε στο πώς να αποσπάσουν από τον Θεό αυτή την Ασυλία. Διότι ο Θεός όχι μόνο δεν ήταν διατεθειμένος να δώσει το πράσινο φως για τη μετατροπή του Οίκου Του σε έναν Όλυμπο θεών εκτός Νόμου, αλλά, για να επιλύσει το ζήτημα, δημοσίως και μπροστά σε ολόκληρο τον Οίκο Του, προσωποποιημένο στον μικρότερο γιο Του, τον Αδάμ, ανακοίνωσε τον τελευταίο Λόγο Του: «Όποιος φάει από αυτόν τον καρπό, τον Πόλεμο, θα πεθάνει, χωρίς εξαίρεση». Και δεν ήθελε να ξανακούσει τίποτα για το θέμα, ποτέ!

Ο Νόμος είναι Παγκόσμιος και θα παραμείνει έτσι για την Αιωνιότητα.

III

Η πονηριά του φιδιού

Η σκέψη εκείνων που δεν μπορούσαν να συλλάβουν την αιώνια ζωή στο πλαίσιο μιας Παγκόσμιας Ειρήνης θεμελιωμένης σε μια Θεία Δικαιοσύνη, ενώπιον της οποίας όλα τα πλάσματα, ανεξάρτητα από τη θέση και την προέλευσή τους στη Δημιουργία, είμαστε ίσοι ενώπιον του Νόμου· η σκέψη αυτών, λέω, και παρόλο που ο Θεός είχε δώσει τον Τελικό Λόγο Του, και ακριβώς επειδή τον είχε δώσει, όχι μόνο δεν υποτάχθηκε στην Ανάγκη, για να μην πούμε στην Άπειρη Καλοσύνη που ο Λόγος έχυνε πάνω στο Μέλλον της Δημιουργίας, αλλά άφησε τον εαυτό του να παρασυρθεί σε ανοιχτή Επανάσταση με βάση την Τελική Απόφαση που είχε εκδηλωθεί: «Την ημέρα που θα φας από αυτό, σίγουρα θα πεθάνεις».

Με την κακόβουλη πονηριά του, ο αρχηγός και πρίγκιπας των Επαναστατών έθεσε στο τραπέζι των Συνωμοτών, υπό το Σήμα του Φιδιού, την απάντηση στο πρόβλημά τους. Είναι προφανές ότι ο Νόμος είναι παντοδύναμος όσο αντλεί τη Δύναμή του από το Ον του Θεού· αλλά τι θα γινόταν αν ο Θεός παρέμενε δουλοποιημένος στον ίδιο Του τον Λόγο και, από αγάπη για την Ελευθερία Του, έπρεπε ο Ίδιος να τον παραβιάσει; Σε αυτή την υποθετική περίπτωση, δεν θα αμφισβητούνταν το ότι ο Λόγος είναι Θεός; Θα εξηγηθώ:

Ο Νόμος είναι Παντοδύναμος και δεν κάνει διακρίσεις. Ο Αδάμ τρώει, ο Αδάμ πεθαίνει. Λόγω της αμαρτίας ενός μόνο ανθρώπου, της Κεφαλής του Κόσμου του, αφού «ο Θεός δημιούργησε τον άνθρωπο κατά την εικόνα και την ομοίωσή Του», ολόκληρος ο Κόσμος πεθαίνει. Τώρα λοιπόν, ο Νόμος δεσμεύει τον Θεό στον Λόγο, στο Λόγο Του, υποδουλώνοντάς Τον να ολοκληρώσει το Σχέδιό Του για τη Δημιουργία του Ανθρώπινου Γένους. Έτσι, καθώς ο Λόγος και ο Θεός είναι η ίδια Πραγματικότητα, ο Νόμος δεσμεύει τον Θεό στον Κόσμο μέχρι να εκπληρωθεί η Θέλησή Του. Αλλά αν αυτή η Θέλησή Του δεν πραγματοποιούνταν ποτέ και, ως εκ τούτου, το Ανθρώπινο Γένος δεν έφτανε ποτέ στην κατάσταση των υιών του Θεού, ο Θεός θα αναγκαζόταν να παραιτηθεί από τη Θέλησή Του, οπότε η Θεϊκότητα του Νόμου, προκειμένου να απελευθερωθεί από τον Λόγο Του, θα έπρεπε να καταργηθεί από τον Ίδιο. Υποχρεωμένος από τον Λόγο Του, ο Θεός θα έπρεπε να προσπαθεί ξανά και ξανά μέχρι να εκπληρωθεί η Θέλησή Του… αλλά τι θα γινόταν αν δεν μπορούσε να εκπληρωθεί… επειδή δεν υπήρχε… ύλη;

Τότε το μόνο που έπρεπε να γίνει ήταν να χρησιμοποιηθεί ο Αδάμ ως δόρυ εναντίον του Στήθους του Λόγου, να καρφωθεί το δόρυ στο Πλευρό του Θεού, και από εκεί και πέρα να αφιερωθεί στην Καταστροφή του Ανθρώπινου Γένους, έτσι ώστε, μη υπάρχοντας ύλη, ο Θεός να αναγκαστεί να αναγνωρίσει ότι είχε νικηθεί και, κατά συνέπεια, να παραχωρήσει την Εξαιρετικότητα στον Νόμο. Δηλαδή, το Όρος του Θεού, η Σιών, θα έπρεπε να εξελιχθεί και να μεταμορφωθεί σε έναν Όλυμπο θεών πέρα από το Καλό και το Κακό. Ολόκληρη η Δημιουργία θα έπρεπε να προσαρμοστεί σε αυτόν τον νέο Νόμο… και όλοι οι Λαοί του Σύμπαντος… θα ήταν στο έλεος… των Νέων Θεών.

IV

Η ΤΕΛΙΚΗ ΜΑΧΗ

Ο Θεός, Πατέρας του Αδάμ, ένιωσε να διαπερνιέται μέχρι τα βάθη της καρδιάς του. Σαν πατέρας που, επιστρέφοντας από ένα ταξίδι, συναντά το ακόμα φρέσκο πτώμα του γιου του στον κήπο του σπιτιού του, ο Θεός, ως Κύριος, οργίστηκε απέραντα, όπως θα οργιζόταν εκείνος ο πατέρας αν ανακάλυπτε ότι ο δολοφόνος του γιου του ήταν ο ίδιος στον οποίο είχε εμπιστευτεί τη φροντίδα του ενώ βρισκόταν σε ταξίδι.

Ο Θεός, ο αδιάφθορος Κριτής, εξέδωσε απόφαση εναντίον όλων των εμπλεκομένων με την αυστηρότητα που απαιτούσε η Δικαιοσύνη, επιβάλλοντας τιμωρία χωρίς να λάβει υπόψη την καταγωγή και την κοινωνική θέση των παραβατών.

Ο Θεός, ως Δημιουργός, έμεινε κατάπληκτος μπροστά στην άπειρη τρέλα που αποτελούσε στα μάτια Του η κήρυξη πολέμου που Του έριχνε κατάμουτρα ένα πλάσμα που Εκείνος ο ίδιος είχε πλάσει από το χώμα και του οποίου την ύπαρξη μπορούσε να σβήσει από την επιφάνεια του Χρόνου και του Χώρου με μια απλή πνοή.

Ο Θεός, ως Θεός, δεν μπορούσε παρά να διακρίνει πίσω από την κίνηση αυτών των πιόνων στο Ταμπλό της Αιωνιότητας το πρόσωπο του Αληθινού Εχθρού Του: του Θανάτου.

Για πολλές αιωνιότητες, από την ίδια την Ημέρα που Εκείνος ξεκίνησε την κατάκτηση της Αθανασίας, αρχικά, και της αιώνιας ζωής, τελικά, για όλους τους Ζωντανούς, —όπως θα έχετε

διαβάσει στο Τρίτο Μέρος της Θείας Ιστορίας—, ο Θάνατος ακολουθούσε τα βήματα του Θεού σε όλο το Άπειρο, με σκοπό να Τον αναγκάσει να αποδεχτεί μια αιώνια Συνύπαρξη, όπως είχε συμβεί από την αρχή χωρίς αρχή της Αδημιουργίας, της Ζωής και του Θανάτου στο στήθος της Δημιουργίας Του.

Ο Θεός είχε περιοριστεί στο να αγνοεί την ύπαρξη του Θανάτου ως Άκτιστης Οντότητας και τον είχε θεωρήσει ένα φαινόμενο έλλειψης εγγενές στη Ζωή, το οποίο, μόλις κατακτήθηκε η Άφθαρτη Αθανασία που συνεπάγεται η αιώνια ζωή, θεώρησε ότι είχε τερματιστεί και εξοριστεί από τον Κόσμο Του.

Η Χαρά της Μεταμόρφωσης του Θεού στον Πατέρα και τον Υιό, η Χαρά της Δημιουργίας του Σύμπαντος και των πρώτων Κόσμων Του, η Χαρά της ανάπτυξης του Παραδείσου Του σε μια Θαυμαστή Αυτοκρατορία γεμάτη ζωτικότητα, ήταν χαρές που αμαυρώθηκαν από τους Πολέμους μεταξύ των βασιλέων της Αυτοκρατορίας Του· αφού γνώρισε την Επιστήμη του Καλού και του Κακού, ο Θεός Πατέρας αποφάσισε να εκριζώσει από τη Δημιουργία Του αυτό το καταραμένο Δέντρο μέσω του Νόμου, ώστε ο Πόλεμος, ο Καρπός του, να μην εξαπλώσει τη φωτιά του στο Σύμπαν και η Κόλαση να μην παρασύρει το Έργο Του στα σκοτάδια της λήθης.

Ξαφνικά, με το Πνεύμα σε αγωνία και επειδή ήξερε ότι «εκείνος ο ταύρος είχε ήδη κέρατα στο παρελθόν», ο Θεός έβαλε σε όλα τα παιδιά Του, χωρίς εξαίρεση, τον Νόμο ως ζυγό, προκειμένου να τα υποτάξει όλα στην Υπακοή. Όμως «εκείνος ο ταύρος» ξεφεύγει και ορμά εναντίον ενός Αδάμ που δεν είχε καμία γνώση του Κακού, και από εδώ προέρχεται η Άγνοια ως Θεμέλιο της Λύτρωσης, ενός Αδάμ χωρίς καμία γνώση – όπως έλεγε – του δολοφονικού ενστίκτου του Θηρίου, τον οποίο το Θηρίο κέρασε μέχρι θανάτου.

Ο Θεός, είπε στον εαυτό του, «Αδύνατο»· και σηκώνοντας το βλέμμα του είδε τον αληθινό εχθρό του, τον Θάνατο. Και μέσα στον Πόνο του τον αντιμετώπισε, δέχτηκε την κήρυξη πολέμου και όρμησε στην Τελική Μάχη εναντίον του αληθινού Εχθρού του: του Θανάτου.

V

Βασικές αρχές της Τελικής Μάχης

Υπήρξε Λύτρωση επειδή υπήρξε Άγνοια· έτσι ώστε, αν από την Άγνοια προήλθε η κατάρα: από την ίδια αυτή Άγνοια, επειδή υπήρξε, και αν δεν υπήρχε η Λύτρωση δεν θα ήταν δυνατή σύμφωνα με τον Νόμο, έλαβε χώρα η Λύτρωση που περιγράφεται στον νόμο της Εξιλεωτικής Θυσίας του Αρνίου του Θεού στον Ιησού Χριστό του Γιαβέ και της Σιών, τον Υιό του Ανθρώπου.

Τώρα λοιπόν, ο Νόμος του Μωυσή αφορούσε το άτομο και, στην πιο ευρεία του διάσταση, τη θυσία για τις αμαρτίες του εβραϊκού λαού. Όμως, αφού όλος ο κόσμος αμάρτησε και ζούσε στην αμαρτία εξαιτίας της άγνοιας του Αδάμ, του οποίου την αμαρτία υποφέρουμε στο σώμα μας εμείς, η πληρότητα των εθνών του ανθρώπινου γένους, αυτός ο Νόμος ήταν σύμβολο και προαναγγελία της Εξιλεωτικής Θυσίας για όλες τις αμαρτίες του Κόσμου που ετοίμαζε ο Θεός. Η απάντηση στο ερώτημα «ποιο Αρνί θα μπορούσε να αξίζει στα μάτια του Θεού τόσο πολύ, ώστε να καθαριστούν με το Αίμα του οι αμαρτίες ολόκληρου του Κόσμου;», καθώς και τα παράγωγά της, αποτελούν μέρος της Δογματικής της Αγίας Μητέρας Καθολικής Εκκλησίας από την εποχή των Αποστόλων.

Το σημαντικό για εμάς είναι ότι ο Θεός υιοθέτησε τον αγώνα μας ως δικό Του και ανέλαβε ο Ίδιος την ευθύνη για την Πτώση, στο βαθμό που «γνωρίζοντας ότι εκείνο το ταύρο είχε κέρατα», εξέθεσε το Μέλλον μας και αυτό ολόκληρης της Δημιουργίας στην Ελευθερία, χρησιμοποιώντας αυτό, οι Εχθροί του Αγίου Πνεύματος έκαναν την Άγνοια του Αδάμ την Αχίλλειο πτέρνα εναντίον της οποίας έριξαν το βέλος της Προδοσίας.

Αφού ανέλαβε τον αγώνα μας, το δίλημμα στο οποίο οι μαθητές του Κακού θέλησαν να παγιδεύσουν τον Θεό και ανάμεσα στους κόμπους του αδύνατου γορδιανού λαβυρίνθου του οποίου θέλησαν να Τον στερήσουν από το Άγιο Πνεύμα Του, και έτσι να περιορίσουν τη Θεότητα στη Δύναμη, δυνάμει της οποίας νέας Πραγματικότητας θα περιθωριοποιούνταν η Αλήθεια, η Δικαιοσύνη και η Ειρήνη από τη δομή του Κόσμου, εκείνο το Δίλημμα εκείνης της επαναστατικής γενιάς των υιών του Θεού, περιστράφηκε γύρω από το «Πώς να διαχωριστεί το Άγιο Πνεύμα από τον Θεό».

Ήταν απολύτως φυσικό! Αυτή η Ιδιότητα του Θείου Όντος ήταν που αντιτάχθηκε σε ένα άλμα μιας φύσης που, αφήνοντας πίσω την Αλήθεια ως ρίζα της Δικαιοσύνης, θα εξέθετε το Μέλλον ολόκληρης της Δημιουργίας σε μια κατάσταση Αιώνιου Πολέμου, η κατάληξη του οποίου θα ήταν η Απόλυτη Καταστροφή κάθε μορφής ζωής από τον ίδιο τον Δημιουργό της. Και γι' αυτό ο Θεός αρνήθηκε κατηγορηματικά να δεχτεί τη μεταμόρφωση της βασιλείας Του σε έναν Όλυμπο θεών, όλοι πέρα από το Καλό και το Κακό.

Αλλά από τη σκοπιά της κακόβουλης σχολής που υπερασπίστηκε αυτό το νέο καθεστώς και αρνήθηκε τη Σοφία του Θεού, υποστηρίζοντας ότι το Δίλημμα θα μπορούσε να επιλυθεί αν ο Θεός παραιτηθεί από το Πνεύμα Του, η στρατηγική φαινόταν σαφής. Ακόμη και κατά το Γεγονός της Δημιουργίας του Ανθρώπου, ο Θεός εξέφρασε τη βούλησή Του να γνωστοποιήσει στον Υιό Του την ύπαρξη του Καλού και του Κακού ως Επιστήμη, αλλά όχι ως εμπειρία. Και γι' αυτό συμβόλιζε αυτή τη Γνώση με τη μορφή ενός Δέντρου. Είναι μέσω της Επιστήμης που προέρχεται από τη Νοημοσύνη, όχι από την Εμπειρία, που ο Θεός θέλησε να γνωστοποιήσει στον Υιό Του την ύπαρξη του Καλού και του Κακού. Η στρατηγική του Θανάτου και του Πρίγκιπά του επικέντρωσε τότε την πονηριά της στο να κάνει τον Υιό του Θεού να δοκιμάσει τον καρπό του Δέντρου της Επιστήμης του Καλού και του Κακού, δηλαδή τον Πόλεμο. Η πονηριά του Πονηρού θα έφτανε στο αποκορύφωμά της όταν αποπλάνησε τον Μοναδικό που μπορούσε να κάνει τον Θεό να ανοίξει μια εξαίρεση στο σώμα του Νόμου, συμπεριλαμβάνοντας στον Όλυμπο Του τους θεούς, δηλαδή ολόκληρο το Οίκο του Θεού.

Πειράξανε τον Θεό, όταν θέλησαν να πειράξουν τον Αγαπημένο Του Υιό, και ο Θεός μας έδειξε σε όλους, ώστε κανείς στην αιωνιότητα να μην ξανακάνει αυτό το λάθος, ότι στα Δύο Θεία Πρόσωπα ζει το ίδιο Πνεύμα, εκείνο το Πνεύμα εναντίον του οποίου εξεγέρθηκαν, εκθέτοντας τις ζωές τους σε Αιώνια Εξορία στα Όρια της Δημιουργίας.

Τα κακόβουλα ερωτήματα:

Τι θα συνέβαινε αν ο Υιός του Θεού βρισκε ικανοποίηση στον πόλεμο;

Πώς θα μπορούσε ο Θεός να γνωρίζει αν ο Μονογενής Υιός Του δεν αγαπούσε τη Γνώση του Καλού και του Κακού, αν δεν Του επέτρεπε να φάει από τον καρπό της;

Μπροστά σε μια υποτιθέμενη τελική επιλογή του Υιού του Θεού υπέρ της σχολής του Διαβόλου... δεν θα έχανε το Άγιο Πνεύμα τη Μάχη;

Αυτό ήταν το σχέδιο για τους τρελούς της Κόλασης που έθεσε ο Κακός ως δική του σοφία, μέσω της οποίας θα χώριζε τον Θεό από το Άγιο Πνεύμα.

Όταν ο Θεός ανακάλυψε τις συνέπειές του και βρέθηκε μπροστά σε τετελεσμένα γεγονότα, είδε για πρώτη φορά το πρόσωπο του Αληθινού Εχθρού Του, του Θανάτου. Κατάλαβε ότι μέσα στη Δημιουργία Του δρούσε μια Αδημιούργητη Δύναμη, και ο Θεός δεν μπορούσε πλέον να δικαιολογεί τη συμπεριφορά των παιδιών Του για το ένα ή το άλλο, ούτε να κατηγορεί τον εαυτό Του επειδή είχε υποτιμήσει την αξία της δικής Του Νίκης ενάντια στον Θάνατο.

Ο Θάνατος, αυτή η πραγματικότητα που κάποτε Εκείνος είχε ορίσει ως την απουσία αιώνιας ζωής, μέσα στην τρέλα της σχολής του Όφις, της οποίας επικεφαλής ήταν ο Σατανάς, αποκαλύφθηκε στον Θεό σε όλη την Αδημιούργητη Πραγματικότητά του· ο Θάνατος επεδίωκε να καταστρέψει τον Θεό, θέτοντας τον Υιό εναντίον του Πατέρα.

Από εκείνη την Ημέρα, θλιβερή για το Ανθρώπινο Γένος, ένδοξη για ολόκληρη τη Δημιουργία, η Τελική Μάχη μεταξύ του Δημιουργού της Ζωής κατ' εικόνα και καθ' ομοίωσιν του Θεού και του Θανάτου απέκτησε κοσμική διάσταση. Ολόκληρη η Δημιουργία απειλούνταν από εκείνη την Άδηλη Δύναμη, εναντίον της οποίας εξεγέρθηκε ο Θεός με τον Νέο Κόσμο Του, ένα Σύμπαν στο οποίο η Ζωή έχει την Προέλευσή της στον Θεό, κληρονομεί την Αθανασία Του και γίνεται ένα Δέντρο του οποίου τα κλαδιά καλύπτουν την Αιωνιότητα και το Άπειρο των Κόσμων. Ήταν αυτό το Νέο Σύμπαν που ο Θάνατος ήθελε να καταστρέψει.

Και μόνο ο ίδιος ο Θεός μπορούσε να αντισταθεί σε αυτή τη Δύναμη και να την εκδιώξει από τη Δημιουργία Του. Ήταν η Ώρα της Τελικής Μάχης εκείνου του Πολέμου που κήρυξε ο Θεός στον Θάνατο, όταν, κατά τη Θέλησή Του, η Ζωή έγινε Αθάνατη! Αν μέχρι τότε ο Θεός δεν είχε δει πρόσωπο με πρόσωπο τον αληθινό εχθρό της Δημιουργίας Του, μόλις ολοκληρώθηκε η τρέλα που ξεδιπλώθηκε στην Εδέμ, ο Θεός άνοιξε τα μάτια Του και είδε το Πρόσωπο του Εχθρού Του.

Από εκείνη τη στιγμή, όλα παρέμειναν σε αναμονή.

VI

Η προσμονή της «ολόκληρης της δημιουργίας»

Είναι προφανές ότι Εκείνος που κάποτε άνοιξε στο Διάστημα την Πηγή από την οποία αναβλύζει όλη η δημιουργική ενέργεια του Κόσμου, το ίδιο αυτό Ον θα μπορούσε να καταστρέψει όλα τα δημιουργημένα, να ανοίξει μια μαύρη τρύπα στο Άπειρο και να ρίξει τον Εχθρό του μέσα, σφραγίζοντας αυτόν τον λάκκο για την Αιωνιότητα.

Αλλά αυτό ισχύει για έναν Θεό που είναι μόνος και ενεργεί σύμφωνα με τον εαυτό του. Όμως ο Θεός δεν είναι μόνος. Αυτό που ως Μοναδικός Αληθινός Θεός δεν χρειάστηκε ποτέ να κάνει, να εξηγήσει, από τη στιγμή που είναι Πατέρας, ο Θεός δεν μπορεί απλά να ενεργεί ακολουθώντας την άμεση βούλησή Του. Πώς να εξηγήσει στον Υιό Του τη μαζική καταστροφή ολόκληρου του Κόσμου ( ) χωρίς να θεμελιώσει τη Δύναμή Του στην ιδιοτροπία ενός Θεού που μπορεί να επιτρέψει στον εαυτό Του να δημιουργεί και να καταστρέφει κατά το δοκούν Του!

Ο Θάνατος είχε επιτεθεί εκεί όπου πίστευε ότι το βέλος του θα έβαζε τον Θεό στα γόνατα.

Δεν δημιουργείται ένας Κόσμος για να αποφασιστεί από τη μια μέρα στην άλλη να εξαφανιστεί από τον χάρτη. Αυτό το κάνουν οι μαθηματικοί και οι τρελοί. Κανείς δεν εργάζεται από το πρωί μέχρι το βράδυ για ένα ολόκληρο καλοκαίρι, για να αφήσει τον καρπό να πέσει στο έδαφος μόλις ωριμάσει.

Ο Υιός Του είναι ουσία από την ουσία Του, Αληθινός Θεός από Αληθινό Θεό. Το πρώτο πράγμα που θα έκανε είναι να αναρωτηθεί: «Γιατί;» Ο Θεός δεν μπορούσε απλώς να αρπάξει τον Εχθρό του από το λαιμό και να τον ρίξει στα βάθη του Άβυσσου που καλύπτεται από το Σκότος που ο ίδιος δημιούργησε. Πώς θα εξηγούσε στον Υιό Του μια τέτοια απάντηση σε μια Ανθρωποκτονία, ενώ Του αρκούσε ένα Λόγο για να επαναφέρει στη ζωή τον νεκρό!

Και το πιο σημαντικό: Πώς θα μπορούσε να γνωστοποιήσει στον Υιό Του το γιατί της Απάντησής Του στην Επανάσταση κατά του Νόμου, αν δεν ζούσε μέσα στην ίδια Του την ύπαρξη η ρίζα αυτού του Φόνου; Πώς θα μπορούσε να γνωρίζει την Απάντηση του Υιού Του στο ζήτημα της προέλευσης της Πτώσης του Αδάμ και της Επανάστασης κατά του Αγίου Πνεύματος, αν δεν είχε εκτεθεί ο Ίδιος στον πειρασμό; Αυτή η ρίζα ήταν ο φθόνος για τον Θρόνο και τη Δόξα Του. Γι' αυτό, επειδή πρόκειται για δύο Πρόσωπα και ένα και το αυτό Πνεύμα, και τα δύο είναι Θεός, η Νίκη του Λυτρωτή, του Υιού του Ανθρώπου, γιορτάστηκε από την αρχή και χαιρετίστηκε από τον Πατριάρχη των πατριαρχών, χωρίς να σταματήσει το μαχαίρι εναντίον του ίδιου του γιου Του. Δόξα στον Αβραάμ, διότι χάρη στην υπακοή του υποσχέθηκε η ανίκητη δύναμη στους απογόνους του, ο οποίος, πεθαίνοντας, άφησε διαθήκη υπέρ αυτής της ανίκητης δύναμης στους απογόνους του, όπως είναι γραμμένο: «Οι απόγονοί σου θα καταλάβουν τις πύλες των εχθρών τους».

Ολόκληρη η Δημιουργία παρέμεινε σε αναμονή από τον Αδάμ μέχρι τον Χριστό. Είναι λοιπόν προφανές ότι, όπως η Αθανασία για κάθε Ζωντανό και η Γνώση του Καλού και του Κακού είναι ασυμβίβαστες, έτσι και είναι εξίσου αληθές ότι, αν ο Δημιουργός βρισκόταν στην θέση να επιλέξει ανάμεσα στο Σύμπαν και τον Υιό Του, αν οδηγούνταν στο άκρο να επιλέξει ανάμεσα στον Υιό Του και το Σύμπαν, ο Ιαβέ, ο Θεός Πατέρας, θα κατέστρεφε ολόκληρο το Έργο των χεριών Του, θα μετέτρεπε τον Κόσμο σε σκόνη, και, όπως είχε κάνει και πριν, θα τα ξεκινούσε όλα από την αρχή, φροντίζοντας την επόμενη φορά να μην αφήσει καμία πόρτα ανοιχτή για τον Σπόρο της Κόλασης.

Το Μέλλον ολόκληρης της Δημιουργίας, όπως αυτή υπάρχει, βρισκόταν, λοιπόν, στα χέρια του Υιού του Θεού. Και υπήρχε μόνο ένας τρόπος να διαλυθεί η Αμφιβολία: ο Υιός του Θεού να μιλήσει ο ίδιος.

Για τον Θεό το ζήτημα ήταν πάντα πέρα από κάθε αμφιβολία, αλλά αφού η Αμφιβολία βρήκε το δρόμο της και απαιτούσε να ακούσει από τον Υιό του Θεού τον Τελικό Λόγο Του: «Το Όχι Του στην εξαίρεση από τον Νόμο για όλους τους Πολίτες της Βασιλείας Του», ολόκληρη η Δημιουργία θα άκουγε τη Φωνή Του από τον Σταυρό, από Εκείνον που, ενώ ήταν Ανίκητος, απογυμνώθηκε από τη δόξα Του και παρουσιάστηκε Γυμνός ενώπιον του κόσμου, αναπαράγοντας στη Γυμνότητά Του τη Γυμνότητα με την οποία δημιουργήθηκε ο Πρώτος Άνθρωπος.

Πράγματι, ολόκληρη η Παλαιά Διαθήκη δεν είναι παρά η Προετοιμασία του Σκηνικού από το οποίο ο Υιός του Θεού θα γνωστοποιούσε την απάντησή Του «σε ολόκληρη τη δημιουργία» σχετικά με τη Θέση Του όσον αφορά τη Γνώση του Καλού και του Κακού: Εξαίρεση από τον Νόμο για τους Κυβερνήτες, ή Βασίλειο της Δικαιοσύνης για κάθε Πολίτη χωρίς διακρίσεις;

Τα παιδιά του Θεού που έγιναν σώμα του Αρχαίου Όφις, καθιστώντας τον Σατανά ανώτατο αρχηγό τους, γνωστοποίησαν την απόφασή τους πάνω στο αίμα του Αδάμ, αποδεικνύοντας ότι σε καμία περίπτωση δεν ήταν διατεθειμένοι να ζήσουν υπό την κυριαρχία ενός Νόμου που δεν κάνει διάκριση μεταξύ Κυβερνήτη και Κυβερνωμένου, μεταξύ Βασιλιά και Λαού.

Αφού υπογράφηκε η Διακήρυξη Πολέμου εναντίον του Αγίου Πνεύματος για το αίμα του Αδάμ, ολόκληρη η δημιουργία, σοκαρισμένη από το Τέλος που διαγραφόταν στον ορίζοντά της, παρέμεινε με την ανάσα κομμένη, την καρδιά σφιγμένη, αναμένοντας την Απόφαση του Μοναδικού που μπορούσε να επιτύχει από τον Θεό μια τέτοια μεταμόρφωση της Αυτοκρατορίας Του σε έναν Όλυμπο θεών, όλοι πέρα από το Καλό και το Κακό.

VII

Αυτοκρατορία ή Σταυρός

Υπάρχουν δύο πράγματα με τα οποία δεν παίζεται: το αίμα και η φωτιά. Αλλά πότε το αίμα και η φωτιά γίνονται ένα;

Τον έλεγαν Ιησού. Αυτό ήταν το Όνομα του Υιού του Θεού, από τα χείλη του οποίου εξαρτιόταν το Μέλλον ολόκληρης της Δημιουργίας. Από αγάπη για τον Υιό Του, ο Θεός δεν θα δίσταζε να σβήσει τους γαλαξίες από τον χάρτη του κόσμου, να σβήσει τον ίδιο τον κόσμο και να ξεκινήσει μια Νέα Δημιουργία. Η Απόφαση ανήκε στον Ιησού.

Έγινε άνθρωπος, ώστε ολόκληρη η Δημιουργία να ακούσει, με λόγια εγγενή στο σώμα Του, την Απάντηση του Υιού του Θεού στο αμφισβητούμενο ζήτημα: Ναι ή Όχι στο Άγιο Πνεύμα ενός Νόμου που δεν δέχεται εξαιρέσεις και στέκεται ως Βράχος, πάνω στον οποίο το Κτίριο της Δικαιοσύνης παραμένει άφθαρτο ενάντια στο πέρασμα του Χρόνου.

Δική Του είναι η Τελευταία Λέξη. Αν η απάντησή Του ήταν ένα «Όχι» στην Ισότητα όλων των ανθρώπων ενώπιον του Νόμου, ο Ιησούς θα χρειαζόταν απλώς να γράψει το «Όχι» Του, ενσαρκώνοντας το όραμα του Μεσσία που είχε διαμορφώσει ο ιουδαϊσμός με βάση τις Γραφές. Αυτός ήταν ο Υιός του Δαβίδ, δική Του ήταν η Εξουσία. Μόλις είχε ληφθεί αυτή η τελική απόφαση, τίποτα και κανείς δεν θα μπορούσε να του εμποδίσει το δρόμο προς την Παγκόσμια Αυτοκρατορία της Ιερουσαλήμ. Η Ρώμη διαδέχθηκε την Αθήνα, η Αθήνα τη Σούσα, η Σούσα τη Βαβυλώνα, η Βαβυλώνα τη Νινευή, η Νινευή... το ταξίδι του «μάρτυρα της αυτοκρατορίας» θα κατέληγε στην Ιερουσαλήμ... αν η τελική απόφαση του Υιού του Δαβίδ ήταν ένα «Όχι» στον Νόμο του Αγίου Πνεύματος.

Αν η Απάντηση του Ιησού ήταν ένα «Ναι» στον Νόμο του Αγίου Πνεύματος, ο Υιός του Θεού δεν είχε παρά να γονατίσει και να ανέβει στον Σταυρό, υπογράφοντας έτσι την Τελική Δήλωσή Του πάνω στο αίμα του Χριστού.

Δύο πύλες. Η μία οδηγούσε στην εφήμερη δόξα της αυτοκρατορίας· η άλλη... στην αιώνια Δόξα της Βασιλείας του Θεού. Η Απόφαση ήταν δική Του. Το Μέλλον ολόκληρης της Δημιουργίας το έθεσε ο Θεός στα πόδια Του. Το Διάταγμα γράφτηκε και σφραγίστηκε από το χέρι του Δαβίδ.

Αν ο Υιός του Θεού ήθελε να δει με τα ίδια του τα μάτια από ποια εμπειρία προήλθε ο Νόμος του Πατέρα ενάντια στην Επιστήμη του Καλού και του Κακού, αυτή η εμπειρία θα οδηγούσε όλους μας, ολόκληρη τη δημιουργία, στην ολική καταστροφή.

Θα είχαμε χαρά για το Σήμερα και θλίψη θανάτου για το Αύριο...

VIII

Η διδασκαλία του Διαβόλου

Ο Υιός είναι Θεός, μπορούσε να επιτρέψει στον εαυτό του την πολυτέλεια να βιώσει μια κοσμική Αποκάλυψη πέρα από το βιβλίο της Ιστορίας της δικής του Αυτοκρατορίας. Και λοιπόν; Δεν είναι κάθε ζωντανό πλάσμα απλώς πηλός, πάνω στον οποίο ο Θεός φυσά την πνοή της ζωής Του, και αν την αποσύρει, εκπνέει και επιστρέφει στη σκόνη; Γιατί να μην βιώσει την εμπειρία; Σε τελική ανάλυση, ένα πλάσμα δεν μπορεί να αντέξει την αιώνια ύπαρξη. Αργά ή γρήγορα χρειάζεται τον Θάνατο, τον ζητά, τον ικετεύει· είναι το όνειρο της αιώνιας ανάπαυσης, το όνειρο της τελικής ειρήνης, χώμα στο χώμα, στάχτη στη στάχτη. Γιατί να μην μετατρέψουμε αυτόν τον χρόνο ανάμεσα στο Σήμερα και το Αύριο σε μια Ολυμπιακή Περιπέτεια, σε μια βόλτα στα πεδία της Πολέμου των Θεών;

Ο Θεός δεν έχει τίποτα να χάσει, αφού είναι άφθαρτος, και αφού είναι ο Υιός της ίδιας Φύσης με τον Πατέρα, πού είναι ο φόβος; Δεν είναι η Δημιουργία ένα Θέαμα; Μερικές φορές τραγωδία· άλλες φορές κωμωδία, τώρα ένα τσίρκο, μετά ένας πόλεμος, ένας γάμος, μια κηδεία, ένα δάκρυ, ένα γέλιο... πού είναι το κακό στο να διασκεδάζεις; Τι καλό υπάρχει σε έναν Νόμο που δεν δέχεται εξαιρέσεις και μοιάζει με μηχανή που ακολουθεί τις οδηγίες ενός παράλογου προγράμματος;

Στο κάτω-κάτω, η Θεότητα είναι παντοδύναμη και αρκεί να το θελήσει για να μετατρέψει τις πέτρες σε ψωμί, να ανοίξει το στόμα της για να σβήσει τη φωτιά και να αναστήσει τους πεσόντες στρατιώτες κατά τη διάρκεια μιας σκηνής από τον «Πόλεμο των Κόσμων». Τι κακό υπάρχει στη δόξα ενός θεού που περιφέρεται με τη Δύναμή του ανάμεσα στα αστέρια, κινητοποιώντας κόσμους σαν κοπάδια που τρέχουν προς το σφαγείο για να ταΐσουν τα στόματα ενός σύμπαντος;

Η Ελευθερία, η Ειρήνη, τι είναι όλα αυτά, αν δεν υπάρχει η Δύναμη να απελευθερώσει σκλάβους και να τερματίσει πολέμους!

IX

Η διδασκαλία της βασιλείας των ουρανών

Λέγεται Ιησούς, και είναι ο Χριστός: «Απομακρύνσου από μένα, Σατανά». Αυτή ήταν η στιγμή που η καρδιά ολόκληρης της δημιουργίας απελευθερώθηκε, το στήθος που ήταν συσπασμένο διευρύνθηκε, τα δάκρυα ξεχύθηκαν σε όλα τα παιδιά του Θεού. Από τις ψυχές τους ξεπήδησε σαν πανίσχυρο ηφαίστειο μια και μοναδική Λέξη: Νίκη!

Ο Πατέρας, ο Υιός και το Άγιο Πνεύμα, ένας μόνο Θεός, μια μόνο Αιώνια Πραγματικότητα.

Τώρα ας υπογράψουμε την Απάντηση, βυθίζοντας το στυλό στο αίμα του Αρνίου του Θεού. Τώρα ας γίνουμε οι πρώτοι που θα πιστοποιήσουν το «Όχι» στην Εξαίρεση από τον Νόμο.

Σύμφωνα με τον Νόμο, ο Ιησούς Χριστός έπρεπε να πεθάνει, αφού, όντας Εβραίος από τη γέννησή του, εναντιωνόταν στον Νόμο που απέκλειε όλα τα έθνη από τη βασιλεία του Θεού, επιβάλλοντας ως απαραίτητη προϋπόθεση για την απόλαυση της σωτηρίας: την υπακοή στον ναό της Ιερουσαλήμ. Αλλά ο Ιησούς Χριστός ήταν ο Υιός του Δαβίδ, είχε τη δύναμη να επικαλεστεί την Εξαίρεση ή να γονατίσει μπροστά στον Νόμο.

Η Απόφαση του Υιού του Θεού είναι καταγεγραμμένη. Στο «Ναι» Του προς τον Νόμο του Αγίου Πνεύματος, η Δημιουργία βρήκε τον Σωτήρα της.

Ο Θεός, δοξασμένος ενώπιον ολόκληρου του Οίκου Του χάρη στην υπακοή του Αγαπημένου Υιού Του, κατάργησε την Αυτοκρατορία των υιών του Θεού και ανέβασε το Στέμμα του Μονογενούς Του στο Παγκόσμιο Βασίλειο. Δεν υπάρχουν βασιλείς, μόνο πρίγκιπες, υποτελείς στο Παγκόσμιο και αιώνιο Στέμμα του Υιού του Θεού. Ένας μόνο Βασιλιάς, ένας μόνο Κύριος και Σωτήρας.

X

Η Ελπίδα της Παγκόσμιας Σωτηρίας

Αλλά ο Θεός έκανε κάτι περισσότερο. Έθεσε τα πάντα στα χείλη του Υιού Του, τόσο τον Θρόνο της Βασιλείας, ενώπιον του οποίου λογοδοτεί κάθε Δύναμη, όσο και τον Θρόνο της Παγκόσμιας Κρίσης, ενώπιον του Δικαστηρίου του οποίου λογοδοτεί κάθε πλάσμα. Και εναποθέτοντας στα χέρια Του την Τελική Κρίση, ο Θεός ενέδωσε στον Υιό Του τη Δόξα που ο Θεός είχε φυλάξει για τον εαυτό Του: τη Δόξα εκείνου που έχει την Εξουσία να υπογράψει Παγκόσμια Απαλλαγή ή Αιώνια Καταδικαστική Απόφαση, η οποία είναι Αμετάκλητη και Τελική.

Γι' αυτό, κατά την εξύψωσή Του, ο Θεός είπε: «Τον δόξασα και θα τον δοξάσω πάλι»

Λαμβάνοντας, λοιπόν, υπόψη τη Δικαιοσύνη, για την οποία η άγνοια των πατέρων μας μας κατέστησε άξιους της Λύτρωσης, ο Θεός θέλησε να μας δώσει ως Δικαστή τον ίδιο που στην Αρχή είπε: «Γεννηθήτω Φως», ώστε να βρούμε στον Δικαστή τον ίδιο τον Σωτήρα μας, Εκείνον που υπέφερε στον εαυτό Του τον Θάνατο, και να μας κρίνει σύμφωνα με τη φύση μας και όχι σε σχέση με τη φύση του Θεού.

Από την πιο τρυφερή εφηβεία μας, παραδομένοι στην κυριαρχία του Θανάτου, ενός πανίσχυρου τέρατος που έστρωσε το τραπέζι του συμποσίου για τους πρίγκιπές του, σερβίροντας τη σάρκα μας ως εδέσμα βασιλέων και το αίμα μας ως αμβροσία για τους θεούς, είχαμε το μίσος και την εκδίκηση ως κηδεμόνες και δασκάλους, η σκληρότητα και ο τρόμος ήταν το σχολείο και η ακαδημία μας, διανύσαμε το μονοπάτι για χιλιετίες, σαν τα θηρία που σέρνονται στα τέσσερα, μέσα από αφιλόξενες ερήμους όπου ο νόμος είναι να καταβροχθίζεις ή να καταβροχθίζεσαι. Η Επιστήμη του καλού και του κακού ήταν η μοίρα μας! Ποιος θα λυπηθεί για τα εγκλήματα που διαπράχθηκαν στο σκοτάδι μιας μάχης, όπου η εκεχειρία και η ανακούφιση προορίζονταν μόνο για τους νεκρούς;

Πώς θα μπορούσε ο Θεός της Αγάπης να μας παραδώσει γυμνούς σε ένα Δικαστήριο σφυρηλατημένο ανάμεσα σε σύννεφα αβάρων ευτυχισμένων ονείρων;

Θα επέτρεπε ο Θεός όλων των αγάπων σε έναν Δικαστή, που δεν γνώρισε ποτέ την ευθραυστότητα της σάρκας αλυσοδεμένης στον τοίχο των σκληρών κόλασεων της πείνας και της δίψας για δικαιοσύνη, να υψώσει τη γροθιά του εναντίον μας;

Πώς να κρίνουμε το πηλό επειδή δεν άντεξε την ορμή του ρεύματος που κατεβαίνει από τα βουνά παρασύροντας πέτρες και κορμούς;

Με ποιο νόμο μπορεί να κριθεί η μπουκιά που το εγκαταλελειμμένο κουτάβι στη ζούγκλα ρίχνει στο πόδι εκείνου που κοιμάται στη σκηνή του;

Ποιο Δίκαιο πρέπει να εγκαταλειφθεί για να μας κρίνουν για τις πράξεις μας, χωρίς να λαμβάνουν υπόψη την παντοδύναμη δύναμη που από τους άγνωστους πυρήνες εκτοξεύει τις ακτίνες της εναντίον μυαλών που αιφνιδιάστηκαν εν μέσω γιορτής;

Αυτός που ονειρεύτηκε την Απελευθέρωσή μας στο διάστημα, δεν έπρεπε να πάρει μαζί του και την απελευθέρωσή μας στο χρόνο;

Ο Θεός, που αγαπάει τόσο πολύ ολόκληρη τη δημιουργία Του, θέλησε να ανοίξει ορίζοντες στη Δύναμη του Υιού Του και να Του δείξει πώς με ένα μόνο Λόγο μπορεί να κάνει έναν ολόκληρο Κόσμο να αναγεννηθεί και η Ψυχή Του να μην θυμάται τον πόνο και τη θλίψη, αλλά, σαν κάποιος που είδε ένα κακό όνειρο, να ξυπνήσει και να τα ξεχάσει για πάντα.

Ιδού η Δόξα του Κριτή μας: δεν βρίσκεται στην Καταδίκη μας, αλλά στην Απαλλαγή μας.

Και καθώς στο πνεύμα της προφητείας βρίσκεται η Απαλλαγή για όποιον μεταστρέφεται, με αυτό το Πνεύμα ήρθε σε εμάς η Διδασκαλία της Βασιλείας των Ουρανών, ώστε μέσω της Μεταστροφής μας να αποκτήσουμε Χάρη για όλα τα έθνη του Γένους μας, έτσι ώστε, αν μέσω ενός ανθρώπου όλοι γίναμε αμαρτωλοί, και μέσω ενός μόνο άλλου πολλοί έγιναν δίκαιοι, μέσω εκείνων που πιστεύουμε να δικαιωθούν εκείνοι που δεν γνώρισαν ούτε είδαν τον Υιό του Θεού.

Υψώστε τις σημαίες σας, κατεβάστε τα όπλα, αποθέστε κάθε μίσος· η Ειρήνη είναι το Ψωμί του Μέλλοντος, η Δικαιοσύνη ο φούρνος όπου ψήνεται η Ευτυχία όλων των εθνών, η Αλήθεια είναι ο Σπόρος που συλλέγεται στα χωράφια της Νοημοσύνης και της πίστης και κάνει τις γενιές να αναπτυχθούν σε κάθε Επιστήμη που προέρχεται από τη Σοφία.

Χρησιμοποιημένοι ως το τσεκούρι του πολέμου με το οποίο κηρύξαμε πόλεμο στο Πνεύμα του Δημιουργού μας, ας πάρουμε αυτό το τσεκούρι και ας γκρεμίσουμε το Καταραμένο Δέντρο, μία κοπή, δύο κοπές, τρεις κοπές, όσες χρειαστούν, μέχρι να πέσει ο κορμός. Τι θα πούμε στον Σωτήρα και Βασιλιά μας;: Θα κάψουμε τα κλαδιά, θα τα μετατρέψουμε σε στάχτη, θα γίνουν σαν σκοτάδι σε εκείνο το άβυσσο, απρόσιτο για κάθε ζωντανό πλάσμα. Οι γενιές θα μεγαλώνουν για αιώνες τρεφόμενες από τον Καρπό του Δέντρου της Ζωής, θα βαδίζουν προς την Αντιμετώπιση του Υιού του Ανθρώπου, ώστε να βρει Ζωντανή Πίστη κατά την επιστροφή Του και η Ψυχή Του να συγκινηθεί μπροστά στον απεριόριστο πόνο που έπρεπε να υπομείνει το Ανθρώπινο Γένος εξαιτίας της Κακίας όντων που δεν δημιουργήθηκαν στον Κόσμο μας.

Για αυτή την Ελπίδα έζησαν και παρέδωσαν τη ζωή τους η Πρώτη Γενιά των χριστιανών που έφερε τη Σοφία στη Γη. Για αυτή την Ελπίδα ζούμε εμείς, παιδιά μιας Διαθήκης που μας

κληροδότησε το πνεύμα της Νοημοσύνης κατ' εικόνα και καθ' ομοίωσιν του Διαθηκού, του Πατέρα μας που είναι στους Ουρανούς, και την Υπόσχεση της Ανίκητης Δύναμης στις ψυχές μας, κλαδιά του Κορμού Του, αμπέλια του Αμπελώνα του Πατέρα Του, που καλλιεργούνται για να αποδώσουν πολλούς, άφθονους και καλούς καρπούς.

Είθε η Σοφία να μην απομακρυνθεί ποτέ από εμάς και να αποτελέσει κληρονομιά μας για τα παιδιά μας, και τα παιδιά των παιδιών τους.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΤΕΤΑΡΤΟ

ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΟΥ ΙΑΒΕ

«Πνεύμα Σοφίας και Νοημοσύνης,

της Κατανόησης και της Δύναμης,

της Συμβουλής και του Φόβου του Θεού»

Η Βίβλος λέει ότι στην αρχή ο Θεός δημιούργησε τον άνθρωπο κατ' εικόνα και καθ' ομοίωσή Του. Και όπως ο Υιός Του είναι ο Κύριος ανάμεσα σε όλα τα πλάσματα που Τον περιβάλλουν, έτσι και δημιούργησε τον Άνθρωπο για να κυριαρχεί πάνω σε όλα τα πλάσματα του κόσμου Του. Και συνεχίζει λέγοντας ότι η δόξα του ανθρώπου αποτέλεσε αντικείμενο φθόνου ενός άλλου μέλους του Οίκου των Υιών του Θεού, ο οποίος, όντας κακός, επιθυμούσε αυτή τη δύναμη να ενώσει όλες τις ψυχές σε μία μόνο Σκέψη, με σκοπό να τις κινήσει κατά το εγκληματικό του καπρίτσιο στο σκακιέρα της διαβολικής του αντίληψης για τη Δημιουργία.

Το Ευαγγέλιο λέει ότι, καθώς ο Ιησούς δεν ώθησε τον Ιούδα να τον προδώσει, παρόλο που γνώριζε ότι η προδοσία παραμόνευε στην καρδιά του, έτσι και ο Θεός γνώριζε την πιθανότητα προδοσίας από τον Σατανά, και για να απομακρύνει την ίδια την ιδέα μιας τέτοιας πράξης, θέσπισε

μεταξύ του Ανθρώπου και όλων των παιδιών του έναν νόμο, σύμφωνα με τον οποίο όποιος και αν παρεμβαίνει στο πεπρωμένο του Ανθρώπου θα το πληρώνει με την Εξορία από το Βασίλειό Του. Ως Πατέρας, ο Θεός πίστευε ότι κανένα από τα παιδιά Του δεν θα τολμούσε να μετατρέψει σε σοφία την τρέλα του να κηρύξει πόλεμο στη Θέλησή Του, και ξεχνώντας όλα τα παρελθόντα θα ξεκινούσαν μια νέα Εποχή, στην οποία, πράγματι, ο Άνθρωπος, ως το πιο εύθραυστο πλάσμα του σύμπαντος, θα είχε τη Δόξα εκείνου που με τη Σκέψη Του διατηρεί ενωμένα όλα τα πλάσματα του Σύμπαντος.

Όπως ο φόβος να αγγίξει τον Υιό του Θεού δεν σταμάτησε τον Ιούδα, έτσι ούτε ο φόβος του Θεού σταμάτησε τον Σατανά και τους κακούς δολοφόνους συμμάχους του. Και αυτό γιατί ο Αδάμ είχε μια Αχίλλειο πτέρνα. Ο Θεός του έδωσε ως ορίζοντα ανάπτυξης την Παντογνωσία Του, αλλά καθώς ο νους του δεν είχε σφυρηλατηθεί στους κλιβάνους της Επιστήμης του Καλού και του Κακού, η ψυχή του ήταν σαν αυτή ενός παιδιού.

Κανένα λόγο που μπορούμε να ρίξουμε στα κύματα δεν μπορεί να μας περιγράψει τις ιδιότητες της ψυχής του Αδάμ καλύτερα από εκείνες που έγραψε ο Σολομών, ο απόγονός του.

«Σε αυτήν υπάρχει ένα πνεύμα έξυπνο, άγιο, μοναδικό και πολλαπλό, ευκίνητο, διεισδυτικό, άσπιλο, διαυγές, ακίνδυνο, καλοπροαίρετο, οξυδερκές, ελεύθερο, ευεργετικό. Αγαπά τους ανθρώπους, είναι σταθερό, ασφαλές, γαλήνιο, παντοδύναμο, παντογνώστη, που διεισδύει σε όλα τα έξυπνα, αγνά, λεπτά πνεύματα. Επειδή η Σοφία είναι πιο ευκίνητη από οτιδήποτε κινείται, η αγνότητά της διαχέεται και διαπερνά τα πάντα· επειδή είναι μια πνοή της θείας δύναμης και μια αγνή εκπόρευση της δόξας του Παντοδύναμου Θεού, γι' αυτό δεν υπάρχει τίποτα μολυσμένο σε αυτήν. Είναι η λάμψη του αιώνιου φωτός, ο άσπιλος καθρέφτης της « » δράσης του Θεού, εικόνα της Καλοσύνης Του. Και όντας μία, μπορεί τα πάντα, και παραμένοντας η ίδια ανανεώνει τα πάντα, και διαμέσου των αιώνων χύνεται στις άγιες ψυχές, δημιουργώντας φίλους του Θεού και προφήτες· διότι ο Θεός δεν αγαπά κανέναν εκτός από εκείνον που κατοικεί με τη Σοφία. Είναι πιο όμορφη από τον ήλιο· ξεπερνά το σύνολο των αστεριών, και σε σύγκριση με το φως καταλαμβάνει την πρώτη θέση. Διότι μετά το φως έρχεται η νύχτα, αλλά η κακία δεν θα θριαμβεύσει επί της Σοφίας.»

Έχοντας σφυρηλατηθεί ο νους του ανάμεσα σε κρίνα και λουλούδια που καλλιεργούνταν στους κήπους της Γνώσης όλων των πραγμάτων, ο Πρώτος Άνθρωπος ήταν σαν παιδί όταν μιλούσε για το ψέμα, την εξαπάτηση, την ψευδομαρτυρία, την προδοσία, τον φθόνο, τη φιλοδοξία, τη σκληρότητα, τη βία, τον πόλεμο, την αδικία, τη διαφθορά, εν ολίγοις, για την Επιστήμη του Καλού και του Κακού. Αυτός ο Άνθρωπος γνώριζε την Επιστήμη του Καλού και του Κακού όπως το παιδί ξέρει ότι ο ηλεκτρισμός σκοτώνει, αλλά ποτέ δεν έχει βάλει τα δάχτυλά του σε μια πρίζα, ούτε χρειάζεται να τα βάλει για να ξέρει ότι ένα ηλεκτροπληξία σκοτώνει· ο πατέρας του του το έχει πει, ο λόγος του πατέρα του είναι νόμος, και δεν χρειάζεται να βιώσει την εμπειρία για να ανακαλύψει στη δύναμη του λόγου τη φύση της γνώσης.

Έτσι, με το μυαλό του σφυρηλατημένο στο πνεύμα του Λόγου —όπου ο λόγος είναι νόμος— , το μόνο που χρειαζόταν για να εξαπατήσει τον Αδάμ ήταν να προσποιηθεί ότι ερχόταν στο όνομα του Θεού. Αυτή η απλή παγίδα θα σήμαινε να κηρύξει πόλεμο στον ίδιο τον Θεό και να εκτεθεί στην Αποβολή για την αιωνιότητα από τη Βασιλεία Του, αλλά τι ήταν προτιμότερο — είπαν οι συνωμότες στην Προδοσία του Φιδιού — να ζήσουν σε έναν κόσμο όπου η Αλήθεια, η Δικαιοσύνη και η Ειρήνη κυβερνούν το σύμπαν, ή να πεθάνουν πολεμώντας για τη μεταμόρφωση του Σύμπαντος σε έναν Όλυμπο που κυβερνάται από θεούς, όλοι πέρα από τη Δικαιοσύνη; Αυτή η διεφθαρμένη και κακόβουλη δομή σκέψης οδήγησε στην Πτώση του Αδάμ.

Όχι όμως στην καταστροφή του Ανθρώπου. Ένας δαιμονικός πολεμιστής, ένας δολοφόνος με πλούσιο ιστορικό εγκλημάτων, είχε εξεγερθεί εναντίον ενός παιδιού και είχε χρησιμοποιήσει τον θάνατό του ως τσεκούρι για να κηρύξει πόλεμο στον πατέρα αυτού του παιδιού. Η Βίβλος λέει ότι, αφού η καρδιά του διαπεράστηκε από το δόρυ της προδοσίας, ο Θεός ντύθηκε για πόλεμο και, υψώνοντας το Χέρι Του προς τον Ουρανό, ορκίστηκε στη δόξα και στο όνομά Του μπροστά σε ολόκληρο το Οίκο Του ότι θα εξόντωνε όλους τους εχθρούς Του, δεν θα άφηνε κανένα κεφάλι πάνω στον λαιμό. «Σίγουρα υψώνω το χέρι Μου προς τον Ουρανό και ορκίζομαι στην αιώνια ζωή Μου· όταν ακονίσω τη λάμψη του ξίφους μου και πάρω στα χέρια μου την κρίση, θα ανταποδώσω με εκδίκηση στους εχθρούς μου και θα δώσω το δίκαιο σε όσους με μισούν, θα μεθύσω με αίμα τα βέλη μου και το ξίφος μου θα χορτάσει από σάρκα, από το αίμα των νεκρών και των αιχμαλώτων, από τα κεφάλια των εχθρικών αρχηγών», είπε.

Η Βίβλος λέει επίσης ότι οι δολοφόνοι του Αδάμ γέλασαν με την απειλή του Θεού. Αλλά αυτό που δεν λέει η Βίβλος είναι ότι οι συνέπειες της Προδοσίας του Φιδιού άνοιξαν τα μάτια του Θεού και, βλέποντας, ανακάλυψε τον αληθινό εχθρό Του, τον Θάνατο. Έναν Θάνατο, τον οποίο, στην αθωότητά Του, κήρυξε εχθρό Του την ημέρα που αναστάτωσε την Πραγματικότητα με την επιθυμία Του να δημιουργήσει νοήμονα ζωή κατ' εικόνα και καθ' ομοίωσή Του, για την οποία θα έχετε ήδη ενημερωθεί αφού διαβάσετε την Ιστορία του Ιησού.

Η Ζωή και ο Θάνατος αποτελούσαν μέρος της δομής της Πραγματικότητας από την αρχή χωρίς αρχή της Μη-Δημιουργίας. Χωρίς να καταστρέψει τον εαυτό της, η Μη-Δημιουργία δεν μπορούσε να εκριζώσει από το σώμα της μια Οντολογική Δύναμη που της ήταν φυσική από την Αρχή χωρίς αρχή της Αιωνιότητας. Αλλά αυτή ήταν η Επανάσταση που ο Θεός εξαπέλυσε στο Άπειρο, συλλαμβάνοντας μια Νέα Πραγματικότητα. Αγνοώντας τις κοσμικές συνέπειες της Επανάστασής της και, μπροστά στην αδυναμία να κάνει τον Θεό να υποχωρήσει, ο Θάνατος αναζήτησε τον τρόπο να συνυπάρξει στη Δημιουργία του Θεού. Πρώτα έβαλε σε πειρασμό τον Θεό με τον καρπό της Γνώσης του Καλού και του Κακού και, όταν ο Θεός τον απέρριψε, εξαπέλυσε την Κόλασή του εναντίον του έργου των χεριών Του. Καθώς δεν μπόρεσε να Τον κάνει να παραιτηθεί από την Επιθυμία Του, επιτέθηκε κατευθείαν στην Καρδιά, προσπαθώντας να Τον πνίξει στο πηγάδι μιας απύθμενης Μοναξιάς. Όμως, όπως και την προηγούμενη φορά, έτσι και αυτή τη φορά η Ζωή πρόλαβε τα σχέδιά του, μετατρέποντας το επιδιωκόμενο Κακό σε ένα Αγαθό που βρέθηκε: τη μεταμόρφωση του Μοναδικού Αληθινού Θεού στον Πατέρα και τον Υιό.

Η έκρηξη χαράς, πάνω στην οποία, από τη Γέννηση του Υιού, θεμελιώθηκαν τα νέα θεμέλια του Νέου Σύμπαντος, χρησίμευσε στον Θάνατο ως παραπέτασμα πίσω από το οποίο να κρυφτεί και να περιμένει την κατάλληλη στιγμή. Η Ζωή πρόσφερε στον Θεό τον καρπό της, τον Παράδεισο, και ο Θεός την αγάπησε. Ο Θάνατος πρόσφερε τον δικό του, την Κόλαση, και το Άγιο Πνεύμα που βρισκόταν στον Θεό τον απέρριψε. Καθισμένος σε ετοιμότητα, εν αναμονή, βρήκε την ευκαιρία του κατά τη διάρκεια της πρώτης Εβδομάδας της Δημιουργίας. Εκμεταλλευόμενος τις Εποχές Αντιβασιλείας της Αυτοκρατορίας του από τον Οίκο του Γιαβέ και της Σιών, ο Θάνατος αντεπιτέθηκε, κατέκτησε με τον καρπό του Δέντρου της Γνώσης του Καλού και του Κακού, τον Πόλεμο, ένα μέρος των παιδιών του Θεού και βύθισε τον Παράδεισο κάτω από τα κύματα της Κόλασής του. Δύο φορές έγινε ο Πόλεμος.

Με αφορμή τους Δύο Πολέμους του Ουρανού – για τους οποίους θα έχετε διαβάσει μια περίληψη στο Τρίτο Μέρος της «Καρδιάς της Μαρίας» – και ως συνέπεια αυτών, ο Θεός άρχισε να συνειδητοποιεί την ύπαρξη μιας Δύναμης που δρούσε στη Δημιουργία Του και την έφερνε σε

παραφροσύνη. Αλλά αποδίδοντας τις αιτίες στη μοναξιά και την απομόνωση των παιδιών Του κατά τη διάρκεια των Περιόδων της Δημιουργίας, ανατρέψε τη δομή του Κόσμου Του με τον τρόπο που θα έχετε διαβάσει στην Ιστορία του Ιησού. Το πρώτο από αυτά συνίστατο στη μεταμόρφωση της Δημιουργίας σε ένα Θέαμα ανοιχτό σε όλους τους Λαούς του Σύμπαντος, και το δεύτερο μέτρο ήταν να αναθέσει στον Πρωτότοκο Γιο Του τον ρόλο του Αστέρα αυτού του Θεάματος. Από όπου γίνεται κατανοητό ότι γράφτηκε: «Ας κάνουμε τον άνθρωπο κατ' εικόνα και καθ' ομοίωσή μας», δηλαδή, γιο του Θεού, και όχι κατ' ομοίωσή των θεών, όπως ο Διάβολος είπε στον Αδάμ: «Θα γίνετε ίσοι με τους θεούς».

Έτσι, αφού ελήφθησαν οι σχετικές αποφάσεις, η Ιστορία του Σύμπαντος ακολούθησε την πορεία της. Όπως ανέφερα στην Ιστορία του Ιησού, μεταξύ των μέτρων που έλαβε ο Θεός ενάντια στο ξέσπασμα ενός Τρίτου Παγκόσμιου Πολέμου, συγκαταλέγεται – ως ιδιαίτερο αποκορύφωμα – η δημιουργία του Ανθρώπου: Ζωντανή Ψυχή, σαρκική έκφραση της Σκέψης Του, αντανάκλαση της Θείας Πραγματικότητας, Καθρέφτης της Καλοσύνης Του, που επεκτεινόμενη σε ολόκληρη τη Δημιουργία θα ένωνε όλους τους Λαούς του Σύμπαντος σε μία και μοναδική Σοφία.

Και έτσι έγινε· και έτσι πραγματοποιήθηκε. Όμως, τη στιγμή που επρόκειτο να επιτευχθεί ο στόχος, όταν ο Θεός πίστεψε ότι με τη Δημιουργία του Ανθρώπου θα μπορούσε να κλείσει η εποχή των μεγάλων πολέμων του Ουρανού, ξέσπασε ο φοβερός και τρομερός Τρίτος Παγκόσμιος Πόλεμος. Με την Καρδιά Του τρυπημένη, αλλά με τη Νοημοσύνη Του να θαυμάζει την τρέλα των επαναστατημένων παιδιών Του, τρέλα για την οποία δεν μπορούσε πλέον να συνεχίσει να κατηγορεί τον εαυτό Του, βλέποντας τον γιο Του τον Αδάμ να μετατρέπεται στο τσεκούρι του πολέμου που ξεθάφτηκε εναντίον του Βασιλείου Του, ο Θεός άνοιξε τα μάτια Του και είδε τον Εχθρό Του πρόσωπο με πρόσωπο.

Μια Νέα Κοσμική Επανάσταση επιβαλλόταν. Διότι μόνο ο Θεός μπορούσε να εξορίσει από το σώμα της Δημιουργίας αυτό που από πάντα αποτελούσε μέρος του σώματος της Αδημιουργίας. Η Πτώση του Αδάμ, η Προδοσία του Φιδιού, θα θυμόντουσαν στο μέλλον όπως θυμόμαστε τις κακές στιγμές, αλλά αν ήθελε να μην ξαναγυρίσουν αυτές οι κακές στιγμές, ούτε να γίνουν χρόνιες και με τον καιρό να περιπλέκονται μέχρι να παρασύρουν όλους στην Κόλαση, έπρεπε να εξορίσει τον Θάνατο από τη Δημιουργία Του και να αναδιαμορφώσει τη Βασιλεία Του, ώστε η Γνώση της Επιστήμης του Καλού και του Κακού να παραμείνει ακριβώς αυτό, γνώση.

Περισσότερο από τον Άνθρωπο και τη σωτηρία του, ο Θεός έπρεπε να στρέψει το βλέμμα Του στο Μέλλον της Δημιουργίας Του. Αν δεν εξασφαλιζόταν μέλλον για αυτήν, τι νόημα είχε για κανέναν η σωτηρία σήμερα και η καταδίκη αύριο; Ήταν το Κτίριο της Βασιλείας Του που έπρεπε να θεμελιωθεί εκ νέου πάνω σε έναν Άφθαρτο Βράχο. Θεμελίωση που αναλογούσε σε Εκείνον και μόνο σε Εκείνον, επειδή ήταν εναντίον Του που ο Θάνατος είχε υψώσει την Κόλασή του.

Το πρώτο μέρος του Βιβλίου Του, η Παλαιά Διαθήκη, αφορά την Ανακοίνωση αυτής της νέας Αναδιάρθρωσης του Κόσμου Του. Και όπως φαίνεται από όσα διαβάζουμε, κατανοούμε τη συγκεκριμένη φύση των επαναστατικών μέτρων που ορκίστηκε να ολοκληρώσει για τη Δόξα και το Όνομά Του. Αλλά ο Θεός δεν είπε ούτε μια λέξη σε κανέναν, ούτε καν στον Πρωτότοκό Του. Στην Ιστορία του Ιησού, ανέφερα ότι η μεταμόρφωση της Αυτοκρατορίας σε ένα αιώνιο και παγκόσμιο Βασίλειο ήταν το πρώτο μέτρο με το οποίο ξεκίνησε αυτή η Επανάσταση της Ζωής ενάντια στον Θάνατο. Το πρώτο μέτρο, αλλά όχι το μοναδικό.

Το δεύτερο μέρος του Βιβλίου Του, η Καινή Διαθήκη, αφορά τη Μάχη μεταξύ Ζωής και Θανάτου, του Ουρανού εναντίον της Κόλασης, και δοξάζει τη Νίκη του Αγίου Πνεύματος εναντίον του Κακού Πνεύματος, του Χριστού εναντίον του Διαβόλου. Το Βιβλίο του Θεού, στο τρίτο μέρος του, την Αποκάλυψη, αναφέρει ότι, όταν έφτασε η Προαναγγελθείσα Ημέρα, ο Θεός διέταξε όλα τα παιδιά Του να παρουσιαστούν ενώπιον του Θρόνου Του και να καταθέσουν τα στέμματα τους στα πόδια Του. Από τα γραπτά προκύπτει ότι μερικοί το έκαναν και άλλοι αρνήθηκαν, και ότι, κατά συνέπεια, οι Επαναστάτες που δεν το έκαναν διώχθηκαν, εκθρονίστηκαν και εκδιώχθηκαν από τον Ουρανό.

Από την ανάγνωση της Καινής Διαθήκης προκύπτει ότι, ενώ οι Πιστοί Πρίγκιπες καταδίωκαν τους Επαναστάτες, ο Θεός κάλεσε τον Πρωτότοκό Του, του αποκάλυψε τη Διδασκαλία της Βασιλείας των Ουρανών και αμέσως τον έστειλε στον κόσμο μας, όπου ενσαρκώθηκε στην Παναγία και γεννήθηκε υπό τη βασιλεία των Ηρώδων, στη Βηθλεέμ της Ιουδαίας, κατά τη διάρκεια της παγκόσμιας απογραφής που είχε διατάξει ο Οκτάβιος Καίσαρας Αύγουστος. Αγνοώντας και χωρίς να γνωρίζει τα επαναστατικά μέτρα που ο Πατέρας Του είχε σχεδιάσει και άρχιζαν να υλοποιούνται ως αποτέλεσμα της Ενσάρκωσής Του, ο Υιός του Θεού ανακάλυψε τον Χριστό κατά τη διάρκεια του επεισοδίου που ο ίδιος πρωταγωνίστησε στον Ναό, σε ηλικία περίπου δώδεκα ετών. Στον Χριστό ανακάλυψε τη Σκέψη του Θεού, και το πιο σημαντικό, ανακάλυψε την Προέλευση του Αγίου Πνεύματος, που βρισκόταν στον Πατέρα Του, τον Μοναδικό Αληθινό και Άκτιστο Θεό, ο οποίος γνώριζε το Άπειρο και την Αιωνιότητα.

Από την ανάγνωση της Καινής Διαθήκης γίνεται κατανοητό ότι ο Θεός αποκάλυψε στον Υιό Του Ιησού τόσο την ταυτότητα του αληθινού Εχθρού της Βασιλείας Του όσο και τη Φύση της Χριστιανικής Επανάστασης, την οποία μόνο και αποκλειστικά ο Ιησούς Χριστός μπορούσε και έπρεπε να ξεκινήσει. Ο Ιησούς Χριστός, ο Βασιλιάς Μεσσίας, ο κληρονόμος όλων των υποσχέσεων που είναι γραμμένες στην Παλαιά Διαθήκη, γεννημένος από το πνεύμα του Γιαβέ: «πνεύμα νοημοσύνης και σοφίας, σύνεσης και δύναμης, συμβουλής και φόβου του Θεού».

Ωστόσο, καθώς λόγω της Προέλευσής Του υπόκειτο στη δομή του Αρχαίου Κόσμου, και επειδή, μεταξύ όλων των πριγκίπων του Ουρανού, ο Ιησούς ήταν ο Βασιλιάς των βασιλέων, έπρεπε και Αυτός να υπακούσει και να υποταχθεί στο διάταγμα της Κατάργησης της Αυτοκρατορίας που εξέδωσε ο Πατέρας Του και που αποτέλεσε την αιτία της Μάχης στον Ουρανό, για την οποία μιλάει στην Αποκάλυψή Του. Όπως έκαναν οι Πρίγκιπες του Ουρανού, έτσι και ο Βασιλιάς των βασιλέων και Κύριος των κυρίων έπρεπε να καταθέσει το Στέμμα Του στα πόδια του Θεού.

Και έτσι έκανε. Έτσι, υποκείμενος στους όρους των απλών ανθρώπων που, με δικό τους κίνδυνο και ευθύνη, ξεκινούν μια επανάσταση χωρίς να διαθέτουν άλλη δύναμη παρά την αγάπη για την Αλήθεια, και ο Ιησούς παγιδεύτηκε από τις αντιδραστικές δυνάμεις αυτού του κόσμου και, κατά συνέπεια, παραδόθηκε στους κριτές του Χριστού για να καταταχθεί μεταξύ των κακοποιών ως εχθρός της Ανθρωπότητας.

Αλλά αυτό που κανείς δεν γνώριζε, επειδή κανείς δεν μπορούσε να το γνωρίζει, ήταν ότι, επιστρέφοντας στον Κόσμο Του, ο Ιησούς Χριστός το έκανε ως Παντοδύναμος και Παντογνώστης Βασιλιάς, κατ' εικόνα και καθ' ομοίωσιν του Πατέρα Του, και ότι, δοξασμένος με αυτόν τον τρόπο, έφερε στο Σπίτι Του μια Νέα οικογένεια, τη δική Του Οικογένεια: Μια Σύζυγο, που γεννήθηκε για να ενώσει ολόκληρο το Σύμπαν σε μία και την ίδια Εκκλησία, Αδελφούς, των οποίων η Δύναμη είναι εκείνη του Θεού « », που βρίσκεται στον Λόγο Του, και Παιδιά, που γεννήθηκαν για να ενώσουν ολόκληρη τη Βασιλεία Του σε μία και την ίδια Νοημοσύνη.

Ιδού το Μυστήριο του Αγίου Πνεύματος. Η Κεφαλή είναι ο Ιησούς Χριστός, ο κορμός είναι η Καθολική Εκκλησία, και τα δύο Χέρια είναι, το ένα, οι Αδελφοί και το άλλο οι Υιοί του Χριστού. Εδώ βρίσκεται το πνεύμα της Νοημοσύνης.

Ζητήστε και μην αμφιβάλλετε: Νοημοσύνη χωρίς όρια, κατά την εικόνα και την ομοιότητα εκείνης του Δημιουργού μας. Ζητήστε και θα λάβετε Νοημοσύνη χωρίς όρια για να κατανοήσετε όλα τα μυστήρια του σύμπαντος και της ανθρώπινης φύσης.

Αυτή είναι η Ημέρα των υιών του Θεού, της γενεάς του Χριστού, καρπός του Γάμου Του με την Εκκλησία. Αυτή είναι η Ημέρα για την οποία έγραψε ο Άγιος Παύλος:

«Είμαι βέβαιος ότι τα παθήματα του παρόντος καιρού δεν είναι τίποτα σε σύγκριση με τη δόξα που πρόκειται να φανερωθεί σε εμάς· διότι η δημιουργία περιμένει με αγωνία την αποκάλυψη των Υιών του Θεού, επειδή τα πλάσματα υποτάσσονται στη ματαιότητα, όχι εκούσια, αλλά εξαιτίας εκείνου που τα υποτάσσει, με την ελπίδα ότι και αυτά θα απελευθερωθούν από τη δουλεία της φθοράς για να συμμετάσχουν στην ελευθερία της δόξας των υιών του Θεού».

Πράγματι, σ' Αυτόν βρίσκονται οι θησαυροί όλων των Επιστημών, παρόντων και μελλοντικών. Σε Αυτόν βρίσκονται όλες οι απαντήσεις σε όλες τις Ασθένειες και σε όλα τα προβλήματα που αφορούν την Οργάνωση της Πληρότητας των Εθνών. Σε Αυτόν βρίσκονται όλα τα μυστικά του Σύμπαντος και της Φύσης. Αυτός είναι ο Υιός, και θέτει στη διάθεση των Απογόνων Του την Παντογνωσία του Θεού, διότι, όπως πολύ σωστά είπε ο ίδιος: «Ό,τι έχει ο Πατέρας είναι δικό Μου».

Γιατί, όπως έχω ήδη πει, υπάρχει μια γνώση που προέρχεται από την εμπειρία και αποτελεί Επιστήμη, και μια γνώση που προέρχεται από τη Σοφία και φέρνει μαζί της τη Γνώση των Επιστημών της Ζωής. Αυτή η Γνώση προέρχεται από τον Θεό και κανείς δεν μπορεί να πλησιάσει το Δέντρο των Επιστημών της Ζωής χωρίς τη χάρη και την ευλογία του Υιού Του. Χωρίς αυτόν τον καρπό, η Επιστήμη που προέρχεται από την εμπειρία είναι ανίκανη να δώσει Μάχη και να διακηρύξει Νίκη ενάντια στις ασθένειες, τους πολέμους και τις εγκληματικές οργανώσεις που έχουν ως αντικείμενο δραστηριότητάς τους τον Θάνατο. Είναι λόγω της απουσίας του πνεύματος της Νοημοσύνης, κατά την ομοιότητα του πνεύματος του Δημιουργού μας, που ο Κόσμος μας έχει ζήσει στην κόλαση του νόμου του ισχυρότερου, και θα παραμείνει σε αυτήν όσο δεν αποτινάξουμε την υπερηφάνειά μας και δεν κατανοήσουμε ότι ο Θάνατος δεν μπορεί να νικηθεί παρά μόνο από τον Θεό, έτσι ώστε όσο περισσότερο παλεύουμε, τόσο περισσότερο βυθιζόμαστε στον τάφο, στον οποίο ο Θάνατος, από αδράνεια, τείνει να παρασύρει κάθε μορφή ζωής στον κόσμο.

Η αναζήτηση της Νοημοσύνης εκτός της Σοφίας, στηριζόμενη αποκλειστικά στην εμπειρία, δημιουργεί την ψευδαίσθηση της προόδου, ενώ στην πραγματικότητα αυτή η πρόοδος αφορά αποκλειστικά τις πολεμικές βιομηχανίες ως δυναμική κινητήρια δύναμη του Πολιτισμού. Το λογικό είναι χαρακτηριστικό της ζωικής ζωής, ενώ το παράλογο είναι χαρακτηριστικό μιας νοημοσύνης που, στην υπερηφάνειά της, γυρίζει την πλάτη στη Σοφία, επειδή προτιμά να τρώει πέτρα από το χωράφι της παρά να τρώει ψωμί ξένου.

Όταν λέγαμε προηγουμένως ότι το λογικό ζώο, ο άνθρωπος, έγινε «ζωντανό ον» μέσω του Λόγου του Θεού, υπονοείται ότι, καθώς ο «λόγος είναι ένας σπόρος» που περιέχει ένα σύνολο επιστημονικών πληροφοριών, χάρη στον οποίο η ανθρώπινη νοημοσύνη αναπτύσσεται μέσω της αλληλεπίδρασης μεταξύ των ανθρώπων, το ερώτημα που τίθεται στη σκέψη μας αφορά τη φύση

και τον όγκο της γνώσης που μπορεί να μεταδώσει ένα μόνο Θεϊκό Λόγο από τον Δημιουργό στο Πλάσμα Του.

Ο λόγος για τον οποίο η Ιστορία της Δημιουργίας του Σύμπαντός μας παρέμεινε κρυμμένη μέχρι σήμερα προέρχεται από την ανθρώπινη αδυναμία να αποκαλύψει το Θείο Λόγο και να δει το Περιεχόμενό του. Δηλαδή, ο όγκος της σκέψης που η Θεία Σοφία μπορεί να σπείρει σε μια ανθρώπινη γενιά αρκεί για να φέρει επανάσταση σε όλες τις επιστήμες της Ζωής, να εξαλείψει όλες τις επιστήμες του Θανάτου και να ανοίξει για το Μέλλον των παιδιών μας και των παιδιών τους έναν Κόσμο που κυβερνάται από τη Σοφία που ζει στην Επιστήμη της Δημιουργίας.

Το Μέλλον είναι ανοιχτό. Εκείνη τη Σοφία που χθες γύρισε την πλάτη στους πρώτους στοχαστές, σήμερα την έχουμε μπροστά μας και με ανοιχτές αγκάλες σε Εκείνον που είναι ο Υιός Της, μέσω του οποίου ο Πατέρας Της χύνει το πνεύμα Του σαν ζωοποιό βροχή πάνω σε όποιον ζητά από τον Υιό Του πνεύμα νοημοσύνης κατά την εικόνα και την ομοίωσή Του. «Ας θυμηθούμε ξανά: "Όλα όσα έχει ο Πατέρας είναι δικά μου· γι' αυτό σας είπα ότι θα πάρει από τα δικά μου και θα σας τα γνωστοποιήσει". Και ας μην ξεχνάμε: Η υπερηφάνεια της Βυζαντινής Αυτοκρατορίας έχασε την Ορθόδοξη Εκκλησία όταν οι επίσκοποί της θεώρησαν περιττό να προσεγγίσουν τον Υιό του Θεού για να γίνουν δεκτοί από τον Θεό, τον Πατέρα Του. «Και πάλι: «Κανείς δεν έρχεται στον Πατέρα παρά μόνο μέσω του Υιού». Όποιος πιστεύει ότι μπορεί να λάβει από τον Θεό σύνεση και γνώση και δύναμη χωρίς να χρειαστεί να απευθυνθεί στον Υιό Του, δηλώνει ότι είναι ανώτερος από τον Υιό του Θεού: ο ίδιος ρίχνεται στον δρόμο του Διαβόλου.

Η Πίστη βρίσκεται στην Αγάπη: Ζητήστε και θα σας δοθεί· γιατί ποιος πατέρας, αν ο γιος του ζητήσει ψωμί, θα του δώσει πέτρα, και αν ζητήσει κρασί, θα του δώσει δηλητήριο; Αν εμείς, που είμαστε κακοί, δίνουμε καλά πράγματα στα παιδιά μας, πόσο μάλλον ο Δημιουργός μας θα δώσει στην ψυχή μας αυτό που την κάνει ανθρώπινη: τη διανοητική ικανότητα χωρίς όρια.

19/11/2026